

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE BLOODSTONE ACADEMY SERIES

WE HUNT THE NIGHT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

G. BAILEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

WE HUNT THE NIGHT

Geceyi Avlıyoruz
BLOODSTONE AKADEMİSİ DİZİSİ
BİRİNCİ KİTAP

G. BAILEY

Geceyi Avlıyoruz. Tüm Hakları Saklıdır. 2025.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın hayal gücünün ürünüdür. Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

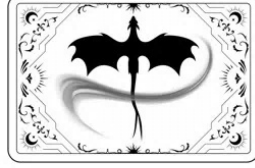
Polished Perfection tarafından düzenlendi.

✿ Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş

Alıntı

Kırık olanlar en güzel hikayeleri anlatır...

Tanım

Büyü gücümü iyilik için kullanacağıma yemin ettim... onlar ise aramızdaki bağı koparmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına söz verdiler.

Bloodstone Akademisi, güçlü ve zeki cadıların şekil değiştiren varlıklarını avlamaları, kutsal ormanda onlarla bağ kurmaları ve mezun olduklarında savaşta onlarla birlikte savaşmaları için kurulmuş bir okuldur. Tek sorun mu? Öğrencilerin çoğu bağ kurarken ölüyor, ama bu beni durdurmayacak. Ailemin her nesli Bloodstone Akademisi'ne gitti ve orada başarılı olmak benim kanımda var. Cadı savaşı ailemi benden aldı ve ben de Umbral

Otoritesi'nin kazanmasına yardım etmeye kararlıyım.

Sonunda kabul notunu aldığımda çok mutluydum, ta ki gotik kapılardan içeri girip de uzun boylu, inanılmaz güzel bir ejderha şekil değiştiriciyle çarpışana ve o da beni herkesin önünde yere itene kadar.

Ejderha şekil değiştiricilerle bağ kurmak yüz yıldır yapılmamıştı... ama ben yanlışlıkla dört tanesiyle bağ kurdum.

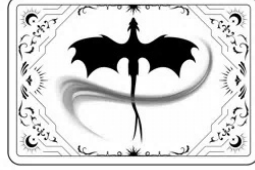
Mazikeen Lycidas, Kane Ardian, Black Ashveil ve Valeron Drexan bu akademide tanrı gibi muamele görüyorlar ve benden nefret ediyorlar. Hiçbir zaman yaklaşmak istemediler ve savaşta savaşmak da istemiyorlar. Dördü de akademideki günlerimi cehenneme çeviriyor, gecelerimi ise daha da kötü hale getiriyor.

Hiçbir büyü beni onlardan kurtaramayacak, aramızdaki bağ bizi birbirimize çektiği sürece. Şekil değiştirenlerim yardım etmediği sürece, savaşta hiçbir sihir bana yardımcı olamayacak.

Derler ki, her ejderha lanetlidir ve dünyada geriye kalanlar sadece bu dört ejderha... ve beni mahvetmeye kararlılar.

USA TODAY'in çok satan yazarı G. Bailey, yeni bir seriyle geri dönüyor: Bloodstone Academy Serisi, düşmanlarına aşık olan cadıların ve "Bunu sana kim yaptı?" sorusunun bir aşk sözü olarak kabul edildiği çarpık dünyaların hayranları için karanlık bir akademi romantizmi. Yasak aşk, zorunlu yakınlık, düşmanlıktan aşka dönüşen ilişkiler, kaderin bir araya getirdiği eşler ve Dramione havası gibi klişelerle karşılaşacaksınız.

Bölüm 1

Bazı insanlar hayalperesttir. Bazıları düşünür, benim gibiler ise asla durmayan tiptedir. Hiçbir zaman. Gün batımına bu kadar yakın bir saatte burada olmamalıyım ve rüzgarda gıcırdayan uzun ağaçlar, sanki kapıların arkasına, kasabamın güvenliğine geri dönmem için çılgılık atıyorlar. Ama eğer dönersem, o ölecek ve buna katlanamam. Az insan ormana gelir ve küçük bir yaratık için hayatını riske atar. Aslında, bir saat önce ormana geldiğimde planım bu değildi, ama onun küçük çılgınlıklarını duyduğum anda onu burada bırakamayacağımı anladım. Onu yoğun yaprakların arasında bulmak çok uzun sürdü ve burada geçirdiğim her dakika bir risk. Tuzak korkunç ve onu kurtaramazsam, birkaç gün içinde burada ölecek.

Dizlerim çamurlu zemine batarken, küçük bedenini saran bir el gibi görünen metal çubukları çekiştiriyorum. Tuzakta sihir yoktu; aksi takdirde bu yaratık bunu hissedirdi ve en azından onu kurtarmak için sihrî bozmakla zaman harcamak zorunda kalmadım. Küçük yaratığın gözleri, küçük ayaklarına kadar uzanan bir örtünün altından bana bakarken en parlak mavi ve gözyaşlarıyla dolu. Yaratık neredeyse bacakları ve kabuğunun içinde minik bir vücudu olan bir denizanasına benziyor, ancak örtü mavi bir mercekten geçen güneş ışığı gibi parıltıyor. Bu beyinsiz bir denizanası değil; küçük bir yaratık ve zeki. Ne yazık ki, üzerinde asılı duran örtü birçok iyileştirici iksir için gerçekten harika, bu yüzden türü yıllardır avlanıyor. Bu sadece bir çocuk.

“Gün batımından önce ormanın bu kadar derinliklerinde olmamalısın. Cadıların kapıların etrafına tuzaklar kurduğunu biliyorsundur. Anne baban nerede?” diye mırıldanarak parmaklıkları çekiyorum. Sürtünme

parmaklarımı acıtıyor ama iki parça düşüp kırılana kadar çekmeye devam ediyorum. İyi, kırıldı ve artık başka hiçbir canlı orada acı çekmeyecek. Cadılar küçük canlıları umursamıyor; onlara beyinli haşere diyorlar. Ben katılmıyorum.

Uzanıp, minik yaratığı nazikçe avucuma aldım. Korkudan titriyordu, muhtemelen bu tuzağı kuran cadı olduğumu ve onu parçalara ayırıp iksir yapımında kullanacağımı düşünüyordu. "Seni kazanıma atmayacağım. Güvendesin." Yavaşça onu yakındaki bir kütüğün üzerine koydum. Uçup gideceğini, ailesinin olabileceği yukarıdaki ağaçların kalın, koyu yeşil yapraklarının arasına doğru yükseleceğini umuyordum. Artık etrafta pek fazla ailesi kalmamıştı ve acaba hiç ailesi var mı diye merak ediyordum. Benim gibi yetim miydi? Ona bakan bir koruyucu ailesi var mıydı? Umarım yoktu. Benim için iyi sonuçlanmamıştı. Belki bu bozuktur... bana bakmaya devam ediyor. Güneş arkasındaki ağaçların arasından parlıyor - çok alçakta. Hareket etmem gerek.

"Git buradan!" diye fısıldadım. "Git! İkimiz de başımıza bela açmadan önce." Ayağa kalktım, bir süredir topladığım küçük otlar, kurutulmuş çiçekler ve mantarlardan oluşan çantamı aldım. Hiçbir masum yaratığın hayatına mal olmayan şeylerdi bunlar. Hala kıpırdamadı. Ellerimi belime koydum. "Geceleri ormanda neyin gizlendiğini biliyorsun ve ikimiz de burada olamayız. Lütfen git."

Bana doğru başını eğiyor. Bu küçük yaratıkların yaptığı garip bir alışkanlık ve ben de içgüdüsel olarak ona karşılık başımı eğiyorum. Güneş ışığı minik bedeninden süzülerek etrafıma gökkuşağı damlacıkları saçıyor ve karanlık orman yapraklarının arasında kaybolmadan önce havada süzülüyor. Omuzlarım düşüyor. Artık güvende.

Batan güneşe bakarken titriyorum, ışığın ufuk çizgisinin ardında kaybolduğu an kapıların dışında tam bir ölüm olduğunu biliyorum. Bu ormanlarda geceleri kimse hayatta kalamaz, ya da kaybolursunuz. Burada kaybolmaktansa ölmek daha iyidir. Eski insan uygarlığının kalıntıları sadece bir mil ötede, ama ben o kadar uzağa gitmeye hiç cesaret edemedim —yine de şimdi nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Bir gün.

Arkamı dönüp, pelerinin rüzgarda arkamda dalgalanırken, ormanın içinden dikkatlice koşarak geri dönüyorum. Gökyüzüne uzanan uzun siyah kapılara geri dönmem yaklaşık on dakika sürüyor. Burası gözetleme kulesi tarafından korunması gereken bir yer, ancak gün batımına yakın saatlerde kör bir nokta ve benim geçebileceğim kadar küçük bir boşluk var. Elimle

kapının büyüünü okşuyorum, parıldayan büyü duvarı siyah girdaplardan oluşuyor ve su birikintisindeki mürekkep gibi görünüyor. Bir saniyeliğine büyüü kırmak için nefesimin altında küçük bir büyü fısıldıyorum. Geri dönmek için sadece bir saniyeye ihtiyacım var.

Gece değil ama yine de arkama bakıp ormanı düşmanlarımız olan Akılsızlar için kontrol ediyorum. Ama orman, kuşların şarkılarından başka hiçbir şeyle ıssız. Beş yıldan fazla önce ilk kez geçtiğim zamanı düşünerek aralıktan zar zor geçiyorum. Sınıf arkadaşlarımdan biri, ödevlerini yapmam karşılığında bana bu aralığı ve büyüü yıllar önce göstermişti. Adil bir takastı. Sınavı mükemmel bir şekilde geçti ve ben de memleketimden bir anlığına kaçıp, yapmamam gereken ama yine de yaptığım daha karmaşık büyüler için ihtiyacım olan otları almanın bir yolunu buldum. Üvey annemden para isteyemem, yoksa ne yaptığımı öğrenmek ister. Bence var olan her büyüü öğrenmek istediğimi, hatta yapmamamız söylenen bazı büyüleri bile öğrenmek istediğimi bir saniye bile anlamaz.

Uzun örgülü saçım, diğer taraftan düşerken neredeyse kapıların parmaklıklarına takılıyor. Birkaç tel takılıyor. Arkamda burada olduğuma dair hiçbir kanıt bırakmak istemediğim için onları çekip çıkarıyorum ve büyüü tekrarlayarak aradaki boşluğu gizliyorum. Satürn kasabasının etrafında ışıklar belirmeye başlıyor, ben de aşağıya, sıra sıra ahşap kulübelere ve her yerde parıldayan sarı taş patikalara bakıyorum. Kasabanın kenarına doğru hızla ilerliyorum, evler küçükten büyüğe, çimenli ve güzel çitli evlere dönüşüyor.

Kasabadaki ağaçların çoğu kesildi, ama evimin dışında iki tane var; kocaman, yüksek ağaçlar, evimizin üzerine sürekli bir gölge düşürüyorlar. Bazen sıcağı hafifletmeye yardımcı oluyorlar, bazen de burayı perili bir yer gibi gösteriyorlar. İnsanlar bu kasabayı inşa ederken ne amaçlamışlardı acaba... çünkü cadı kasabası olmasını planladıklarını sanmıyorum. Montana'nın ortasındaki bu sessiz kasaba, uzakta üzerimize yükselen dağların gölgesinde kalmış ve bunun dışında da sonsuz ormanlar ve savaşta yok olmuş eski insan yerleşimleri uzanıyor.

Evim ölümlülerin kamplarına çok uzak değil ve bakışlarım yoldan aşağıya, tepeden aşağıya, aşağıdaki kamplara kayıyor. Ölümlüler bizim için insan, ama onlara insan denmesinden hoşlanmıyorlar. Onlara insan denmesini tercih ediyorlar. Bir zamanlar bu dünyayı insanlar yönetiyordu, şimdi ise cadılara hizmet ediyorlar ya da kasabalarımızın dışında ölüyorlar. Evlerimizi temizliyorlar, yemeklerimizi pişiriyorlar, bizim için her şeyi

yapıyorlar ve karşılığında biz de savaşı sürdürüyor, onları kasabalarımızda güvende tutuyoruz. Sadece elli yıl önce cadıların varlığından bile habersiz olduklarını ve hüküm sürdüklerini düşünmek garip geliyor - ya da en azından öyle sanıyorlardı. Kendi aralarında savaşlar vererek günlerini geçiriyorlardı ve sonra her şey değişti.

Cadıların, onları ve o noktada kendimizi de yok olmaktan kurtarmak için dünyaya çıkmaktan başka çaresi yoktu. Savaş başladığında hepimiz kaybettik. Irklarımız arasında kazanan yoktu; tek fark, sihir gücümüz sayesinde büyücü kadın ve ordusuna karşı bir şansımız olmasıydı.

"Juniper Daygan!" Evin içinde üvey annemin tiz sesini duyuyorum ve irkiliyorum. Şimdi ne yaptım ben? Aslında baştan beri bir şey yapmış olmam gerekmiyor. O her zaman peşimde. Birkaç gün sonra yirmi bir yaşına girecek olmamın bir önemi yok. Melody için her zaman aptal bir küçük kız olacağım ve bunu kabul ettim. Doğum günümü kutlamaktan nefret ediyorum çünkü ertesi gün beni yutan keder yüzünden.

Çantamı evin yan tarafına sakladım, sonra ön kapıya doğru merdivenlerden çıktım. Kapı koluna uzanırken kadın kapıyı hızla açtı. "Hemen içeri gir! Karanlık çöktükten sonra dışarıda olmanı sevmediğimi biliyorsun!" Gözleri, az önce kurtardığım yaratığın gözleriyle aynı renkteydi, ama uzun zamandır ışık sönmüştü. Her zaman en büyük oğlunun ve kocasının savaşta ölmesinin onu bu kadar kalpsiz yaptığını düşünmüştüm, ama insanlar onun her zaman böyle olduğunu söylüyor. Ona kimin zarar verdiğini sormaya cesaret edemiyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda, kolumu yakalayıp beni son basamağın üzerinden çekti ve diğer eliyle kapıyı sertçe kapattı. Beni herkesin önünde incitmek yapacağı bir şey değildi, ama kapalı kapılar ardında, onu kızdırdığımda her şey mübahtı. Kasabada kimse bana ikinci bir bakış bile atmazdı, eğer beni onların önünde incitseydi. Melody en büyük eve sahip, en çok parası var ve bu kasabada yeterince gereksiz şeye para ödüyor, bu yüzden konu ona gelince her zaman gözlerini başka yöne çevirecekler. Sorun değil. Kimsenin beni savunmasına ihtiyacım yok. Yıllar içinde kendim için yeterince savundum. "Bugün hangi gün olduğunu biliyor musun?" Düz siyah saçlarından bir tutamı yüzünden çekti ve bekledi.

Elbette bugünün hangi gün olduğunu biliyorum. Dün gece heyecandan uyuyamadım. "Evet."

Beni sarsıyor ve ben de izin veriyorum. Karşı koymanın doğru olmadığını biliyorum. Bir kere denedim ve benim için iyi sonuçlanmadı.

"Ne yani? Özür dilemeyecek misin? Geçen hafta evde kalmanı emrettim ve benim çatım altında yaşadığın sürece emirlerime uymanı bekliyorum!" Bu konuşma aklıma gelince irkiliyorum. Bunu bana akşam yemeğinde söylediğini tamamen unutmuşum—geçen hafta değil, iki hafta önce. "Eğer Bloodstone Akademisi'ne kabul ediliyorsan, burada olmak isterim. Neredeydin?" Yalan söylemek için ağzımı açıyorum ama devam ediyor. "O aptal arkadaşının evine uğradım ve aşçımıza söylediğin gibi babası seni bugün görmemiş. Gerçekten neredeydin?"

"Sadece yürüyüşe çıkıyoruz. Çok gergindim. Bugün benim için önemli." Bugün benim için her şey demek. Tırnaklarını koluma batırıp izler bırakıyor ama onun sayesinde artık neredeyse hiç acı hissetmiyorum.

"Bana yalan söyleme! Senin o esmer arkadaşın gibi erkeklerle takılmana, benim çatım altında fahişelik yapmana izin vermeyeceğim." Neredeyse ona en yakın arkadaşım Parker'ın eşcinsel olduğunu ve bir erkek arkadaşı olduğunu söylemek istiyorum ama bunu iyi karşılamazdı. Cadıların eşcinsel olması gerekmiyor ve insanların eşcinsel olmadığını varsayıyorlar. Bu korkunç ve kabul edilemez bir durum. Onlar sadece üreme ve savaşla ilgileniyorlar. Başka her şey sorun. "Akademiye giremezsen, geleceğin hakkında ciddi bir konuşma yapacağız. Sahip olduğun tek meziyet, o güzel yüzün ve Daygan klanının sonuncusu olman, üstelik aynı adı taşıyor olman." Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Daygan klanının sonuncusu olduğumu biliyorum ve bu baskı her zaman var. Herhangi bir şeyde başarısız olursam, tüm ailemi hayal kırıklığına uğrattırım. Annem bana klanımın ilk cadı atası Juniper Daygan'ın adını verdi. Azize ve çok güçlü bir cadı olduğu düşünüldüğünde, üzerinde hiçbir baskı yoktu. "En azından seni iyi ve saygın bir aileyle evlendirebileceğim."

Kalbim hızla çarparken, sanki mideme iniyormuş gibi hissederken beni bırakıyor. Evlenmek, çocuk sahibi olmak ve onları savaş korkusu içinde büyütmek istemiyorum. Savaşı kazanmanın tek yoluyla, yani bilgi ve büyülerle, savaşa katkıda bulunmak istiyorum. Bloodstone Akademisi tek umudum ve uzun zamandır da öyle.

"Peki, bir iz belirdi mi?" diye soruyor. "Boynunu göster ve o berbat örgüyü kenara çek."

İçgüdüsel olarak boynuma dokunuyorum, örgüyü geriye itiyorum ve belime değiyor. Vahşi, koyu kahverengi saçlarımı örmek, ev dışında sahip olmama izin verilen tek kabul edilebilir yol. Asi saçlarımı bir türlü kontrol altına alamıyorum ve Melody'nin saçları gibi asla dümdüz olmayacaklar.

Aptalca bir umut beslesem de, boynumda hiçbir şey yok. Eğer işaret belirseydi hissederdim. Büyü her zaman teninizde hissedilebilir. Bugün, dokuzuncu ayın dokuzuncu günü, Bloodstone Akademisi'ne davetiye aldığımız tek gün.

“Yazık ama beklenmedik bir durum değil. Eğer kabul edilseydin, tıpkı üvey kız kardeşin gibi olurdun ve ikimiz de biliyoruz ki o, seninle kıyaslanamayacak kadar istisnai biri.”

“Sadece umut edebilir ve dua edebilirim.” Yalan söylerken gülümsüyorum, iç yanağımı ısıyorum. Bloodstone Akademisi'nde üçüncü sınıf öğrencisi olan üvey kız kardeşime hiç benzemek istemiyorum, ama o da Melody kadar kötü değil.

Melody, alaycı sözlerimi, bunu gerçekten kastetmediğimi bildiği halde, yüzüne vurmadan merdivenlere doğru yürüyor. Parmağıyla korkuluğun üstünü toz olup olmadığını kontrol ediyor ve eğer toz bulursa, insan hizmetçimiz Diamond'a bağırarak için bir sebebi oluyor. "Bugün uyandığımda Bloodstone Akademisi'nde dikkate alınacak kadar zeki görüldüğün için çok mutluydum. Aptal ebeveynlerin öldüğünde seni yanıma aldığım için sonunda, sonunda biraz övgü alacağım."

"Üç yüzlü tanrıça, öbür dünyada ruhlarını korusun," diye çıkıştım. Aptal değillerdi. Ama öldüler.

Melody beni görmezden gelerek, evin içine çıkan uzun ahşap merdivenlerin önünde bir aşağı bir yukarı volta attı. "Bu kasabadaki herkes senin ve lanetli ailenle hiçbir şey yapmak istemedi. Hepsi öldü, skandal! Daygan klanı, ejderhalar kadar güçlü ve korkutucuydu! Yanında güzel bir miras bırakmış olabilirsin, ama hepsi bu kadardı. Başka akrabalar yoktu, seni yanına alacak kimse yoktu, aile dostun yoktu. Seni tanıyan herkes ölmüştü, benden başka. Babanı Bloodstone Akademisi'nde tanıyordum, anneme kütüphane işlerinde yardım ediyordu ve ziyaret etmeme izin veriliyordu. Her şey olup bittikten sonra kızını yanıma almamın tek sebebi buydu."

Şunu da eklemek istiyorum ki, konuştuğum kişilere göre, Melody okulda babama aşıkmiş ve muhtemelen beni yanına almasının sebebi de bu. Ama sorun şu ki, babama benzemiyorum. Annemin yüzüne, saçına, gözlerine sahibim ve tıpkı onun gibiyim. Odamdaki fotoğraflarına bakıyorum ve tanrıçanın neden bana babamın birazını vermediğini merak ediyorum, çünkü bu Melody'nin beni daha çok sevmesini sağlardı. Yaşlandıkça daha da kötüleştim, asi anneme daha çok benzedim. Artık onları pek hatırlamıyorum ama Melody asi olduğunu söylerdi. İkisi de ben

çocukken öldü ve şimdi elimde sadece fotoğraflar ve resimler var. Yaşadığımız ev yandı. Sahip olduğumuz para üvey anneme verildi ve muhtemelen bu eve veya Melody'nin her isteğine ve arzusuna yatırıldı. Parayı göremeyeceğimi biliyorum ve umurumda değil.

Onlardan geriye birkaç eski büyü kitabı, odamdaki paslı bir kazan ve birkaç kıyafet dışında pek bir şey kalmadı. Takı yok, klanı işaret eden hiçbir şey yok. Bazen savaşta oldukları, Bloodstone Akademisi için savaştıkları ve hizmetlerinin son yılında oldukları halde neden çocuk sahibi olmaya karar verdiklerini merak ediyorum. Bunu asla bilemeyeceğim. Savaşta pek çok insan çocuk sahibi olmaz. Her an ölebileceğinizi ve etrafta yeterince yetim cadı olduğunu bilirler.

“Ama belki de Bloodstone Akademisi seni kabul etmez. Zekisin, bunu kabul ediyorum. Tüm okul ödevlerini geçtin, tüm sınavlarında en yüksek notları aldın. Bütün vaktini burnun kitaplarda, ders çalışarak geçiriyorsun. Ama karakter... Bloodstone Akademisi için karakter önemli. Kütüphaneden asla çıkmama izin verilmedi, ama gelen öğrencileri tanıyordum. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar sadece zeki değillerdi; cesur ve özel insanlardı. Girsen bile, muhtemelen birinci sınıfta ölürsün. Seni Bloodstone Ormanı'na atıp, bir şekil değiştiriciyle bağ kurmanı ve onun senin için savaşmasını sağlamaya çalışacaklar.” diye homurdandı.

Bloodstone Akademisi'nin bu kısmı beni tedirgin ediyor. Akademi, Bloodstone Ormanı'nın tam ortasına inşa edilmiş ve orman, şekil değiştirenlerin yuvası. Bir cadıyla bağ kurmadan ormanı veya akademiyi terk edemezler ve akademi de bunun için var. Cadılar ve şekil değiştirenler ömür boyu bağ kurarlar, beş yıl boyunca savaşta birlikte savaşır ve sonra ikimiz de istediğimiz yerde yaşamakta özgür oluruz. Bloodstone Akademisi hakkında başka pek bir şey bilinmiyor; tüm cadılar ilk günlerinde akademinin sırlarını gizli tutmaya sihirli bir şekilde yemin ederler.

“Rue başardı ve bir kurtla bağ kurdu! Bu çok nadir bir durum ve onunla çok gurur duyuyoruz. Şey, bunun senin başına gelmeyeceğini hepimiz biliyoruz!” diye gülüyor. “Bir tavşan şekil değiştiricinin seninle bağ kurması bile senin için şans olurdu.”

Tırnaklarımı avuç içime batırıyorum. "Sanırım..."

“Sana defalarca söyledim, Juniper, senin ne düşündüğünü kimse umursamıyor. Ben umursamıyorum, asla da umursamayacağım ve başkası da umursamayacak. Bizim tek derdimiz savaş ve onu kazanmak.” En azından bana doğruyu söylüyor. Ondan nefret ediyor olabilirim, ama

dünyanın durumu ve cadıların hedefi olan kazanma konusunda bana yalan söylemiyor. Kazanmamıza yardım etmek, ailemin intikamını almak ve bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum. Bunu yapabilirim, sadece bir şansa ihtiyacım var. Bu evden ve Melody'nin benim için planladığı hayattan kurtulmam gerekiyor.

Saat altıyı vururken ikimiz de birbirimize bakakalmış, çıkmaz bir haldeydik. Merdivenlerin en üstündeki büyük duvar saati evin her yerinde yankılanıyor, her vuruş kulaklarımda üşürken yankılanıyordu. Büyünün buz gibi acısı boynuma bir damga gibi bastırıyordu – bir işaret değil. Boynuma dokunduğumda gözlerim irileşti ve odanın karşısındaki aynaya koştum, işaretin belirmesini izledim. Bir hançerin etrafına sarılmış ejderha kanadı, uçları kulağımın hemen altında yukarı doğru bakıyordu. Kan Taşı Akademisi işareti. Ejderha kanadının üzerinde cadıların eski Latince dilinde yazılmış tek bir rün vardı ve kelimeleri fısıldarken ağzım kurudu. “Taş için kan döküyoruz; savaş için kan döküyoruz. Biz cadılarız ve hayatlarımızı şekil değiştirenlerle bağlıyoruz.”

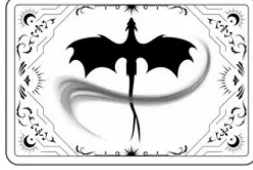
İçeri girdim.

Ben Bloodstone Akademisi öğrencisiyim.

Bu lanet evden kurtuldum.

İşarete bakarken göğsümde umut bir ateş gibi yanıyor ve altın rengi gözlerimde yaşlar birikiyor. Melody'nin yüksek topuklu ayakkabıları zeminde tıkırtı çıkararak arkama geliyor. Çenemi kavrayıp bakışlarımı ona çeviriyor. "Beni utandırmayacaksın Juniper. Seni izliyor olacağım ve eğer bunu yaparsan, Daygan klanını kendi ellerimle yok edeceğim."

Bölüm 2

Keşke cadıların Bloodstone Akademisi'ne şık arabalarla gittiğini söyleyebilseydim, ama hayır, gitmiyoruz. Bu şaşırtıcı, çünkü Bloodstone Akademisi hayatta kalan her zengin cadı ailesi tarafından büyük ölçüde finanse ediliyor ve çocuklarının akademiye girmesini sağlamak için klanları tarafından doğrudan destekleniyor. Öte yandan, günümüzde çalışan arabalar nadir, bu yüzden zenginlerin hareket eden bir araca sahip olmaları bile şans. Eski püskü kamyon bir çukura takılıp zıplıyor, beni kapının kenarına çarpıyor ve ben irkiliyorum. Paslı kapı saniyeler içinde kendiliğinden açılıp toz haline gelecek gibi görünüyor, ama yine de kolu tutuyorum. Dışarıda rüzgar kamyonu hırpalarken, siyah boyası dökülüyor ve biz de eski, uzun zamandır unutulmuş yolda zıplayarak ilerlemeye devam ediyoruz.

Çoğu cadı sihirle seyahat etmeyi tercih eder; yani doğrudan bir yerden diğerine geçerler. Bu oldukça yaygın bir büyüdür, ancak Bloodstone Akademisi'nin yakınlarında işe yaramaz. Topraklar sihirle doludur ve kimse hoş karşılanmadan içeri giremez. En azından düşmanlarımızdan güvende.

Bu kamyonun daha iyi günler görmüş olmasına rağmen, şoförüm hızla yolda ilerlemeye devam ediyor ve karanın denizle buluştuğu yere yaklaşıyor. Gece araba kullanamayız, dışarıda bizi avlayan şeyler varken ve yakınlarda bir cadı sığınağı olduğundan şüpheliyim. Şimdiye kadar iki tane kaldık—boş, büyülü, soğuk ve nemli evler—ve şoförümün horlaması beni bütün gece uyutmadı. Başka bir yerde durmadığımız için mutluyum ve sanırım şu anda eskiden Washington olarak adlandırılan bir eyaletteyiz. Artık öyle adlandırılmıyor; sadece toprak ve ölüm.

Kamyonun arkasına bakıyorum; orada birkaç kılıç, sihirli silah ve silahlarla dolu başka çantalar var. Saldırıya uğrarsak şoförümün savaşabileceğini ve bizi savunabileceğini biliyorum, ama yine de bunun bir an önce bitmesini istiyorum.

Boğazımı temizledim. "Aslında adınızı bilmiyorum, çünkü benimle pek konuşmadınız. Adınız nedir? Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür etmeliyim." Bütün yol boyunca yaptığı gibi, beni kasten görmezden geldi. "Pekala, sana Bob diyeceğim. Bob'a benziyorsun." Hiçbir tepki vermedi ve Bob'a hiçbir şey söylemediğime pişman olarak iç çekti. "Peki, Bob, ne kadar vaktimiz var?"

Gözünü bile kırpmadı. Harika. Uzun bir iç çekerek arkama yaslandım, ama durum o kadar da kötü değil. Melody'nin kontrolünden kurtuldum ve beni ne kadar tehdit etse de, Bloodstone Akademisi'nde bana ulaşamıyor çünkü içeri giremedi. Veda etmedi. İçimdeki küçük kız sadece bana sarılıp veda etmesini istiyordu, ama ben çantalarımı toplarken merdivenlerin başında durdu ve ben çıkmadan önce uzaklaştı. Hizmetçi Diamond kapının dışında bana veda etti ve sarıldı, bu da hiç yoktan iyidir.

Güneş batmaya başlarken gökyüzüne yayılan güzel renklere doğru bakıyorum. Her türlü güvenliğe bu kadar uzakta olmanın verdiği heyecanla nabzım biraz yükseliyor, ama cam açık olduğu için tuzlu havayı koklayabiliyorum. Denizden çok uzakta olamayız; dolayısıyla Bloodstone Akademisi'nden de çok uzakta olamayız. Güneş tamamen batana ve hava kararıncaya kadar, bir tehdit oluşmadan önce en az bir saat geçmesi gerekecek.

Elimi pelerinin içine uzattım ve Parker'ın bu sabah bana gönderdiği küçük beyaz notu çıkardım.

Akademiye fethet. P. <3

Bana yazdığı tek şey buydu, ama biliyor ki ihtiyacım olan da buydu. Bana inanan, beni destekleyen biri ve Parker her zaman o kişi oldu. Tanrım, onu çok özleyeceğim. Eğer onun gibi bir arkadaşım olmasaydı, büyürken aklımı kaçırabilirdim; bana değersiz veya işe yaramaz olmadığımı, anne babam öldükten sonra inandığım birçok şeyden biri olmadığımı söyleyecek biri. Hayat o anda değişti ve anne babamla ilgili her anım, sanki başka birinin ya da gerçek olmayan birinin hayatını izliyormuşum gibi geliyor, çünkü onlar mutluydu. Birlikte mutluyduk.

Melody'nin kızı, yani üvey kız kardeşim, elinden geldiğince yardım etti ama beni savunması annesinin ona çok kızmasına neden olacaktı ve ben bunu istemiyordum. Bizi sürekli birbirimize karşı kıskırtırdı ve bazen işe yarardı—ama çoğu zaman sorunun Melody'de olduğunu, bizde olmadığını biliyorduk. Rue'nun burada nasıl olduğunu sık sık merak ediyorum. İki yıldır onu görmedim, Bloodstone Akademisi'ne girdiğinden beri. Kimse akademiden ayrılmaz, ne arkadaşlarını ne de ailesini görmek için, akademi bittiğinde savaşta savaşmak dışında hiçbir şey için. Melody'yi o kadar uzun süre görmeyeceğim için mutluyum ve eminim Rue da öyledir. İki yıl önce ayrılırken nasıl gülümsediğini gördüm—benim gülümsememle aynıydı.

Notu katlayıp yerine koydum, başımı geriye yaslayıp manzarayı seyrettim. Daygan klanının toprakları buraya çok uzak değil ve ben orada doğmuştum. Siyah taş evleri, yaşadığımız malikaneyi, ormanı ve küçük kayalık kumsalı hatırlıyorum. Bob konuşunca neredeyse yerimden sıçradım. “Sahilden on dakika uzaklıktayız. Seni akademiye kadar orada bırakacağım. Tanrıça yolunu kutsasın.”

“Teşekkürler, Bob,” diye mırıldandım, bu sefer sinirden titriyordum. Sessiz geçen on dakikalık yolculuk boyunca bavulumun etiketini kurcaladım ve kısa süre sonra yolun sonuna geldim. Kamyonun frenleri gıcırdadı ve uçuruma baktım, dalgalar kıyıya çarpıyordu. Deniz böyle çok güzeldi, pırıl pırıl mavi, turuncu ve sarı güneş ışığını yansıtıyordu. Uçurum dışında her yönde kilometrelerce sadece deniz vardı. Yanımdaki kapı otomatik olarak açıldı, muhtemelen büyüdü ve bir şekilde akademiye etkilemiyordu. Belki de arabalar gibi büyümlü nesneler akademinin yakınında çalışıyordur. Bavulumu kaptım ve dışarı çıktım, kapıyı kapatmak için elimi kaldırdım ama kendiliğinden kapandı.

“Teşekkür ederim—” Ama Bob çoktan geri dönmüştü, beni toz bulutunda öksürerek bıraktı. Kamyonu döndürüp geldiği yöne doğru hızla uzaklaşmasını izledim.

Rüzgarda saçlarım uçuşuyor, gevşek örgüm çözülüyor, kenara doğru yürürken tam olarak buradan nereye gideceğimi merak ediyordum ki, onu gördüm. Kan Taşı Akademisi bir ada, milyonlarca ağacın oluşturduğu uçsuz bucaksız bir orman ve tam ortasında yükselen siyah bir kale var. İnanılmaz. Altındaki taş kan kırmızısı ve kayalıklar denize doğru kanıyormuş gibi görünüyor. Zaten buraya Kan Taşı denmesinin sebebi de bu. Binlerce cadı ve şekil değiştiricinin bin yıldan fazla bir süre önce taşla kan akıttığı ve taşla beyazdan kırmızıya çevirdiği söyleniyor. Büyüleri adayı koruyor.

Ağaçlar, gotik atmosfere uyum sağlamış. Siyah, gıcırtılı, kıvrımlı ağaçlar ve devasa kırmızı uçlu yaprakları var. Kaleye bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz ve hakkında okuduğum veya duyduğum her şey doğru. Yüksek kuleleri neredeyse her yöne doğru yükseliyor, sanki dünyanın burada olduğunu bilmesini istiyor. Kalenin ana kısımları, beş devasa kule, koyu siyah arduvazdan yapılmış sivri uçlarıyla gökyüzüne doğru yükseliyor. Kalenin etrafında yoğun bir sis asılı duruyor ve bu da onu daha da ürkütücü kılıyor.

Uzaktan bile, siyah çerçeveli binlerce Gotik kemerli pencere görebiliyorum. Doğa biraz kontrolü ele geçirmiş, siyah sarmaşıklar kalenin kendisiyle birleşmiş gibi görünen tüm yan duvarlara tırmanıyor. Daha yakın olsaydım, yan tarafa oyulmuş, savaşılan cadıları, artık neredeyse nesli tükenmiş ejderhaları ve ordumuzun büyük çoğunluğunu oluşturan kurtları ve ayıları gösteren tüm taş işlemleri görebileceğime eminim. Yılanları ve kertenkeleleri, bu derin, devasa ormanda bulunabilecek her şeyi görürdüm. Şekil değiştirmiş yaratıklar, akademi çevresindeki bu ormana bağlıdır, ormanda doğup büyürler ve savaştan korunurlar. İnsan ve hayvan formlarına sahiptirler ve istedikleri zaman bu formları değiştirebilirler. On sekiz ile otuz yaşları arasında, ırklarımız arasındaki bağları güçlendirme umuduyla cadılarla karışmak üzere Kan Taşı'na girmelerine izin verilir. Diğer şekil değiştirenler akademiye yaklaşmazlar. Akademinin dışındaki hayat hakkında pek bir şey bildiklerinden şüpheliyim, ama içlerinden birine ihtiyacım var. Sadece birine, bana bağlanacak ve benimle birlikte savaşacak birine.

Annem ve babam ikisi de Bloodstone'a gitti ve mezun oldular—ben de olabilirim. Bu akademide başarılı olmak kanımda var ve hiçbir şey beni durduramaz. İkiz yılan şekil değiştiricilerle bağ kurdular ve savaşta birlikte savaştilar. Onları da bazen hatırlıyorum. Birlikte öldüler ve keşke izlemeseydim de, ben de izledim. Bu anıyı daha fazla rahatsız etmeden önce bastırıyorum ve tanrıçaya, ahirette de birlikte olabilmeleri için dua ediyorum. Hepsi en iyi arkadaşı ve birbirlerini seviyorlardı. Aile. Kırılmaz bir bağ. Ben de bir şekil değiştiriciyle, bana karşı dürüst olacak biriyle böyle bir bağ istiyorum.

Rüzgarın sisi perili gibi görünen kalenin etrafında savurmasını izliyorum ve gün ışığında bile, gotik bir harikadan farksız. Mimari açıdan güzel ve çarpıcı, ancak duvarlarının içinde milyonlarca insanın yaşayıp öldüğünü ve muhtemelen de öyle olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen

hala bugün bile orayı perili hale getirmişlerdir. Kulelerin kendisi bir tanrının üzerine çıkacağı bir basamak gibi görünüyor ve siyah taş, içinde kaybolacağım bir hapisane gibi gösteriyor.

Havada buz gibi bir soğukluk hissediyorum—büyü—ve arkamı dönüp baktığımda yalnız olmadığımı görüyorum. Uçurumun karşısında, tıpkı benim gibi yüz öğrenci, hepsi koyu pelerinler içinde, tek bir bavulla cadılar sırası halinde duruyorlar. Bir dakika önce burada değillerdi ve dönüp bakmalarından anlaşıldığı kadarıyla, geldiklerinde de burada başka kimseyi görmemişlerdi. Gökyüzünde beliren, denize doğru akıp bir anda patlayan siyah sihirli telleri hayranlıkla izlerken havadaki büyüü hissedebiliyorum. Kendimi korumak için kolumu gözlerime götürüyorum ve indirdiğimde, denizin üzerinden dümdüz geçen bir köprü görüyorum. Akademi kadar eski ve sağlam yapılmış siyah taş bir köprü. Köprünün her birkaç metresinde, siyah taşla donmuş gibi görünen gerçek yılanlar şeklinde sütunlar var. Köprünün diğer ucu, ağaç hattının üzerinden doğrudan kaleye çıkıyor.

Beklemedim, bu kararı sorgulamadım ve doğruca köprüye, geleceğime doğru yürüdüm. Seçebileceğim bir gelecek ve akademiye atlatacağım; bu savaşı anne babam için, ailem için bitirip kazanacağım. Başımı dik tuttum, tıpkı anne babamın istediği gibi, bavulumu çakıllı köprüden sürüklerken. Rüzgar yüzüme doğru esiyor, beni köprüden aşağı itmekle tehdit ediyor, ama devam ediyorum. Durmuyorum. Arkama bakıyorum, herkes beni takip ediyor—hayır, koşuyor. İşte o zaman köprünün gözden kaybolduğunu fark ediyorum.

Kahretsın.

Düşen insanların çığlıkları kulağıma yankılanıyor ve bacaklarımın götürebildiği kadar hızlı koşuyorum. Pelerinin beni tökezletmekle tehdit ediyor ve kalbim hızla çarparken bavulum taşla çarpıyor. Durma, Juniper. Koş, koş, koş! Annemin sesini zihnimde duyuyorum, öldüğü gün bana söylediği aynı şeyi tekrarlıyor ve kendimi onu dinlemekten başka bir şey yapmaya bırakmıyorum.

Arkamdan gelen çığlıklar kısa, korkunçtu ve bir kız bana çarparak beni taş zemine serdi. Geriye bakmaya cesaret ettiğimde, sadece sarı saçlarını görerek irkildim. Köprü daha hızlı çöküyor, yaklaşıyordu. Fırtınalı deniz beni bekliyordu ve orada ölecektim. Hayır. Yere basıp bavulumu kaptım ve koşmaya başladım, her adımda ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını, beni de beraberinde sürükleyeceğini hissediyordum.

Ormana girdiğim anda köprü yıkılmayı durdurdu. Durakladım, denize doğru baktım, birilerine yardım edebilir miyim diye düşündüm, ama deniz gri güzelliğiyle acımasızdı ve herkes batmış gibiydi. Büyü, akademi dışında işe yaramadığına göre, hele de bu kadar yakın mesafede, hiçbir büyü onları kurtaramazdı.

“Hey, seni yere düşürdüğüm için özür dilerim.” Yeni sese doğru döndüm; benimle aynı yaşta, uzun sarı saçlı ve suçlu bir ifadeye sahip bir kızdı. Üzerinde Venüs klanının işareti bulunan koyu gri bir pelerin vardı. Çantasını yere koydu ve yaklaştı, cadıların saygı göstergesi olan bir kez başını eğdi. “Geri döndüm ama bu durumu daha iyi yapmıyor. Sadece özür dilerim. Korkmuştum.”

“Ben de öyleydim. Ben Juniper.” Ona doğru başımı bir kez daha eğdim. “O kargaşada ben de birilerini devirmiş olabilirim. Neden bize bunu yaptılar ki?”

Omuzumun üzerinden denize bakıyor. “Babam beni uyarmıştı, bunu onlar yapıyorlardı ve köprünün önünüzde belirmesi sizin için bir şanstı. Dört yüz birinci sınıf öğrencisinden sadece yüzde yirmi beşi ilk yılı atlatıyor. Her şey böyle başlıyor. Savaşta zayıf cadıların savaşmasını ve büyücünün bize karşı kullanacağı güçlü, kontrol altında bir asker haline gelmesini istemiyorlar.” Göz kırıyor. “Ah, yine abartıyorum. Durayım. Ben Venüs klanından Winifred Venüs. Sizin klanınız ne?”

İşte başlıyoruz. Birine anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum ve klanım hakkında bir şeyler duymuş olacaklarını da biliyorum.

Valizimin sapından tutup onu yanımda sürüklemeye başladım. “Daygan klanı.”

Gözleri irileşti ve bir an duraksadı. Ben onunla birlikte durmadım ve kısa bir duraksamanın ardından bana yetiştı. “Onların başına gelenler için çok üzgünüm—”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Sözü nü kesiyorum.

Yanakları kızardı. “Hayır, elbette hayır.” Yürüyüşün büyük bir bölümünde sessiz kaldık. “Ortamı garip bir hale getirdim. Arkadaş edinmekte iyi değilim. Babam çok konuştuğum ve bunun insanları rahatsız ettiğ i için olduğunu söylüyor. Her zaman ‘Wini susmuyor’ der. Kardeşim de utangaç olduğum için olduğunu söylüyor. Bence ikisi de, ama seninle ilgili olarak pot kırdığımı biliyorum.”

“Hayır, yapmadın.” Ona dikkatlice bakıyorum. Bronzlaşmış, muhtemelen duyduğum o Teksas sıcağından dolayı—en azından Venüs

klanının orada olduğunu sanıyorum. Gözleri ela, yanaklarında bir sıra çil var ve benden daha kısa, bu da şaşırtıcı çünkü ben de oldukça kısayım. “Gerginim ve kimsenin bana klanım hakkında soru sormasına alışkın değilim. Çoğu kişi geri dönmezken sen geri döndün ve bence bu harika. Ben de akademiye bir arkadaşım ile gitmek isterim.”

Gülümseyerek karşılık veriyorum. Kalabalığa yetişmek ve ormanın kenarını geçip akademinin alt kısımlarından aşağı inerken onları takip etmek için yaklaşık on beş dakika daha hızlı yürümemiz gerekiyor. Yolun sonunda, tepelerinde yüzlerce sivri uç bulunan, eski, yıpranmış metal kapıları olan devasa bir avlu var; bu sivri uçlar duvarları da kaplıyor. Avlu tamamen siyah, yer yer kırık siyah tuğla zeminler de öyle ve yeşil bitkiler aralıklardan yukarı doğru sürünmüş. Gözlerim, her köşedeki, ellerinde koyu yeşil renkte parlayan birer fener tutan şövalye heykellerine takılıyor.

Hepimiz avluya dağıldık ve arkama baktığımda metal kapıların kendiliğinden kilitlendiğini, yolun sanki hiç yokmuş gibi ortadan kaybolduğunu gördüm. Bloodstone Akademisi öğrencileri, büyük, kemerli bir kapıya çıkan bir sıra basamağın üzerinde oturuyorlardı. Gözlerim üniformalarına kaydı. Vücutlarının her santimini sergileyen, dar, tamamen siyah kıyafetler giymişlerdi; kollarında ve bacaklarının yanlarında kırmızı çizgiler vardı. Göğüslerindeki kırmızı amblem, boynumdakiyle aynıydı. Öğrencilerin çoğunun omuzlarına bir pelerin takılıydı ve birkaçının yanımızdan geçip gittiğini, kimseye ikinci bir bakış bile atmadığını izledim. Sanırım birinci sınıflarla ilgilenmiyorlardı.

Onları suçlamıyorum. Herhangi birimiz çok erken ölebilirdi. Tanıdık bir adamın kahkahası beni döndürüyor, doğrudan merdivenlerde duran adama bakıyorum. Üniforması aynı, ancak kırmızı çizgiler ve amblem yerine, gümüş rengi saçlarıyla uyumlu, tamamen gümüş rengi. Altın rengi teni, yüksek elmacık kemikleri ve uzun, kaslı vücudu dikkatimi çekiyor, ancak beni ona bakmaya iten şey ne kadar çekici olduğu değil. Tanıdık geliyor. Nedenini bilmiyorum. Döndüğünde, koyu gümüş rengi gözleri benimkine kilitlendiğinde, bir anahtarın kapıyı açması gibi, daha önce hiç görmediğim bir anı zihnimde belirliyor.

“Dur, dur Juni. Çok uzağa gidemeyiz, biliyorsun!” diye gülüyorum, arkamı dönüp Kane Ardian'ın somurtkan bir ifadeyle beni kovaladığını görüyorum, gümüş rengi saçları güneş ışığında parlıyor. Benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen nedense çok daha uzun boylu olması haksızlık. Kısa bacaklıyken yarışmak hiç eğlenceli değil. Bir dakika içinde bana

yetişiyor, kolumu tutup beni durduruyor. Güliyorum, onu itiyorum ve o da başını sallıyor. Geçen yıl dokuz yaşına girdiğinde bir şeyler değişmişti. Ciddi anlamda yaşlanmıştı.

"Artık gülmüyorsun, Kane!" Kaşlarını çatıyorum. "Neden? Dokuz yaşına geldiğinde ne oluyor da ben bilmiyorum?"

"Büyüdüğünde anlayacaksın Juni." İcini çekiyor. "Hadi ama, buraya kadar geldiğini öğrenirlerse anne babamız çok kızacak."

"Biliyorum, ama burası çok sıkıcı. Hiç dışarı çıkmıyoruz." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ve sen benim tek arkadaşımın, şimdi de sürekli somurtuyorsun. Sanırım beni sevmiyorsun."

Elini uzatıyor. "Sen benim Juni'msin. Bu asla doğru olmayacak."

Ayaklarım üzerinde tökezliyorum ve Winifred dirseğimden tutarak beni dengeliyor. Kane çocukluk arkadaşımı... anne babam ölmeden önce. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama birlikte büyüdüğ ve ona bayılıyordum. Kane burada... ve onu hatırlıyorum. Winifred'in tutuşunu üzerimden atıp bavulumu bırakarak merdivenlerin dibine koşuyorum. "Kane! Ben Juni."

Başını kaldırıyor, gümüş rengi saçları onunla birlikte hareket ediyor ve kaşlarını çatıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor ve şimdi çok daha uzun boylu. Hatta heybetli bile. Ama bu Kane, nazik ve bazen huysuz ama yine de nazik biriydi. Kaşlarını çatması güzel yüzünde kalıyor ve nefesimi kesiyor. Çocukluğumuzdan beri çok değişmiş. "Defol git, birinci sınıf öğrencisi."

Derin sesine, arkasındaki basamakta oturan ve onu izleyen iki kızın kıkırdamalarına irkildim. Ben de kaşlarını çatıttım. "Beni hatırlamıyor musun?" Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onunla aynı basamakta olsam bile, etkileyici gözleriyle karşılaşmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Ama kaşları çatılmış halde kaldı. Tanıma yok, hiçbir şey yok. "Benim adım Juniper. Hadi gel—"

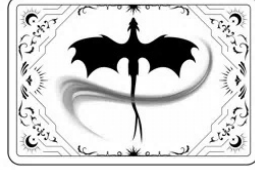
"Juniper adında birini tanımıyorum," diye homurdandı ve gözleri parlayıp koyu gri neredeyse beyaza dönerken ense tüylerim diken diken oldu. "Bu, birinci sınıflar için bile çok alçakça. Beni tanıyormuş gibi yapman, seninle aramda bir bağ kurmamı sağlamayacak." Beni sertçe itti ve yere düşüp çığlık atmadan hemen önce ayaklarım yerden kesildi. Winifred hariç herkes kahkaha attı, Winifred ise koşarak yanıma geldi ve beni kaldırdı. Bu anda bir arkadaşım olduğı için minnettarım, ama utancım ve kafam karışıklığı her şeyin önüne geçti. Kane bana aşağıdan baktı. "Yarın gece ormanda öldüreceğim ilk kişi olarak kendini işaretlediğin için teşekkür ederim, Juniper."

Korku kalbimi göğsümde gümbür gümbür attırıyor ve Winifred beni ayağa kaldırırken söylediklerini duyamıyorum. Düşmekten başım ve omzum ağrıyor ama hiçbir şey morluktan öte bir şey gibi gelmiyor. Çok şaşkınım. "Juniper, cidden, akademiye girdiğin ilk on dakikada en tehlikeli, bağ kurmamış şekil değiştiriciyle düşman olmak zorunda mıydın? Köprüden denize düşseydin daha iyi olurdu belki," diye tıslıyor Winifred. "Kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Görünüşe göre değil," diye mırıldandım.

Wini bana söylemeye gidiyor, ama havada daha yüksek bir erkek sesi yankılanıyor. "Bloodstone Akademisi'ne hoş geldiniz, birinci sınıf öğrencileri! Lütfen beni takip edin ve kaybolmayın. Şekil değiştirenler burada ilk birkaç gün zayıfları avlıyor ve kayıp bir ruh, yaşamasına izin vermediğimiz bir zayıflıktır."

Bölüm 3

Hepimiz avlunun önünde, hemen üstümüzde, tek bir basamağın üzerinde duran adama döndük. Arkasında, gölgesinde simsiyah görünen karanlık bir koridora açılan çift kanatlı kapılar vardı. Kapıların etrafındaki kemer taştan yapılmıştı, her tuğlada farklı bir şekil değiştirici sembolü bulunuyordu ve en üstte, siyah taşa keskin bir zıtlık oluşturan altın renginde parlayan bir ejderha vardı. Gözlerim altın renginde başka bir şeye takıldı. Adamın yan cebinden parlak bir cep saati sarkıyordu ve onu alıp saate baktıktan sonra kahverengi gözleriyle kalabalığı taradı. Bağırduğundan beri kimse kıpırdamamıştı, o da kıpırdamamıştı.

Uzun boylu, tehditkar kırmızı bir pelerin ve altında da aynı renkte kırmızı bir takım elbise giyen bir adam. Boynumdaki Bloodstone Akademisi işareti gibi, pelerininde siyah dikişle işlenmiş bir işaret dışında her yeri kan renginde. Saçları, takım elbisesiyle uyumlu olarak kısa ve yanları tıraşlı. Genç, o kadar da genç değil, belki otuzlu yaşlarının başlarında ve yakışıklı olmaktan biraz uzak. Yüz hatları çok sivri, çok keskin ve gözleri çok küçük. Hepimiz, at büyüklüğünde bir tilkinin kapıdan çıkıp ayaklarının dibine uzanmasını izliyoruz. Şekil değiştiren bir yaratık. Mekânda nefes nefese kalmalar ve fısıltılar yankılanıyor.

Winifred bana doğru eğildi. "Profesör olmak için çok genç, sence de öyle değil mi?"

"Tekrar hoş geldiniz Bloodstone Akademisi'ne ve hızlı koşucular olduğunuz için tebrikler!" Kalabalığın arasında yankılanan tezahüratlar midemi bulandırıyor. Bugün, hemen arkamızda insanlar öldü ve şimdi yoklar. En iyilerimiz olabilirlerdi ve şimdi gittiler. Zaten savaş halindeyiz;

bir şey kanıtlamak için onları öldürmenin neden gerekli olduğunu anlamıyorum. Ölümlerine gerek kalmadan başka bir şekilde elenemezler miydi?

Ellerini birbirine kenetledi ve her parmağındaki siyah yüzük sıralarını fark ettim. “Ben sizin müdürünüz, Mentor Parker.” Wini ve ben birbirimize baktık. İkimiz de şaşırmiştık. Müdürün uzun gri saçlı yaşlı biri olacağını neden düşündüğümü bilmiyorum, ama benden sadece sekiz on yaş büyük birini beklemiyordum. “Bu benim eşim ve adı Sookie. Savaşta yıllarımı Sookie yanımda geçirdim ve ikimiz de yeni nesli eğitmek için aynı akademiye geri dönmeyi seçtik. Karşınızda bir öğretmen olarak değil, ordumuzda bir asker olarak duruyorum. Hepimiz Karanlık Otorite için çalışıyoruz ve hepimiz aynı şeyi istiyoruz: savaşın sonunu. Belgeleri imzalamadığınız sürece akademi içinde sihir kullanamazsınız ve imzaladığınız anda sihriniz anında geri yüklenir. Şimdi lütfen beni takip edin.”

Arkasını dönüyor, pelerini rüzgârda dalgalanıyor ve Sookie de arkasından geliyor, çift kanatlı kapılardan geçerken kuyruğu yere değiyor.

Valizime uzanmak istedim ama kaybolmuştu. Kelimenin tam anlamıyla havaya karışmıştı. Arkamı döndüm ve Wini'nin de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Aslında hepimiz valizlerimizi ve çantalarımızı arıyorduk ama hepsi gitmişti. Wini ilk önce içini çekti ve kolunu benimkine taktı. "Sihirle odamıza götürölmüş olmalılar. Sihrimi geri almak için sabırsızlanıyorum. Onsuz kendimin bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyorum."

“Aynı şey,” diye itiraf ediyorum, ve dahası, sihirim ve bavulumdaki iksirler olmadan korkuyorum. Sihrim köprüde olanları hiçe sayardı. Havada süzölmek veya su altında nefes almak ve hızlı yüzmek için bir büyü mırıldanabilirdim. Konuşabildiğim sürece sihir yapabilirim. Tüm hayatımı bulabildiğim her büyüü öğrenmeye ve ezberlemeye adadım. Hatta bazı yeni büyüler bile uydurdum – izin verilmese bile. Kalbim biraz hızlı atıyor, çünkü bavulumu kaybetmek istemiyorum. İçinde hayatımın her parçası var ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Dün banyoda yüzümü çerçeveleyen katmanları kestirmeye karar verdiğime pişman olarak saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. Burada iyi görünmenin bir önemi olmayacak. Bunu köprüyle kanıtladılar. Uzun, karanlık koridora çıkan basamağı tırmanırken tüylerim diken diken oluyor; bakılacak çok şey var ama hepsi gölgelerle örtölü. Her duvarda onlarca resim var ama burası çok karanlık olduğu için onları görmek zor.

Akademnin bir trendi olmalı ki, fener tutan şövalyeler dışında, bu uzun koridorda ışık ve pencere yok, sadece koridorlar ve karanlık köşeler var. Wini'ye yakın duruyorum. Birbirimizi gerçekten tanımıyor olsak da, kabuslarla dolu gotik bir kalede olduğumda yanımda birinin olması daha iyi.

Mentor Parker çok hızlı ve onu takip etmek için neredeyse koşarak bir koridordan diğerine geçiyoruz; bu koridor da neredeyse aynı, ama buradaki şövalyelerin altın zırhları var ve duvarlar koyu mor. Koridorlar bitmek bilmiyor ve çok fazla koridordan geçiyoruz, sonunda tam bir labirent oluyor ve kesinlikle kayboluyorum. Geri dönmeye çalışsam bile yolumu bulamayacağım, ki denemeyeceğim de.

Sonunda, nefes nefese kalmış ve bacaklarım ağrırken, Mentor Parker bizi bir odaya götürdü. Oda, bir futbol sahası kadar büyük ve aynı zamanda bir futbol sahası kadar yüksekti; her iki yanında da sıra sıra pencereler vardı. Pencerelerin camlarında geometrik desenler vardı, bu da dışarıyı görmeyi imkansız kılıyordu ve üst kısımları sivri bir noktayla kemer şeklindeydi. Duvarlar tamamen siyah taştandı ve burada şövalyeler yoktu; sadece sıralar halinde dizilmiş tahta sandalyelerle dolu bir oda ve önünde Mentor Parker ve onun adamlarının durduğu bir sahne vardı.

“Lütfen oturun.” Mentor Parker sandalyeleri işaret ederek parmaklarını şıklattı. Wini ve ben ikinci sırada birer yer bulduk ve ben oturur oturmaz önümde tahtadan yapılmış bir uçan tahta belirdi. Tahtanın üzerinde bir parşömen, bir mürekkep hokkası ve eski tip bir tüy kalem vardı. Wini'nin de aynısı vardı; sıradaki herkesin de.

Birinin bana baktığını hissediyorum ve dönüp baktığımda, kapüşonlu bir adamın kapıları kapattığını görüyorum. Çok uzun boylu ama pelerini gözlerini örtüyor, sadece bronzlaşmış tenini ve dudaklarını görebiliyorum. Kapının önünde simsiyah giyinmiş bir hayalet gibi duruyor.

“Önünüzde sihirli bir bağlayıcı parşömen var. Adınızı, tam adınızı yazdığınız anda, izin verdiğimiz durumlar dışında Kan Taşı Akademisi hakkında konuşamayacaksınız. Sırlarımızı veya tarihimizi anlatamayacaksınız, tek kelime bile söylemeyeceksiniz ve üç yıl boyunca sihirli bir şekilde akademiye bağlanacaksınız. Burada eğitim aldıktan sonra, beş yıl boyunca savaşta savaşacaksınız. Eğer hayatta kalmayı başarır ve savaşta görevinizi yerine getirirseniz, ödüller var.”

Yine, insanlar fısıldıyor. Akademiye ödüller için kaydolmadım. Sınav sonuçlarımı aldığımda bir seçim yapma şansım vardı. Kasabada kalıp, iş

bulup kendi evime taşınabilirdim. Ama bunu yapmadım. Bunun yerine, bu akademiye başvurmak için adımı imzaladım. Sınıfımın çoğu da öyle yaptı. Hepimiz savaşı bitirmek istiyoruz. Para, toprak veya savaş kazanıldığında barıştan başka bir şey istemiyorum. "Ödüllerin dışında, savaşta savaşılan cesur cadılar olarak tarih kitaplarımızda yer alacaksınız. Kazandığımızda halkınız tarafından sonsuza dek onurlandırılacaksınız."

Parşömen önümde kendiliğinden açılıyor ve düz bir şekilde seriliyor; parşömenin tepesinden dibine kadar, küçük noktalı bir çizgi dışında, düzinelerce cümle var. Hepsi, asla kullanmam gerekmeceği söylendiği halde öğrendiğim eski Latince dilinde. Meğer Melody yanılmış.

Mentor Parker, akademideki yıllarımızı bize bağlayan kan bağı hakkındaki ilk cümleyi okumama fırsat vermeden konuşmaya başladı. "Şimdi Bloodstone Akademisi'nden ayrılmak için tek bir şansınız var." Kapıdaki kapüşonlu adama başıyla işaret etti. "Eğer şu anda ayrılmayı seçerseniz, üçüncü sınıf öğrencilerimizden biri sizi güvenli bir şekilde ailelerinize geri götürecektir. Ama bu tek şansınız. Gitmemeyi seçerseniz, burada kalırsınız ve savaşa gitmek veya aileleriniz için bir ceset torbasında olmak dışında buradan ayrılmazsınız."

Geri dönecek bir ailem yok. Seçimim çoktan kesinleşti.

Sessizlik sadece bir saniye sürüyor, sonra insanlar kalemlerini alıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Kimse ayrılmıyor. Başımı kaldırıp müdürün bana baktığını görüyorum, ama gözlerimiz buluştuğu anda yüzünü çeviriyor. Kalem ucunu mürekkep haznesine batırıp parşömen kağıdına, noktalı çizgiye götürüyorum. Sanki özgürlük şansı için dünyamı satıyormuşum gibi hissediyorum. Değiştirmek için hayatımı riske atıyorum. Ama yine de yapıyorum, alt kısma tam adımı yazıyorum. İmzaladığım anda parşömen kağıdı kendiliğinden kıvrılıp uçuyor, kelimenin tam anlamıyla yukarı doğru yükselip yüksek tavanlı pencerelerin içine kayboluyor ve gözden kayboluyor. Diğerleri de onu takip ediyor, ta ki sessizlik olana kadar ve Mentor Parker ellerini çırpıyor, her şey sanki hiç olmamış gibi gözümün önünden kayboluyor.

"Pekala, yeni öğrenciler, odalarınıza gitmeden önce çok kısa bir tarih dersiyle başlayacağız. Söyleyin bakalım, cadı ırkı için en büyük tehdit nedir?" Mentor Parker, cevap verecek birini bekliyor.

Sıramızın sonundaki bir çocuk elini havaya kaldırdı ve Mentor Parker başıyla onayladı. "Büyücü kadın ve onun Akılsız ordusu mu?"

"Evet ve hayır. Başka bir cevap?" diye yanıtlıyor.

Elimi kaldırdım ve o da başıyla onayladı. "Bence ırkımız için en büyük tehdit, içimizden birinin Akılsızlardan biri haline gelmesidir."

"Haklısınız, Bayan Juniper." Bir an için adımı nereden bildiğini merak ediyorum. "En büyük tehdit, ruhlarınıza bağlı çok tehlikeli şekil değiştiricilerle birlikte, sizinle birlikte Akılsızlara dönüşecek çok güçlü silahlar olmanız için sizi eğitmemizdir. Hepimizin bildiği gibi, büyücü cadıları ve ölümlüleri, vücutlarındaki her damla kanı emen Akılsız askerlere dönüştürebilir." Zihnimde bir anı beliriyor. Önümde, ay ışığı gibi soluk tenli ve gözleri olmayan bir Akılsız. "Sadece deri, kemik ve patlayıcı büyüye dönüşüyorlar. Akılsızlar on altı yaşın altındaki çocuklara zarar vermezler, ancak yetişkinler onların yemeğidir ve bizi avlarlar." Sahne üzerinde ileri geri yürümeye başlıyor. "Bu akademideki her bir ruh adına konuşabileceğimi hissediyorum; bu savaş sevdiğimiz birini alıp akılsızlara dönüştürdü – ya da sadece öldürdü. ırkımız eskiden dünyanın dört bir yanına yayılmış, bir milyon kişiden oluşuyordu, ama yine de varlardı. Şimdi hayatta kalanların sayısı iki yüz binden biraz fazla, ya insanlar? Onların sayısı çok daha az. Şekil değiştirenler hayatta kalan en büyük ırk, peki neden?"

Arkamdaki kız elini havaya kaldırdı. "Çünkü ormanı terk edemezler, yoksa akılsızlara dönüşürler."

"Doğru...ama başka neler yapamazlar ki?"

Sessizlik. Kimse cevap vermiyor ve ben de bilmiyorum. Gülümsüyor. "Güzel, bunu bilmemelisin. Ama şekil değiştirenler, Kan Taşı Ormanı gibi işaretlenmiş cadı bölgelerinin dışında şekil değiştiremezler. Bu bölgeleri terk ederlerse, bir cadıya bağlanmadıkları sürece insandan başka bir şey değillerdir. Bağ kurmak, özgürlükleri için tek şanslarıdır." Kısık fısıltılar yükseliyor ve Wini bana kocaman gözlerle bakıyor. "Şekil değiştirenler lanetli ve bu laneti, bu akademiye ilk yılında katılan bir öğrenci, büyücü kız, lanetledi."

"Ne?" diye patladı Wini ve onu zar zor duydum çünkü artık fısıldaşmıyorlardı. Açıkça konuşuyorlardı.

Mentor Parker ellerini çırttı ve yavaş yavaş herkes sessizleşti. "Bu duvarların dışında pek bilinmeyen bir sır bu, ama o burada başladı ve sonsuza dek en büyük başarısızlığımız oldu ve olacak. Bir gün, biz kazanacağımız için o sadece bir toz yığını olacak. Dünyayı geri alacağız, ama bunu yapmak için bizimle savaşacak güçlü cadılara ve şekil değiştirenlere ihtiyacımız var. Onun tarafında birçok cadı var, birçok şekil

değiştiren de var, çünkü o, kendisiyle aynı fikirde olmayan herkes hakkında yalan söylemekte çok iyi.”

"Bu durumda yüz yaşından büyük olmaz mı?" diye soruyorum.

Mentor Parker bana baktı. "Bu seferlik izin veriyorum, ama konuşmak için elini kaldır. Evet, o yaşta ama benden daha yaşlı görünmüyor. Büyücü kendi yasak büyülerini yaptı ve bunları kullanarak hem akılsızları hem de ölümsüz yaşamı ve diğer korkunç şeyleri yarattı."

Pekala, onlara kendi büyülerimi uydurmayı sevdiğimi söylemeyeceğim o zaman.

"Şimdi de söyleyin bakalım, Akılsızlardan birini nasıl öldürürüz?" diye soruyor Mentor Parker. "Hepimiz biliyoruz ki büyüler ve sihir onlara etki etmiyor. Eğer sihir kullanamıyorsak, ne yapmalıyız?" Bekliyor ama kimse bir şey söylemiyor. "Fiziksel olarak bizden daha güçlüler. Daha hızlı hareket ediyorlar ve bizi karanlıkta bile görebiliyorlar. Sürü halinde avlanıyorlar ve tek başlarına birine rastlamak nadir. Bütün bunlar doğru, peki cadının hamlesi ne olacak?"

Wini elini kaldırır. "Şekil değiştirenlerin büyüü onların zayıf noktasıdır. Bağlarımız kutsaldır çünkü ruhlarımızı bağ kurduğumuz kişilerle birleştirir, tek bir varlık haline geliriz. Onların büyüü bizimkiyle birleşir ve sonra bizim büyüümüz Akılsızlar üzerinde işe yarar. Şekil değiştirenlerin büyüü vahşi ve evcilleştirilmemiş, ama zayıftır. Bağ olmadan büyü yapamazlar, temel büyüü kontrol edemezler veya kullanamazlar. Evcilleştirilmemiş şekil değiştiren büyüünün kazara kendi halklarına zarar verdiğine dair birçok rapor var."

"Doğru, Bayan. Ormana gittiğinizde yerde kan taşları göreceksiniz. Ormanın içinde yetmiş yedi tane kan taşı, devasa taş platformlar var. Bir şekil değiştirici bulup onu kan taşına götürün ve elinizi kesin. Bir damla kan, kan taşı üzerindeki bağı mühürler. Şekil değiştiricinin kanamasına gerek yok; sadece üzerinde durması yeterli. Ormana girdikten sonra, bağ kurmadan oradan ayrılmayın; sizi görür görmez öldürürüz." Ağzım kuruyor. Demek ki baskı yok. "Bundan sonra, büyüünüz ve hayatlarınız birleşecek. Ruhunuzla bağlantı kuracaklar ve tanrıçayla karşılaştığınızda, birlikte olacaksınız." Sookie'nin başına sevgiyle dokunuyor. "Onlar ölürse, siz de ölürsünüz. Siz ölürseniz, onlar da ölür. Bağınızın sonu yok. Hiçbir zaman çözülmedi. Şimdi, onların büyüü bizimkine kıyasla zayıf ve bizimki Akılsızlara karşı işe yaramıyor. Bu, bağla birlikte değişiyor."

Sahnenin kenarına doğru yürüyüp oturuyor. “Elbette, bu bağı getirdiği zayıf noktalar da var. Diyelim ki, birden fazla şekil değiştiriciyle bağ kurarsanız, onlar için zayıf nokta siz olursunuz. Bu endişelenecek bir şey değil. Şekil değiştiricilerin paylaşmaktan nefret ettiği bilinir ve tarihimizde birden fazla şekil değiştiriciyle kurulan bağ sayısı çok azdır. Size saldıran herkes önce size saldıracaktır. Ölümünüz her iki şekil değiştiricinin de sonunu getirecektir; bu nedenle, size vücudunuzu güçlendirmeyi, sihir kullanmadan kendinizi savunmayı öğreteceğiz.”

Midem jöle gibi. Dur, ne? Büyü olmadan kendimi mi savunacağım? Kimse fiziksel antrenmandan bahsetmedi. Koşmak ya da benzeri kötü bir şey yapmam gerekeceğini sanıyordum, ama bu saçmalık. Aldığım her derste en üstte olmak istiyorum ve öz savunma beni en altta bırakacak. "Şekil değiştiricinizi iyileştirebilmek için şifa büyüler ve güçlü kalkan büyüler öğreneceksiniz. Yaşları geldiğinde diğer sınıflarda da benzer şekilde öğrenirler ve birlikte bu akademiden tek bir birim olarak, güçlü ve kırılmaz bir şekilde ayrılacaksınız. Bağlanmamış olanlar üreme için ormana geri döner. Cadılar mı? Kantaşı'ndan çıkmanın tek bir yolu var."

Arkadaki bir kız elini kaldırarak, "Yani hiçbir saldırı büyüsü öğrenmeyeceğiz, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, elbette öylesin." Elini sallayarak onu geçiştirdi. "Beş derse katılacaksın. Biri tarih üzerine. Zihin konusunda bilgili olmak önemli. Büyü kullanmadan vücutlarını savunma üzerine bir ders. Oraya vardığında akıl hocan sana bunu açıklayacak. Üçüncü ders savunma büyüler üzerine. Dördüncü ders şifa üzerine olacak. Ve beşinci ve en önemli dersin, sen ve şekil değiştiren varlığın arasındaki bağı güçlendirmek üzerine olacak. Kolay olmayacak. Doğal bir bağ değil; bu nedenle bazen birlikte bağ kurmak çok zorlaşacak. Ama üç yılın sonunda bir olacaksınız." Kapıyı işaret etti. "Odalarınıza götürüleceksiniz. Erkekler sağda, kadınlar solda. Yarın gece, güneş batınca, odanızdan kendi isteğinizle Kantaşı Ormanı'na gideceksiniz. Akademi size yolu gösterecek."

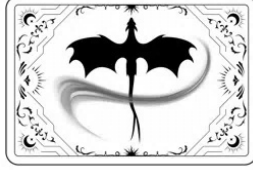
Arkamızdaki kapılar açıldı ve kapüşonlu adam gitti. Ayağa kalktım, tam o sırada Mentor Parker ellerini çırpı ve herkesin dikkatini tekrar çekti. "Bir kural daha." Hepimiz arkamızı döndük. "Söylenmesine gerek olmamalı ama, bağ kurduğunuz şekil değiştiriciyle ilişki kurmak kurallara aykırı. Cadılar ve şekil değiştiriciler arasında hamilelik olmaz, bunu biliyoruz. Ama ilişkiler bağı karmaşıktır ve hoş karşılanmaz. Özellikle erkek şekil değiştiricilerde sahiplenme ve kıskançlık bir sorundur ve ilişkinin sizin için

bir aile gibi olmasını sağlamanın daha kolay olduğunu gördük, ne daha fazla ne de daha az. Sizler, güvenli kasabalarınızda kalıp bir eş seçmek yerine bu geleceği seçmiş cadılersınız. Aşk, akademiye, savaşa ikinci planda gelir. Aptal olmayın."

Wini, çok yüksek sesle konuşan iki kızın arkasında, yanımda duruyor. "İğrenç, sanki onlardan birine aşık olurmuşuz gibi mi? Kantaşı Ormanı'nda neden mahsur kaldıklarıını biliyorsun, değil mi? Neden burada bağlılar? Çünkü savaşta büyücünün tarafını tuttular, yani kendileri değil ama ebeveynleri ya da bykanneleri ve büyükbabaları. Hepsi isyancı kanından ve savaş bitene kadar bizimle savaşmaya yemin ettiler."

Yere, kahverengi mozaik karolara bakıyorum. Kane'i hatırladım ve o bir şekil değiştirici... Peki yıllar önce Kantaşı Ormanı'nda olması gerekirken nasıl benimle aynı köyde yaşıyordu?

Bölüm 4

Bu akademi bir labirent gibi; hem de oldukça ürkütücü. Bir dakika önce, devasa şöminesiyle pek de dost canlısı olmayan bir hayaletin oturma odası gibi görünen bir koridorda yürüyordum, bir sonraki dakika ise üç farklı yöne doğru kıvrılan siyah taş merdivenlerden yukarı çıkıyordum. Siyah saçlı ve tavır problemi olan ikinci sınıf bir öğrenciyi takip ediyorduk; çünkü ona soru soran herkese "defolun" demişti. Sadece tavrına bakarak bile, odalarımıza götürmenin onun için bir ceza olduğuna eminim.

Sonunda durdu ve içinde bulunduğumuz boş odanın diğer tarafındaki merdivenlere el salladı. Küçük pencerelerden baktığımda çok yüksekte olduğumuzu görebiliyordum. Sanırım bu, gördüğüm birçok kuleden biri. Kız kapıyı çarparak çıktı. Wini kulağıma eğilip fısıldadı, "Bizden nefret ediyor."

"Öyle görünüyor," diye mırıldanarak kalabalığın arasından merdivenlere doğru yürüdüm. Merdivenler, her katta çıkışları olan spiral şeklindeydi ve sanırım bizi odalarımıza götürüyordu; her birinin üzerinde isim yazılı siyah kapılar. "Odalarımız. İsimlerimizi bulma zamanı." Yukarı çıktık, her kapıyı kontrol ettik ve isimlerimizi görmeden yukarı çıktıkça içimden bir ah çektim. "En azından her gün bu basamakları tırmanarak formda kalacağım," diye içimden geçirdim.

"Kapım. Anlaşılan en üst iki kişiyiz ve komşuyuz." Bana sırtıyor. Ben hala üç yıl boyunca her gün bu merdivenlerden inip çıkmak zorunda olmam gerçeğine odaklanmış durumdayım. "Yarın akşam görüşürüz." Duraksıyor. "Arkadaşız, bu yüzden buraya gelmeden önce bana verilen tek uyarıyı söylüyorum. Yarın akşama kadar odadan çıkmamam söylendi."

“Neden? Yiyecek ya da içecek nasıl temin edeceğiz?” diye soruyorum ona. Henüz ona güvenebileceğimden emin değilim. Onu gerçekten iyi tanımıyorum ama şimdiye kadar nazik davrandı.

"Bilmiyorum, ama aramızdan kaç kişinin boğulduğunu zaten gördünüz."

“Pekala o zaman.” Başımı salladım, onu odasına bırakıp kapıma giden merdivenlerin son kısmını çıktım. Kapıda, sanki biri keçeli kalemle çizmiş gibi, kalın beyaz harflerle adım yazılıydı, ama uzanıp dokundum ve tahtaya işlenmiş olduğunu hissettim. Kapı dokunuşumla tık diye kapandı ve yavaşça açıldı, duvarlardaki fenerler gibi ışıklar hemen yanıp sönmeye başladı. Düşündüğümünden çok daha büyüktü.

Arka duvarda, ormana bakan üçgen şeklinde bir pencere var ve siyah çizgilerden oluşan bir dağ deseniyle süslenmiş. Pencerenin önünde, ahşap çerçeveyle uyumlu koyu renk çarşafli çift kişilik bir yatak duruyor. Diğer duvarda, açık bir gardırobun yanında iki çekmeceli dolap var. Bavulum ve yeni üniformam içeride. Kırmızı dikişli ve çizgili siyah pelerinler ve dar siyah üniformalar benim için asılı duruyor. Odanın diğer tarafında, yanında bir kapı olan boy aynası var.

İçeriye şöyle bir göz attım ve içinde kocaman, kubbeli siyah bir küvet, tuvalet ve lavabo bulunan, tamamen işlevsel bir banyo gördüm. Zemin tamamen koyu renk ahşaptan, koyu mor duvar kağıdıyla uyumlu ve burası rahatlatıcı bir şekilde loş. Bayıldım. Tavanlarda epey örümcek ağı var ama burası benim. Güvenli.

Yatağa atlayıp arkama yaslandım, eğimli ve tamamen siyah boyalı güzel tavana baktım, sonra dönüp pencereden dışarı, gökyüzüne, uçsuz bucaksız denize baktım. Uzakta, gökyüzünde gümüş rengi bir şey dikkatimi çekti ve doğruldum. Bu ne?

Kapıma gelen iki sert vuruş beni yerimden sıçrattı. "Hey, benim! Odanıza sadece istediğiniz kişilerin girmesine izin verecek şekilde büyü yapılmış, bu yüzden içeri girmem için bana haber vermeniz gerekiyor."

Rue. Evlatlık kız kardeşim. İşte burada. Yatağımdan fırlayıp odanın diğer ucuna koştum ve kapıyı onun için açtım. Rue, uzun, düz sarı saçları ve parlak ela gözleriyle annesine benziyor, bunu inkar etmek mümkün değil. Annesiyle aynı vücut şekline ve yüze de sahip, ama acımasız değil. Annesi gibi değil ve bunu her zaman biliyordum. Evet, tüm çocuklar gibi bazen tartışırdık, ama asla kendimi değersiz hissetmeme neden olmadı. "Rue, daha büyük görünüyorsun! İçeri gel!"

Gözlerinde rahatlama parıltısıyla içeri giriyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Onu siyah akademi kıyafetleriyle ve şimdi ne kadar fit olduğunu görmek garip. Hayatımız boyunca sadece beş, altı kez kucaklaştık. Çoğunlukla gerçek kardeşler gibi kavga ettiğimizde ve ikimiz de nasıl özür dileyeceğimizi bilmediğimizde. Onun yerine kucaklaştık. Ama hiç böyle olmamıştı, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Ben de onu aynı sıklıkta kucaklıyorum. "Tamam, mektuplarımın hiçbirine cevap vermediğini biliyorum, bu yüzden benden nefret ediyor olabilirsin. Bu adil çünkü annemin... yani, kendisi olmasına engel olmadım. Sadece müdahale edersem seni evden atabileceğini biliyordum ve bunun olmasını istemedim. O da beni incitti. Bunu biliyor muydun bilmiyorum ama yaptı. Ne zaman yanlış bir şey yapsam. Bak, benden nefret etsen bile, lütfen mektuplarda söylediklerimi dinle. Hala burada olduğuna göre köprüden haberdar olduğunu varsayıyorum, yani onu okumuş olmalısın—"

"Dur!" diye sözünü kestim, geriye yaslanarak. "Hangi harflerden bahsediyorsun? Köprü yıkılmaya başlayana kadar köprüden haberim yoktu!"

Uzun bir süre bana baktı. "Annem sana her ay gönderdiğim mektupları hiç vermedi, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Seni sordum ama bana meşgul olduğunu ve aslında aile olmadığımızı, bu yüzden senden bir şey beklememem gerektiğini söyledi—"

"Biz bir aileyiz. Kan bağıyla değil, bu bağla." Kalbine dokundu. "Sana her hafta bu yer ve burada nasıl hayatta kalacağın konusunda sayısız uyarı içeren mektuplar yazdım. Kuralları ve sözleşmeyi çiğnememeye dikkat ettim, ama 'köprüde koş' gibi şeyler ve daha birçok gizli şey ekledim. İçeri gireceğini ve mektuplarımın satır aralarını okuyacak kadar zeki olduğunu biliyordum. Tanıdığım herkesten daha zekisin." Gözlerini kıstı. "Bundan sonra anneme yazmayacağım. Bu, onun istismarcı tavrına bile yakışmayacak kadar alçakça."

İçimden bir kahkaha yankılandı. Gülmemeliydim ama kendimi tutamadım. O da benimle birlikte güldüğünde rahatladım. "Görünüşe göre bizi birbirimize düşürmeye yönelik eski oyunu işe yaramadı."

"Hayır." Gülmeyi kesiyor ve ciddileşiyor. "Uzun süre kalmama izin verilmiyor. İlk birkaç gün birinci sınıflarla konuşmamamız gerekiyor. Kurallara aykırı, ama umurumda değil. Aster'ı bulmalısın. O bir kurt ve beyaz kürklü, iri bir yaratık. Benim bağ kurduğum kurdun kardeşi ve senin

hakkında her şeyi biliyor. Aster seninle bağ kurmaktan mutluluk duyar, tamam mı? Seni güvende tutacak ve kolayca bağ kurabileceğin bir kurt olacak. Benim bağ kurduğum kurt kadar büyük değil ama güçlü ve nazik, savaşta önemli olan da bu. Sınıfımın çoğunun bağın reddedilmesi veya yanlış gitmesi yüzünden öldüğünü gördüm. Güvenliğe ihtiyacın var ve o da bu güveni sağlayacak.”

"Teşekkür ederim." Ellerini sıkıca tutuyorum.

Başını aşağıya eğdi. "O evde yaşamak cehennem gibiydi ve oradan kurtulduktan sonra ne kadar mahvolduğumu, beni ona dönüştürdüğünü fark ettim... ve bunu istemiyordum. Savaş babamı ve kardeşimi benden aldı, ikisi de nazik ve tatlı insanlardı... ve ben bunu onlar için yapıyorum." Omuzları düştü. "Sanırım bu akademide kayıp bir iki ruh için savaşmayan kimse yok. Annemin seni yanına almasına sevindim, ama ikimiz de biliyoruz ki muhtemelen başka biriyle daha iyi olurdun, onunla değil. Bir şekilde tüm bunlar boyunca iyi kalmayı başardın, bu da beni... şey, minnettar kılıyor. Bana kalırsa, sen benim tek ailemsin ve hayatta kalmanı sağlamak istiyorum. Beni dinle, Aster'ı ormanda bul. O da seni arayacak, ama oraya girdiğinde ortalık karışacak.”

Elinden bir hançer çıkarıyor. Gümüş renginde ve parıldayan bir bıçağı var, elime tutuşturuyor. "Bunu al, elini kan taşına sürtmek ve kendini savunmak için." Elimle hançeri kavriyorum. "Şunu unutma: Yarın gece dışarı çıktığında koridorda seni öldürmeye çalışacaklar, bu yüzden lütfen eskiden dondurmacı kadını sokakta kovalayıp durması için yalvardığımız gibi hızlı koş. Sadece koş, akademi sana yolu gösterecek ve kendine güven. Gerekirse merdivenlerden atla. Rekabet ne kadar az olursa o kadar iyi, buradaki bazı pislikler sadece zevk ve eğlence için öldürmeyi seviyor. Bağ kurduktan sonra seni öldürmelerine izin verilmiyor. İki: Benden başka kimseye güvenme. Üç: Yarın geceye, güneş batana kadar bu odadan çıkmamalısın. Akademinin küçük yaratıkları sana yiyecek ve su getirecek. Endişelenme, onları görmeyeceksin. Tüm çamaşırlarını, burada yapılması gereken her şeyi onlar götürüyor.”

"Anladım." O zaman Wini bana doğruyu söylüyordu.

Kapıya doğru yöneldi. "Ah, bir şey daha. Dördüncüsü: Ejderha şekil değiştiricilerden uzak durun. Adları Valeron Drexan, Kane Ardian, Black Ashveil ve Mazikeen Lycidas. Çok kötü herifler ve dünyada kalan son dört ejderha şekil değiştirici. Hiçbir cadıyla bağ kurmak istemiyorlar, oysa herkes onlarla bağ kurmak istiyor. Aslında cadılardan nefret ediyorlar.

Buradaki aptalların çoğu onlarla bağ kurmaya çalışacak çünkü tek bir ejderhayla bile bağ kurmak, yani, savaşın seyrini değiştirecek.” Titredi. “Ormanda bağ kurma gecesinde kanlı bir ateş banyosu yaratacaklar. Sadece kaın.”

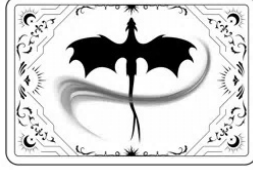
“Tamam, ejderhalardan uzak dur, anladım. Aster’i bul.” Kane de o listedeydi ve hatırladığım çocuğa hiç benzemiyordu. “Ve hızlı koş.”

Kapıda duraksıyor. "Bu arada, seninle gurur duyuyorum. Biliyorum o bunu söylemezdi ama doğru. Her şeyi değiştirecek kişinin sen olacağını hep biliyordum. Her şey yarın başlıyor, kardeşim."

Kardeşim. Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti. Başımı kaldırdım, gözlerimin köşelerinde yaşların biriktiğini hissettim. "Kantaşı Ormanı'ndan sonraki kutlamada görüşürüz."

Rue son bir gülümsemeyle odadan çıkıyor ve ben yatağın ucuna oturup elimdeki haere bakıyorum. Kimseye zarar veremem; bunu nasıl kullanabilirim ki? Hayatımı kitapların içinde geçirdim ve bilginin yeterli olmadığını hiç düşünmedim. Kendimi neyin içine saktım böyle?

Bölüm 5

Güneş batmaya başladığı an midem düğümleniyor. Dün gece çılgınlık, açılıp kapanan kapıların sesi yüzünden neredeyse hiç uyuyamadım. Çılgınlık bütün gün sürmedi, sadece birkaç tane duydum ve akademide ilk yirmi dört saatte kaç kişinin öldüğünü merak ediyorum. Havada kan kokusu var ve bu korkunç. Çekmecelerde bulduğum yeni kemerime taktığım hançere dokunarak volta atmaya devam ediyorum.

Aynaya doğru yürüdüm ve kendime tekrar baktım. Koyu renk saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yaptım, bukleler koyu kahverengi dalgalar halinde boynuma ve omuzlarıma dökülüyordu. Bloodstone üniforması vücuduma yapışmıştı çünkü dar kesimliydi ve boynumda hafif yüksek bir yakası vardı. Geniş kalçalarımı ve vücut hatlarımı hiçbir zaman sevmedim ve bu kıyafet kusurlarımı daha da belirginleştiriyordu. Ama bulduğum, baldırlarıma kadar bağcıklı ağır siyah botları çok sevdim.

Annem ve babam bu akademiden sağ çıktılar ve bir zamanlar benim gibi aynı üniformayı giyerek burada durmuşlardı. Onları gururlandıracağıma, artık onlar savaşmadığı için ben savaşacağıma yemin ettim. Daygan klanı için savaşacağım çünkü geriye kalan tek kişi benim. Bana bin yıldan fazla süredir ayakta duran klanın adını verdiler ve bunun bir anlamı olmalı. Ailemin kaybolup unutulmaması için bir şeyler yapmalıyım.

Kapıya doğru baktığımda bir şey hissettim—küçük bir yaratık. Gölge gibi çok hızlı hareket ediyor ve kaybolmadan önce sadece kedi kulaklarını görüyorum. Küçük yaratıklar benimle konuşmuyor ve buna ya da benden saklanma biçimlerine alışkın değilim. Sanırım çoğu yerde küçük

yaratıkların cadılardan saklanması normal. Yaratık boş tabaklarımı aldı ve şimdi kapının arkasında daha önce orada olmayan bir elbise asılı. Gri bir elbise, sade ama devasa etekleriyle oldukça gösterişli ve korsesine iştirilmiş bir not var. Elbisenin rastgele olmadığını bildiğim için neredeyse okumak istemiyorum. Notu elbiseden alıyorum.

"Odayı terk etmek için cübbeyi giymelisiniz. Ölümü ya da bağlı geleceğinizi en güzel kıyafetle karşılamanız dileğiyle."

Ne lanet olsun? Elbiseyle koşamam! Dişlerimi sıktım, elbiseyi kapıdan çekip yatağın üzerine koydum. Üniformamı çıkardım ve üzerime tam oturan elbiseyi giydim. Yanlardaki bağcıkları bağladıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Etek belimden aşağı doğru bollaşıyor, neredeyse çok bol. Her nefeste canım acıyor. Elbise ayrıca çok uzun, botlarımı gizliyor ama koşmaya başladığım anda takılıp düşeceğimi biliyorum. Notta elbisenin düzeltilmesiyle ilgili hiçbir şey yazmıyordu, sadece giymem gerektiği belirtiliyordu.

Hançeri çıkarmadan önce hançer kemerini elbisenin üzerinden belime takıyorum. Aynayı kılavuz olarak kullanarak, elbisenin bir tarafına büyük bir yırtık açıyorum ve elbisenin alt kısmını, botlarımın hemen üstünde, bacaklarımın alt kısmına kadar kesiyorum. Artan kumaşı yere atıyorum. Bu sefer göremediğim başka bir küçük yaratık sayesinde neredeyse anında yok oluyor. "Sen hızlısın ve ben de dost canlısıyım! Sana zarar vermem!"

Biliyorum, boşluğa bağıryorum ve belki de beni dinlemiyorlar bile, ama denemek zorundayım. İçimde kasvetli bir düşünce yankılanıyor—tabutum için güzel görünmek adına elbise mi giyiyorum? Bu gece çoğu kişinin öleceğinden bu kadar eminler mi? Gözlerim bir kez daha pencereden dışarı, ormana ve gökyüzüne kayıyor. Tanrıça, lütfen bugün yanımda ol.

Kapı gıcırdadı ve arkamı döndüğümde kendiliğinden açıldığını gördüm. Hançeri kılıfına geri sokup kapıya koştum, sessiz ve karanlık merdivenlere göz attım. Fenerler o kadar kısılmıştı ki, merdivenlerden aşağı inerken her bir lambanın altından sadece ince bir ışık gölgesi sızıyordu. Geri kalanı siyah gölgelerle örtülüydü ve insanların bu merdivenlerde saklanması çok kolaydı.

Koş. Rue'nun uyarısını zihnimde duyarak yola koyuldum, Wini'nin odasının önünden geçtim, kapısı henüz açık değildi. Daha fazla kapalı kapının önünden geçerken, önce benim kapımın açıldığını fark ettim. Yarı yolda, aşağıda sıraya girmiş, hepsi kapüşonlu ve gizlenmiş öğrencileri

gördüm, ama fısıltıları havada yankılanırken, hava da aniden büyülerıyla birlikte soğudu. Fısıltılar bizim dünyamızda büyüdür. Büyüleri sadece fısıltıyla söyleyebiliriz çünkü onları yüksek sesle söylemek asla işe yaramaz hale getirir. Tanrıçamız fısıltıların tanrıçasıdır ve şu anda, sanki ilahi okuyorlarmış gibi geliyor.

Ayaklarımın altındaki zemin buz tuttu ve çığlık atarak kayıp, kapüşonlu cadıların üzerine düştüm. Duramadan onlara çarptım ve ikisini yere serdim. Ayakta duran cadılardan birinin elinden yılan gibi sarmaşıklar fırladı ve ben yana doğru yuvarlandım, korkuluğa tutundum. O da bana doğru yürüyordu, derin sesi bir şekilde tanıdık geliyordu. "Bu benim. Kaç, diğerlerini öldür."

Diğerleri uzaklaşırken kalbim hızla çarpıyor, o da bana doğru yaklaşıyor, nefesinin altında bildiğim bir büyü fısıldıyor. Ölüm büyü. Büyüden nasıl kurtulacağımı bilemeden kendimi korkuluktan aşağı atıyorum.

Saniyeler süren düşüşümün ardından boğazımdan bir çığlık yankılandı, tam taşa çarpıp kaburgalarımın çatlama sesini duymadan önce. Şoktan dolayı acıyı zar zor hissederek ayağa kalkarken ağzımda kan tadı vardı. Yukarıdan çığlıklar yankılanıyor, yalvarışları kulaklarımda çınılıyordu geriye doğru yürürken. Kalbim hala hızla çarpıyordu, merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyordum ve insanların aşağı mı yoksa yukarı mı indiğini bilmiyordum ama duramıyordum. Döndüm ve koşmaya başladım.

Nereye gittiğime bakmıyorum. Resimlerin ve gölgelerin koridorlarını bile düşünmüyorum. Bunların hiçbirini neredeyse görmüyorum, kaburgalarımın nasıl acıdığını ve ne kadar zor nefes aldığımı zar zor fark ediyorum. Sadece koşuyorum, koşuyorum, ormana ulaşmak, bu kaleden çıkmak için çaresizce. Ağzımın kenarından kan sızdığını hissediyorum ve elimin tersiyle siliyorum. Bu akademideki bir cadının elinde ölmeyeceğim. Ölürsem, bu anne babamın intikamını almak için olacak. Bunun için çalıştım; sınıfımın en iyisi, okulumun en iyisi olmak için canımı dişime takarak çalıştım, bu şans için. Biraz daha hayatta kalabilirim.

Beklenmedik bir şekilde bir balkona fırladım ve ormana bakan metal bir korkuluğa çarptım. Hemen yanımda, karanlık ve ürkütücü ormanın içine doğru kaybolan bir patikaya çıkan küçük bir merdiven vardı. Akademiye geri baktım ve koştuğum sonsuz koridoru gördüm. Akademi beni bir şekilde buraya getirmişti, tıpkı Rue'nun tahmin ettiği gibi. Nereye gitmek istediğimi biliyordu. Nefes almak için ellerim bir saniyeliğine metal korkuluğa yapıştı.

İkinci düşünce beni hiç sakinleştirmiyor, sola dönüp taşın içinde bir sıra koridor belirdiğini ve gri takım elbiseler veya cübbeler giymiş, bazıları kan içinde olan insanların bana doğru koştuğunu görünce kaçıyorum. Birkaç dakika içinde yalnız değilim ve tüm balkon birinci sınıf öğrencileriyle dolu. Kimse bana yaklaşımadan merdivenlerden aşağı koşuyorum. Yosunlu zeminde koşmak zor, neredeyse her adımımı zıplatıyor ve elbiseyi kesmeseydim birkaç dakika önce tökezleyeceğimi biliyorum. "Bunu yapabilirim." Bunu yüksek sesle söylemenin neden bana yardımcı olduğunu bilmiyorum ama yardımcı oluyor. Ağaçlık alana, Aster'i ve bir kan taşı bulmaya odaklanıyorum. Tek bir kesik, tek bir damla kan ve av sona erecek.

Arkamı dönüp diğer birinci sınıf öğrencilerini gördüm ve Wini'yi aramaya başladım ama kalabalığın içinde onu göremedim. Çok fazla kaos vardı ve çok fazla kişi yaklaşıyordu. Her ihtimale karşı hançerimin üzerine elimi indirdim, tam o sırada bir kükreme duydum ve kulaklarım dayanılmaz bir acıyla çınlarken dizlerimin üzerine çöktüm. Kükreme o kadar şiddetliydi ki dizlerimin altındaki zemini bile sarstı ve gökyüzünden yapraklar, yeni yağın karla birlikte yere düştü, yer simsiyah yapraklarla kaplandı.

Bir ejderha ağaçların tepesine konuyor, pençeli ayaklarının altında dallar çatlıyor. Devasa, canavar gibi gümüş bir ejderha ve gerçekten de muazzam. Boynunu uzatıp gece gökyüzüne doğru tekrar kükredi, o kadar yüksek ki yıldızları bile sallamış olmalı. Başını eğdiğinde, vücudunun her santimini kaplayan gümüş pullar, yukarıdaki ayın rengiyle aynı. Gözleri o kadar gümüş ki neredeyse beyaz görünüyor ve bir saniye içinde ateş püskürtüyor—ve kimse kaçamıyor. Sol tarafa doğru sıçrayarak çılglık atıyorum, vücudumun her santimine yayılan yakıcı ateş hattından kıl payı kurtuluyorum.

Elbisem alev aldı ve alevleri söndürmek için yuvarlanırken, yanan insanların kokusu burnuma çarptı. Yanan insanların kokusu. Kulaklarım hala çınlarken başımı kaldırdım ve asla unutamayacağım bir şey gördüm. Cübbe ve takım elbiseler içinde yanan insanlar, sadece öğrenmek isteyen öğrenciler. Çok uzun süre baktım, çok fazla duman ve ölüm soludum, dünya dönerken bayılmamaya çalıştım.

Boğazımda bir bulantı yükseliyor, sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp ormanın içine, yanan insanlardan olabildiğince uzağa koşuyorum ve ejderha bir kez daha gökyüzüne sıçrayıp sonra dalış yaparak ormanın içinden bir yol açmaya başlıyor. Ağaçların yanından geçerken dumandan boğuluyorum,

yoldan çıkıp sık ormanın içine kayboluyorum. Doğrudan bir ağaca çarpıp yüzüme darbe alıyorum ve nemli zemine düşüyorum.

Ağaçların arasından, bu sefer daha uzaktan, başka bir kükreme yankılandı ve ayağa kalkmamı sağlayan tek şey buydu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bir ayıyla yüz yüze geldim. Ayı normal boyutlarda değildi, siyah kürklü ve bir araba büyüklüğündeydi. Bana doğru bir pençe savurdu, sendelerken elbisemi yakaladı, ayağa kalkarken kumaş yırtıldı. Ayı arkamdan hırladı ama geri dönmeye cesaret edemedim ve ormanda açık bir yol bulmadan önce devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayarak hızla uzaklaştım.

Aster, neredesin? Ormanda sesler duyuyorum ama ejderhanın kükremesi duyabileceğim tüm ulumaları bastırıyor. Sadece ejderhanın sesini duyabiliyorum. Ormanın derinliklerine indikçe, ateş ve duman kokusu azalıyor, ta ki nefes almak kolaylaşana, yalnız olduğumu anlayıp yavaşlayana kadar.

Göğsüme dokunup, hızla atan kalbimi hissederek odaklanmaya çalışıyorum. Ağaçlardan ve çalılardan başka hiçbir şey göremiyorum ve burası sessiz. Yukarı bakıyorum ama uzun ağaçlar gökyüzünü örtmüş ve karanlıkta hiçbir şey seçemiyorum. Ağaçların tepelerini bile göremiyorum. Ay ışığı soldaki ağaçların arasından süzülüyor ve üzerime vurana kadar yürüyorum. Bacaklarım ağrıdığı için daha yavaş yürüyorum ve aşağıya bakıyorum, uyluklarımda yanıklar ve vücudumun her yerinde onlarca kesik görüyorum. Şokun duyularımı ele geçirdiğini biliyorum çünkü şu anda olması gerektiği gibi acı çekmiyorum.

Ne yapacağım ben? Aster, daha önce hiç tanışmadığımız halde bu kaosun içinde beni nasıl bulabilir ki? Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, ta ki ormanın içindeki bir açıklığa çıkana kadar. Ay ışığı yerde bir taş çemberi aydınlatmış. Ne olduğunu göremiyorum. Çoğu kalın yosun ve parlayan kırmızı mantarlarla kaplı.

Bir şey beni gökyüzüne bakmaya itiyor, birinin beni izlediği hissi ve haklıyım. Yukarıdaki gökyüzünden tanıdık bir kükreme yankılanıyor ve yukarı baktığımda, artık sadece bir ejderha değil, dört tane var. Hepsi aynı renkte, hepsi gümüş rengi ve ay ışığı kanatlarında dans ederken çok güzeller. Ay ışığında ölüm. Öleceğim.

Üç tanesi doğrudan aşağıya doğru uçup etrafıma indi, teker teker taşa çarpıp taşı o kadar şiddetli salladılar ki neredeyse yere düşüyordum. En büyük ejderha ise gökyüzünde kaldı, etrafımızda daireler çizerek

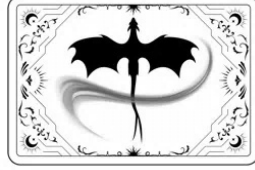
süzölüyordu. Önce hangi ejderhaya bakacağımı bilemedim. Hemen yanımda duran, sıcak nefesi yanıma ısıtan ejderhanın gözleri yoktu. Gözleri oyulmuş gibiydi, yerine büyük yara izleri vardı. Pullarının her yerinde pençe izleri vardı. Hiçbiri dokunulmamış görünmüyordu. Ejderha bana kükredi, tükürükleri elbiseme ve saçlarıma sıçradı.

“Beni yemeyin!” Ellerimi kaldırıp geriye doğru adım attım. Gözleri parlak gümüş rengi olan diğer ikisi, ağızlarından parlak turuncu bir ateş fışkırırken beni dikkatle izliyorlardı. İçgüdüsel olarak bunların Kane olmadığını hissettim, ama yine de beni öldürme ihtimali yüksekti. Beni hatırlamıyordu, hatırlasa bile çocukluğumuzdan bana hiçbir borcu yoktu.

Rüzgar elbiseme çarparken başımı kaldırıyorum—rüzgar değil, ejderha kanatlarının gücü. Son ejderha gökyüzünden inerken, aramızda iri kar taneleri düşüyor. Karı her zaman sevmişimdir—yılın ilk kar yağdığı gecede ölecek olmam da buna uygun. Elimde ölecek olan tek bir kar tanesini yakalamak için uzanıyorum, tıpkı ejderha ateşinde öleceğim gibi.

Ejderha yere sertçe düştü ve ben sendeledim, hançeri kılıfından çıkardım. Sonuna kadar savaşıacağım. Mecburum. Beni dinlemeyecekler ve başka ne yapabilirim ki? Dört ejderhaya karşı hançerli bir kadın kazanamayabilir, ama onları kanatacağım. Bıçak avucumun üzerinden dümdüz geçti. Dünya yavaşlarken aşağı baktım ve bir damla kanım havaya düştü. Yavaşça yere, bir kan taşına düştü. Yerden parlak, kan kırmızısı bir ışık çizgiler halinde fırladı ve gözlerim faltaşı gibi açıldı, ejderhalara çarparak bedenlerini bıçak gibi kesti. Saçlarımda gümüşe döndüğünü, renginin yüzümde titreyerek değiştiğini gördüm. Ruhumun dörde bölündüğünü ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı hissederken her biri kükredi.

Bölüm 6

Uyandığımda vücudum acıyor, dünya tekrar ışığa ve ateşe mi bürünüyor? Dur, ateş mi? Neredeyse tenimde, kanımda ve kemiklerimde hissedebiliyorum. Dünya duman tadında ve göğsüm ağrıyor. Dilimi kuru ağzımda gezdirip, havadaki dumana öksürerek uzun birkaç saniye boyunca öksürüyorum, ta ki kontrol altına alana kadar. Bağırışlar duyuyorum—tanımadığım adamlar tüm ormanı uyandıracak kadar yüksek sesle bağırıyorlar. Dur, av. Bağlı olduğum kişiyi avlıyordum ve sonra... emin değilim. Sonra ne oldu? Başım ağrıyor ve cildimin her santimi sanki bir çalılıkta sürüklenmiş gibi hissediyorum. Onları tanımıyorum ama sanki ben burada yokmuşum gibi tartışıyorlar ve tek odaklanabildiğim şey acı çekiyor olmam. Acıyı tek tek, nefes alarak bastırıyorum. Kaburgalarım en çok acıyor, bu yüzden nefes almak zor. Kalçamda ve alt bacaklarımda yanıkları hissedebiliyorum.

"Bu kadar uzakta eski bir kan taşı olduğunu nereden bileceğim ki?" diye bağırıyor içlerinden biri. "Bu benim suçum değil."

"Hayır, o onun!" diye kükredi başka bir erkek ve sonra kafese kapatılmış bir hayvan gibi hırladı. "Bunun kalıcı hale gelmeden önce ondan kurtulmamızı öneririm. Bize resmen bağlandı!"

Solumda bir çarpma ve gümleme sesi yankılandı, yer sarsıldı ve gözlerimi toplamaya çalıştım. Saçlarım normal rengine dönmüş, yüzüme dökülüyordu. "Ahmak olma. O ölüyor, biz de ölüyoruz! Lanet olası hayatında bir kez olsun bencil olma, Vale!"

"Uyanıyor," diyor Kane, sesi sert ve soğuk ama tanıdık. Onu burada duyduğuma sevinmeliydim ama o hatırladığım çocuk değil. O bir ejderha

şekil değiştirici ve sadece benim ölmemi istiyordu. Vücudum çok ağrıyor ve kafam karışık. Az önce ne oldu? Etrafımdaki ejderhaları hatırlıyorum, elimi kestiğimi ve yerin parladığını hatırlıyorum. Dur... sadece parlamıyordu. Bir kan taşıydı. Tanrım, bu gerçek olamaz. Bu benim başıma gelemmez.

Sırt üstü dönüp ellerimi yukarı kaldırıyorum, babamın ve annemin avuçlarında gördüğüm işareti arıyorum. Bağlanma işareti. Gözlerim tamamen netleşmeden önce avuçlarım yanıyor, ama ebeveynlerimde olduğu gibi tek bir işaret yok; avuçlarımda dört tane runik yazı var. Siyah runik yazılar, kuyrukları birbirine dolanmış, bir alevın etrafında dönen ejderhalara benziyor. Her elde iki tane. Bir değil. İki değil. Üç değil... dört tane. Dört ejderhayla bağ kurdum ve bir şekilde hayatta kaldım.

Üzerimde bir gölge asılı duruyor, gözlüklü ve koyu saçlı bir adam. Soluk tenli, bu da iri, kaslı vücudu, çekici bakışları ve siyah saçlarıyla tezat oluşturuyor. Saç tutamları gözlüklerinin uçlarına kadar uzanıyor ve gözlüklerinin ardındaki gözleri en derin mavi renkte. "Ben Mazikeen Lycidas ve sen benim eşimsin. Elimden tut—her şey yoluna girecek."

"Allah aşkına, hayır, değil. Ona yalan söyleme!" Arkamı döndüğümde, kalın gümüş saçlı bir adamın, eldiven takmış kahverengi saçlı bir adam tarafından geriye doğru itildiğini gördüm. Hepsi ejderhaydı. Gümüş saçlı adam öfkeliydi. Bana baktığımı fark edince gözleri neredeyse simsiyah oldu. "Bunu yaptığın için öleceksin, cadı!"

Mazikeen çömelip koluma dokundu ve tenimde bir ürperti hissettim. "Hey, ona bakma. Sadece bana bak." Oyunbaz bir sırıtışla gülümsedi, ben karşılık vermedim. "Senin Juniper Daygan'ın mı?" Elini ittim, bana dokunmasının ne kadar garip hissettirdiğinden nefret ediyordum, sonra ayağa kalktım. Mazikeen beni itmenden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Seni Kane'den tanıyorum." Gölgede bir ağaca yaslanmış, yüzü benden gizlenmiş olan Kane'i işaret etti. "Kaba olan Valeron Drexan, ama biz ona Vale diyoruz. Vale'yi geri tutan diğer ejderha ise Kara Ashveil."

"Bundan mutlu olamazsın, Black," diye hırladı Vale, onu geri iterek ve bana doğru öfkeyle yaklaştı. Mazikeen'i birkaç adım geriye itti ve tam önümde durduğunda kalbim dondu. "Bu... zayıf, bilgisiz cadıya bağlıyız! Mahvolduk!"

Yüzüme bağırınca irkildim. "Bunu kastetmedim—"

"Bu mu bahanen? Acınası." Dudakları kıvrıldı. "Cadılardan nefret ederim, özellikle de senin gibilerden. Beni büyüyle bağlamış olabilirsin ama

benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Senin için savaşmayacağım. Senin için asla hiçbir şey yapmayacağım.”

Yanaklarım kızardı. "Ama savaş..."

“Bu bir cadı savaşı.” Vale başını salladı, yüzümde gördüğü şeye kahkaha attı. “Ve size bir haberim var: Biz bu savaşı seviyoruz. Her gün bir sürü cadıyı öldürüyor ve bu da bizim uğraşmamız gereken cadı sayısının azalması anlamına geliyor.”

“Yeter artık.” Kane’in sesi havayı yarıp geçti. Vale şaşırtıcı bir şekilde benden uzaklaşarak Black ve Mazikeen’in yanına katıldı.

Ona doğru dönmeden önce Kane'in yaklaştığını hissediyorum. Çocukken bile, sinirlendiğinde fırtına gibi görünürdü. O fırtına şimdi bir kasırgaya dönüşmüştü ve önümde durduğunda, kısa gümüş saçları ay ışığında parıldarken korkmadan edemiyorum. Ellerimi kaldırıyorum. "Ne yaptıysam, kazaydı. Beni korkuttun ve ölecektim. Hançer son savunma aracım olacaktı, bir bağ değil."

“Sizi öldürmeyecektik.” Kane, her kelimesinde şaşırtıcı derecede sakin, neredeyse duygusuz bir tavır sergiliyor. “Seninle yalnız konuşmak ve bu ormanda bağ kurabileceğin bir aptal bulmana yardım etmek istiyordum. Şimdi ise hepimizi lanetledin.”

"Ne?" diye fısıldadım.

“Hayatta kalan son dört ejderha şekil değiştiriciyle bağ kurdun. Ölürsen, tüm ırkımızı da beraberinde götürürsün.” Eğildi. “Tam bir kaltaksın. Çocukken yaptıkların yetmedi mi? O zamanlar bana yeterince acı çektiirmedin mi?”

Neyden bahsediyor?

“Ona öyle seslenme.” Mazikeen yanıma geldi. “O bizim bağımız ve her şeyin değiştiğini şimdiden hissedebiliyorum. Birbirimizden nefret ederek başlayabiliriz ya da hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak bir yol bulabiliriz. Hepimizin bize ihtiyacı olan insanlar var, Kane.”

Kane’in kahkahası anlamsızdı. Ellerini cebine koydu. "Görüşürüz Juni, bunun hesabını soracağım, hayatını cehenneme çevireceğim."

Tehdidi kalbime saplandı, kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki göğsümden fırlayacak gibiydi. Black de peşinden giderek uzaklaştı, Black bana tek kelime bile söylememişti. Vale hâlâ buradaydı, beni dikkatle izliyordu. Yanıma geldi, başını yana eğdi. "Kaç, Hex. Şimdi seni avlıyorum."

Mazikeen bir şey söylemeye kalkar ama Vale ona sert bir yumruk atar. Burnunun kırılmasının iğrenç sesi kulaklarımda yankılanır ve Vale üzerine atlayıp tekrar tekrar yumruklar. Umursuyorum. Her yumruk kalbimi acıtıyor gibi geliyor ve ellerim bir şeyler yapmak için kaşınıyor. Bir büyü. Herhangi bir şey. Bağlandığıma göre sihrim geri mi döndü? Mazikeen bayılır ve Vale, yüzü kan içinde, şeytani gözleriyle bana bakar. "Avantajın bitti."

Arkamı dönüp, sanki kırım yanıyormuş gibi, bağlı olduğum kişiden kaçıyorum. Mazikeen gibi olmak istemiyorum. Vale'nin kahkahası ağaçların arasından, ormanın ta içinden yankılanıyor, sanki kendisi fısıldıyormuş gibi. "Bunu boz yoksa hayatının her anını cehenneme çevireceğim. Seni gece gündüz rahatsız edeceğim."

"Bir bağı çözemem!" diye bağıryorum ağaçların arasına. "Bunun nasıl yapıldığını bile anlamıyorum!"

"Bunu geri alacak bir büyü yok, ama anlaşılan sen zeki bir cadısin. Bir tane yapacaksın." Gülüşü tam anlamıyla ürkütücü. Bir bağı koparmak için yeni bir büyü mü yapacaksın? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Evet, yeni büyüler yapabilirim, küçük büyüler, ama burada yasak. Nereye gittiğimi bilmeden daha hızlı koşuyorum ve Vale'nin çok uzakta olmadığını biliyorum. Beni bu kadar kolay bırakmayacak.

Bu nasıl mümkün olabilir? Dört ejderha ve bir cadı? Okuduğum hiçbir şeyde böyle bir şey olmamıştı... Aslında, okuduğum tek ejderha şekil değiştirici bağıydı. Tarih kitapları, ikiden fazla bağ kuranları hiç açıklamamıştı. Aramızdaki sihir muhtemelen bizi öldürecek. Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, içinden geçip soğuk havaya, sert bir esintiye ve yoğun kara düşene kadar siyah girdaplı portalı görmedim. Çok yüksekteyim, çok yüksekteyim ve arkamı döndüğümde kulelerden birinin tepesinde olduğumu görüyorum. Kahretsin. Aşağı inmenin bir yolu yok ve Vale dışarı çıkarken portal parıldıyor. Çok rahat, sanki beni avlamıyormuş gibi.

"Sihirli desteğiniz için teşekkür etmeliyim. Portallar şimdiye kadar hep zorlayıcıydı." Sırtım yarım duvarın taş kenarına çarpana kadar geri yürümeye devam ettim. O da yanıma geldi ve boynumu sıkıca kavradı. Nefes nefese kaldım, elini tırmaladım ve o da beni neredeyse hiç çaba harcamadan havaya kaldırdı. Beni akademi kulesinin kenarında tuttu.

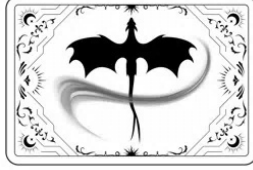
"Hepiniz hainsiniz," diye hırladı bana. "Umarım bu canınızı çok acıtır ve birkaç hafta şifacılarla birlikte kalırsınız. Kendinizi daha iyi hissettiğinizde sizi buraya geri getireceğim."

Sözleri zorlukla ağızımdan çıkarıyorum, bacaklarımı çırpıyorum, midem korkudan kasılıyor. "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Bırakın beni!"

Sırıttı. Hayır, kesinlikle yapmazdı. "Güle güle, Hex."

Benimle bağ kurmuş olan Valeron Drexan, beni kuleden aşağı attı.

Bölüm 7

Havada, dondurucu rüzgarda dönüyorum ve kulaklarımdaki çınlama çok şiddetli. Düşünemiyorum. Nefes alamıyorum, sanki zaman uzun bir saniyeliğine yavaşlıyor, havada düşerken. Ben bir cadıyım, büyüler biliyorum ve beni kurtaracak kimseye ihtiyacım yok—hiç olmadı. Latince kelimeleri nefesimin altında fısıldıyorum, eski Latince kelimeler dilimden kolayca dökülüyor, tıpkı her büyüü yüzlerce kez tekrar tekrar ezberlediğim gibi. Dili ustalaştırdım ki büyülerini de ustalaştırabileyim. Buz gibi soğuk sihir etrafımda savruluyor ve yere çarpıyorum, neredeyse görünmez bir yastık gibi yere tam olarak değmiyorum. Yine de darbenin etkisiyle ciğerlerimden hava kesiliyor, kaburgalarım sarsılıyor ve boğazımdan tiz bir çığlık yankılanıyor. Bacaklarımdaki yanıklar, yere yığılırken, acı içinde kıvranırken, zeminin her santimine değiyor gibi geliyor.

Sırt üstü uzanıp yukarı bakıyorum, gökyüzünde gümüş bir ejderha uçuyor, yıldızlar da onun üzerinde parıldıyor. Vale. Beni öldürmeye çalışan o kahrolası herif. Belki ömür boyu ona bağlıyım ama intikam alacağım ve yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Onun kim olduğunu nasıl bildiğimi, ruhumun ejderhasını nasıl tanıdığını ve adını zihnime nasıl gönderdiğini sorgulamıyorum. Bağımız yeni ve duyduğuma göre ruhlarımızın -büyülü-bağlantısı daha da güçlenecek.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım, üzerimden toprak döküldü ama faydası olmadı. Bir temizleme büyüsü. Birkaç kelime daha söyledim ve çamur gitti, cildimdeki görünür küllerin çoğu temizlendi ve biraz daha iyi görünüyorum. Mükemmel değil, ama sadece odama gitmem gerekiyor.

Kaleye doğru yürüyorum, kemerli koyu gri bir kapıdan geçiyorum ve binanın sıcaklığı beni anında sarıyor. Titremeye devam etmeme rağmen, kapıyı arkamdan kapatırken derin bir nefes alıyorum. Az önce olanlara hala inanamıyorum. Gerçek miydi? Emin değilim, ama ellerimi duvarlardaki ateş fenerlerinden yansıyan ışığa doğru kaldırıyorum ve runları görüyorum. Gerçekler; hayal ürünü değiller ve dört ejderha şekil değiştiriciyle bağlanmış durumdayım. Sadece dört ejderha şekil değiştirici değil, var olan son dört ejderha şekil değiştirici. Kane, hepsini lanetlediğimi söylediğinde bir bakıma haklıydı, çünkü düşmanlarımız benim ölmemi isteyecekler, çünkü ölümüm onların dördünü de öldürecek. İşte bu, cadıların büyücüye karşı son gerçek şansı olacak.

Ejderhalar savaş kazanabilir—tarihimizde kazandılar da. Cadıların son büyük savaşı yaklaşık yüz yıl önceydi ve yetmiş ejderha ve onlara bağlı olanlar savaşa girdi. Hepsi o savaşta öldü, ancak büyücünün güçleri büyük bir darbe aldı ve bu tek başına bir zaferdi, ama ejderhalar çok şey kaybetti. Bundan sonra cadılar ve ejderhalar arasında kaydedilen başka bir bağ yok ve yavaş yavaş, tüm şekil değiştirenlerin düşük doğum oranları nedeniyle ırkları yok olmaya başladı. Aniden ciğerlerim çok sıkışmış gibi hissediyorum, yeterince hızlı nefes alamıyorum. Bunu istemiyorum. Bu çok fazla baskı. Ne yaptım ben?

Koridor daha parlak bir şekilde aydınlanıyor, ışınları gözlerime vuruyor. Işığın altında küçük bir yaratığın şeklini seçebiliyorum. Kedi büyüklüğünde ve sivri kedi kulakları var, ama vücudu daha uzun ve kuyruğu yere kadar sarkıyor. Sanırım o yöne gitmemi istiyor. Işık azalıyor, normale dönüyor ve küçük yaratık kayboluyor. Duvara yaslanıyorum. Işığın şoku sayesinde panik atağım neredeyse geçmişti. Belki de buradaki küçük yaratıklarla arkadaş olabilirim. Umarım öyledir. Bu akademinin çoğu gibi, birçok yöne kıvrılan uzun, dolambaçlı bir koridora giriyorum.

“Beni onlara götürün,” diye yüksek sesle söylüyorum, bir faydası olacağını umarak. “Beni onlara götürün ki onları öldüreyim,” diye çıkışıyorum, çünkü Vale'nin az önce yaptığı şey için sessiz kalmamın imkanı yok. Bağlı birini öldürmeye mi kalkıştı? Bunun yasa dışı olduğunu biliyorum ve öylece paçayı kurtaramaz. Ejderha olabilirler, kibirli ve küstah olabilirler, ama akademi içinde şekil değiştirebileceklerini sanmıyorum ve artık bana bağlılar. Bir kazaydı; yapmak istediğim şey bu değildi, ama dışarıda olanlar yüzünden kaderlerimiz tanrıça tarafından birbirine bağlandı. Tanrıçamızın istediği bir şeyden başka bir şey olamaz ve hepsi

tam birer pislik gibi görünüyor. Tanrıça neden bunu benim için istesin ki? Bilmiyorum ve sonunda öldüğümde ona sorabilirim. Vale'nin ölmeyeceğimi düşündüğünden oldukça eminim. Sadece ağır yaralanırdım, ama o bile kötü. Onun yanında sürekli tetikte olmam gerekecek.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki, koridordan çıkıp doğrudan sahneye adım attım; müdür tek başına ortada bekliyordu. Kalın perdeler bir duvarı kaplıyordu ve insanların sohbetlerini, kahkahalarını ve yürürken ayaklarının yere vuruşlarını duyabiliyordum. Müdür beni yanına çağırdı, ama gözlerim arkasındaki duvardaki tahtaya takıldı. Tamamen siyah bir kara tahtaydı ve üst kısmına kahramanlarımızın Latince isimleri yazılmıştı. Geri kalanı ise bir tablo ve isim listesiydi. On dört isim saydım ve en altta, gözümün önünde beyaz tebeşirle yazılan benim ismim vardı. Diğer isimlerin yanında bir kutu ve içinde birer runik sembol vardı, hepsi farklıydı. Birbirleriyle bağlantılıydılar.

“Hoş geldin, Juniper Daygan. Adını doğru mu yazdım?” Başımı salladım ve o gülümsedi. “Pekala, o zaman yaklaş Juniper. Gördüğün gibi, adın liderlik tablosuna eklendi ve rününü ve bağını onayladığımda, o da orada işaretlenecek.”

“Liderlik tablosu mu?” Mentor Parker'a şaşkınlıkla baktım.

Bu soruyu daha önce birkaç, hatta on dört kez yanıtlamış gibi görünüyor. “Bu bizim sıralama tablomuz. Akademide geçirdiğiniz yıllar boyunca puan kazanıyorsunuz. Derslerinizden sınavlarınıza ve eğitimlerinize kadar her şey puan kazandırıyor. Aklınıza gelen her şey için puan alıyorsunuz. Size verilen silahlara özen göstermenizi ve derslerinize doğru silahları getirmenizi bekliyoruz. Eksik eşyalar için puan düşülüyor. Sıralama tablosu puanları sayıyor ve istediğiniz zaman kontrol edebilirsiniz. Şu anda rastgele. Puan kazanmaya yarın sabah ilk dersinizle başlayacaksınız. Ne kadar çok sınav yaparsanız, ne kadar çok büyü çalışırsanız, sıralamada o kadar üst sıralarda yer alırsınız. Bloodstone'a kabul edilen herkes, siz de dahil olmak üzere, sınıflarının en iyisi olmak için yeterince rekabetçi ve bu da rekabetçi ruhu canlı tutmaya yardımcı oluyor.”

“Sonunda ne oluyor?” Boğazımı temizledim. “Zirvede olmanın ödülleri var mı?”

“Hayatın ödülü ve halkınız için savaşmanın şerefiyle ödüllendiriliyorsunuz.” Sesi donuk. Sıkılmış.

“Hayat mı?” Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum.

“Şey, bu akademi, bildiğiniz gibi, zayıfları eliyor. Savaşlarda veya çatışmalarda zayıflara ihtiyaç yok. Bunun en iyi yüzde yetmişlik diliminde olmanız gerekiyor ve eğer değilseniz...” Sustu ve boğazını görünmez bir çizgiyle kesti. Midem bulandı. “Tanrıçaya bir hediye olarak öbür dünyaya bağışlanacaksınız. Umarım sizi daha güçlü bir cadı olarak yeniden doğurur. Bağlı olduğunuz kişiler de sınıflarınıza katılacak ve kendi liderlik tabloları olacak, bunun için de ödüller alacaklar.”

Aman Tanrım. "Neden? Bağ kurduktan sonra güvende olacağımızı sanıyordum ve—"

“Bloodstone’da güvende olduğunuzu bir an bile sanmayın, Bayan Juniper Daygan. Güvende değilsiniz.” Sanırım beni uyarıyor, ama bu bir tehdit gibi geliyor. Sanki burada güvende olmadığım gerçeğinden eminmiş gibi. “Şimdi herkes kiminle bağ kurduğunuzu duymayı bekliyor.” Perde duvarına doğru elini salladı. “Kutlamalar hemen orada, ama onlara katılmadan önce kiminle bağ kurduğunuzu bilmem gerekiyor. Bağ kurmasaydınız kale sizi içeri almazdı. İsmi yüksek sesle söylemeniz gerekiyor. Adı ve ırkı nedir?”

Kalbim hızla çarpıyor. Dört ismi söylerken sesim kalenin her yerinde yankılanıyor gibiydi. "Mazikeen Lycidas, Kane Ardian, Black Ashveil ve Valeron Drexan. Onlar ejderhalar ve benim bağlı varlıklarım." İster istemez.

Perdenin arkasından nefes nefese kalma sesleri yükseldi, fısıltılar, bazıları inanmazlık çığlıkları attı ve müdür sadece bakakalırken bu böyle devam etti. Onları suçlamıyorum. Kaşlarını çattı, kaşları gerildi. "Dört. Dört ejderhayla mı bağ kurdunuz? Yalanların ağır cezaları vardır, Bayan Daygan. Emin misiniz?" Yaklaştı ve bileklerimi sertçe kavradı. "Ellerinizi gösterin."

Avuç içlerimi göstererek ve bileklerimi morartacak kadar sıkı tutmasından nefret ederek "Evet" diyorum. Avuç içlerimdeki izler gün gibi açık. "Yalancı değilim ve bu konuda yalan söyleyecek kadar aptal birini tanımıyorum."

Uzun bir süre boyunca ellerime öylece baktı, sanki oradaki işaretleri değiştirecekmiş gibi. Eğer böyle bir şans olsaydı, ben de bakardım. Şimdiden bunun hiç yaşanmamasını, başka bir şey olmasını diliyorum, ama gerçek bu ve kabul etmek zorundayım.

"Doğru. Tanrıça adına, onun kutsal adına, doğru," diyor Mentor Parker. "Dört ejderhayla bağ kurdunuz ve hayatta kaldınız."

Tahtaya baktığımda isminin yanında dört tane runik sembol belirliyor, hepsi de ellerimdeki runik sembollerle aynı. On dört kişilik sıradaki tek kişi

benim, ismimin yanında birden fazla runik sembol var. Tahtanın üst kısmına yakın bir yerde Winifred'in ismini ve yanında bir kurt işareti görüyorum. O zaman hayatta kalmış ve iyi ki de kalmış.

Müdür boğazını temizleyip bileklerini bıraktı. “Tebrikler. Sanırım bu tarihe geçecek bir olay.” Mutlu görünmüyordu; sanki bir cinayete tanık olmuş gibiydi. “Bu eşsiz bir durum olduğu için, diğer öğretmenlerle konuşmak ve bu durum hakkında Umbral Otoritesi'ni aramak için zamana ihtiyacım olacak, çünkü şüphesiz sizinle görüşmek isteyeceklerdir. Ama şimdilik, lütfen kutlamalara katılın ve eğlenin. Bunu kesinlikle hak ettiniz.” Perdelerde bir boşluk belirdi, birkaç adım aşağıda beni bekleyen kalabalık vardı. Müdülden olabildiğince çabuk uzaklaşmak istedim ve hareket etmeye çalıştım, ama omzumu yakaladı. “Bunu nasıl başardın?” diye fısıldadı alçak sesle.

"Bu bir kazaydı," diye dürüstçe söylüyorum ona.

Gözlerini inceliyor, yalan söylemediğimi anlıyor. “Bunu burada başka kimseye söylemek istemezsin herhalde. Kendini bu akademide ve savaşta en büyük hedef haline getirdin. Düşmanlarımız senin hakkında duyduklarında, tam potansiyeline ulaşmadan önce senin ve ejderhalarının ölmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar.” Beni bırakıyor. “Ejderhaların hiç bağlanmak istemedikleri ve her şeylerini kaybetmiş, ruhları kararmış çok, çok tehlikeli şekil değiştiriciler oldukları biliniyor.”

“Uyarı için teşekkürler,” diyorum, çünkü buna başka ne diyebilirim ki? Kendimi istemeden içine soktuğum berbat durumun ve üzerimdeki hedefin gayet farkındayım.

Beni bırakıyor ve bileğimi ovuşturup onun dokunuşunun verdiği hissi silmek istiyorum. Hayatımda güvenimi kazanan nadir birkaç kişi dışında, kimsenin bana dokunmasından, sarılmasından veya genel olarak yakın olmasından hiç hoşlanmadım. Bunun Melody ve onun neden olduğu travma yüzünden olduğunu biliyorum. Herkesin beni incitmeyeceğini kabul edebileceğimi biliyorum, ama zihnimin ve bedenimin bu gerçeği kabullenmesini sağlamak söylemesi kolay, yapması zor bir şey.

“Tanrıçanın yaptığı hiçbir şey tesadüf değildir...” Gözleri, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi beni inceliyor. “Senin için mutlaka bir yolu olmalı. Sen özel değil misin?”

“Ondan savaşta yardım etmekten başka bir şey istemedim. Benim gibi başka çocukların da anne babalarını kaybetmesini istemiyorum,” diye

yanıtlıyorum, kollarımı kavuşturarak. Perdelere doğru bir adım daha geri çekiliyorum.

“Bazı insanlar seçmedikleri kaderlere doğarlar.” Önce o, skor tablosuna doğru yürüyüp bana sırtını döndü. Ondan uzaklaşmak istediğim için olabildiğince hızlı bir şekilde perdelerin arasından çıktım. Kalabalık, tahmin ettiğim kadar büyüktü; üniformalı ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileri, bazı yaşlılar ve kolayca fark edilebilen birinci sınıf öğrencileriyle doluydu. Hepimiz, mükemmel bir kaotik ve dağınık görünüm için en az on çalının arasından sürüklenmiş gibiydik.

İnsanlar ben merdivenlerden inerken içki içmeye devam ederken bana bakmamaya çalışıyorlar. Bir garsonun tepsisinden küçük kekleri ağzına tıktırarak birinci sınıf bir çocuğu görüyorum ve zayıf görünüşünden güneşteki daha fakir kasabalardan birinden geldiğine bahse girerim. Ben de ona katılıp yemek yemeye neredeyse niyetleniyorum ama şimdi bir şey yemeye kalkışsam hepsini kusacağımı biliyorum.

Wini kalabalığın arasından aceleyle yanıma gelince rahatladım ve oturur oturmaz bana bir kadeh şarap uzattı. "Hiç içki içmeme izin verilmedi... güzel mi?"

“Hayır, ama içinde şifa iksiri var ve sen de... şey, tıpkı benim gibi görünüyorsun.” Kan lekeleri, siyah yanık izleri ve eteğinde büyük yırtıklar olan gri elbisesini işaret ediyor. Ayrıca çamur içinde kalmış. “Ejderha geçerken çamur birikintilerini saklanmak için kullandım ve koşabilmek için elbisemi yırttım. Hayatta kaldığına çok sevindim... çok korkunçtu. Aylarca kabus göreceğim.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Bugün, her zamanki gibi gördüğüm ve bir türlü kurtulamadığım kabuslarımla iyi gidecek. İçkiyi bir dikişte içiyorum, bu da başımı döndürüyor.

Uzun bir süre boğazımın arkasında acı bir tat kaldı ve midemde buz gibi bir his yayıldı, ama kaburgalarımındaki ağrı kayboldu. Bacaklarımdaki yanıklar acımayı bıraktı ve aşağı baktığımda yok olmuşlardı. Güzel.

Bir adam Wini'nin yanına yaklaştı ve bana başını eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum ve tebrikler." Koyu kahverengi saçları ensesinde örgülüydü ve güneşi hiç görmemiş gibi, neredeyse ay ışığı renginde, çok solgundu. Gözleri de saçlarıyla aynı kahverengi renkteydi. "Aster Rogue," diye kendini tanıttı ve elini sıkmak için uzattı. Ben de elini sıktım. "Sizi ormanda arıyordum ama... tam bir kaos vardı. Ejderhalar ortalığı karıştırmayı seviyorlar."

“Aster mi? Yani Rue’nun bağılı olduğı kişinin erkek kardeşi mi?” diye sordum ve o da başını salladı.

“Sanırım seni arıyordu ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama tesadüfen karşılaştık ve ondan benimle bağı kurmasını rica ettim. Umarım sorun olmaz.” Wini kolunu ovuşturdu. “Seni aradığını bilmiyordum ta ki—”

“Sorun yok.” Sözü nü kestim. Nasıl bilebilirdi ki?

Bana gülümsüyor. “İyi arkadaş olacağımızı biliyordum. İyi arkadaşlar, kontrol edemedikleri şeyler için birbirlerine kızmazlar. Uzun süre kalamam. Annem belediye meclisinde ve beni orada bekliyor.” Wini kalabalığın arasından işaret ediyor ve ben de dönüp gri saçlı bir kadının güldüğünü ve bir şeyler içtiğini görüyorum. Bir an donakaldım, onu tanıyormuşum gibi hissettim. Tanıyorum... ama nasıl? Ona o kadar uzun süre baktım ki Aster ve Wini'nin hala konuştuğunu fark etmedim. “Sadece merhaba diyeceğim çünkü uzun süre burada kalmayacak. Benimle gelmelisin, Juniper.”

"Belki de eski dostuma eşlik etmeliyim, kız kardeşim."

Erkek sesini duyduğumda başım döndü. Burada olamaz. Kahretsin, gerçekten burada olamaz. Ama Wini'nin yanına yaklaştığında, mavi gözleri benimkine kilitlendiğinde ve o tanıdık, eski gerilim yıllar önce atılması gereken bayat bir iksir gibi havada kaynadığında, onun gerçek olduğunu kabul ettim. Hemlock Mercury, Bloodstone Akademisi'nde. Bu günün daha kötü olamayacağını düşünmüştüm, ama sonra eski erkek arkadaşım, çok gizli eski erkek arkadaşım, bir şekilde burada. Lock iki ay köyümüzde kaldı ve tıpkı benim gibi küçük yaratıkları seviyordu. Lock her zaman ormandaydı, onlara yardım ediyor ve yiyecek bırakıyordu. Konuşmaya başladık... ve konuşma, gamzeleriyle birlikte, orman zemininde konuşmaktan çok daha fazlasına yol açtı. Ama hızla ve acımasızca sona erdi ve yakışıklı yüzünü bir daha asla görmek istemedim.

“Bekle.” Lock ve Wini arasında bakışlarımı gezdiriyorum ve görüyorum. Birbirlerine çok benziyorlar, tıpkı kardeşler gibi; aynı burun ve aynı yüz yapısı. “O senin kardeşin mi? Lock?”

Lock'un bana küçük kız kardeşinden ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Onun buraya gelmesine izin vermesine şaşırdım, muhtemelen öldürüleceğini biliyordu. Onu tekrar görme ihtimalinin her zaman olduğunu biliyordum. Dünyada çok az cadı kaldı, ama umarım sadece ziyarete gelmiştir. Bu umut, uzun boylu vücudunun her santimini saran siyah üniformasını görünce taş gibi hızla suya batıyor. "Evet, Juni.

Soyadlarımız farklı çünkü babalarımız farklı, ama Winifred benim kız kardeşim. Ondan sana göz kulak olmasını istedim."

"Öyle mi?" diye alaycı bir şekilde soruyu Wini'ye yöneltiyorum, o da mahcup bir şekilde bakıyor.

Wini boğazını temizledi, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Evet, yaptı ve tanışana kadar bunu unutmuştum." Lock'a tıslayarak, "Bunun böyle bir şey olduğunu ve garip olduğunu bana söylemedin, yoksa sana defolup gitmeni söylerdim." dedi.

"Anneme yeni küfür etme alışkanlığından bahsedeceğim," diye alaycı bir şekilde söyledi ve birkaç yıl önce kalbimi –ya da en azından vajinamı– kazanan o gülümsemeyle bana baktı. Ama artık ilk dikkatini çeken erkeğe aşık olan bir kız değilim. Aşk kazanılmalı ve kanıtlanmalı. Sürekli beslenmeli, çünkü beslenmezse ölür. Aramızda ne varsa öldü ve ona hayat verecek bir büyü yok. "Şimdi git. Juni ile konuşmam gerek."

"Hâlâ arkadaş kalmak istiyorum. Bu öyle değildi..." Kardeşine dik dik baktığını görünce durdu. "Sizi yalnız bırakıyorum. Lütfen benden nefret etmeyin." Yeni dostuna gülümsedi. "Aster, lütfen benimle gel. Seni annemle tanıştıracam."

"Elbette." Aster ikimize de baktı, başıyla onayladıktan sonra Wini'nin yanına gitti.

"Her zamanki gibi, epey ilgi çekiyorsun ve bu seferki ilgi sadece inanılmaz derecede güzel olmandan ibaret değil," diye mırıldanıyor.

"Ve her zamanki gibi, olmanı istemediğim yerdesin," diye mırıldanıyorum.

"Hâlâ bana kızgınsın," diye belirtiyor. Aptal. Hiçbir zaman en zekisi olmamıştı. Ellerini kaldırıyor, altın aile yüzüğü ışıpta parıldıyor. "Liderlik tanıtımının bir parçası olarak tüm kasabaları ziyaret ediyordum. Geri döneceğimi biliyordun ve akademiye geri dönmem gerekiyordu. Biz daha çocuktuk. On yedi yaşındaydım ve aptaldım, ama artık değilim."

"Geçmişte ne olduğumuzun ve şimdi ne olduğumuzun farkındayım, bu değişmeyecek." Çenemi yukarı kaldırdım. "Bugünkü erkeklerden bıktım artık."

Havaya öksürdü. "On yedi yaşımızdan beri irade gücün iyice artmış," dedi.

Üniformasına göz attım, göğsünde Latince yazılmış iki numarası ve Bloodstone Akademisi logosunun yanında duruyordu. "İkinci sınıf mı?"

"Evet, ben de Rue ile birlikte seni gözetleyeceğim. Biz arkadaşız, sana bunu söyleyip söylemediğinden emin değilim."

Yüzümü buruşturdum. "Sen..."

"Hayır, asla. Sadece arkadaşız!" Başını sallıyor ve tiksinişmiş bir ifadeyle bakıyor. Nedenini anlamıyorum. Güzel ve bekar. "Şu iyileştirici iksirden yeterince içtin mi? Sağlığın için endişeleniyorum—"

"Evet, ve iyiyim." Beni konuşturmak için muhtemelen önceden hazırlanmış konuşmasına başlamadan önce onu durduruyorum. Burada olmaktan başka her yerde olmak istiyorum. Burada olmaya hiç niyetim yok, ama bunu ona söylemiyorum. Hayatıma girdi ve bana karşı hisler beslememe, hatta belki de ona aşık olmama neden oldu, açıkça ilk aşkı olmasam bile. Bunlar benim için bir anlam ifade eden şeylerdi ve onun için de bir anlam ifade ettiğini düşünüyordum. Veda etmek, ortadan kaybolmadan önce bir şeyler söylemek için yeterince önemli biri olduğumu düşünüyordum. Herkes beni terk ediyor. Bu alıştığım bir gerçek. Önce anne babam öldüğünde, sonra o, ve eminim zaman geçtikçe uzun bir listem olacak. Benim gibi insanların destekçisi ve yanında kalan insanları olmaması hayatın bir gerçeği. Kalbim bir an sızladı, ama acıyı bastırdım. Arkamı kollayacak, bana tavsiye verecek ve doğru yolu gösterecek bir ailem yok.

"Size bir şeyden bahsetmeliyim—"

"Ah, işte benim yaramaz oğlum, sen de Juniper olmalısın." Yaşlı bir kadının sesi, bana anlatacağı her şeyi böldü. Lock'un annesi yanına geldi ve yanağından öptü. Bana Wini'nin gülümsemesi gibi parlak bir şekilde gülümsedi. Aslında, kızının tıpatıp aynısıydı, ancak saçlarının koyu uçları hariç çoğu griydi. Göğsünün ortasında, Umbral Otoritesi'nin simgesi olan büyük, yuvarlak, saf altından bir kolye vardı ve açık gri kıyafeti takım elbise ile elbise arasında bir şeydi. "Üvey annenle iyi arkadaşım." İşte bu kadını tanımak istemem de böylece suya düştü. "İkiniz arasındaki evlilik teklifinin harika bir fikir olduğunu düşünüyorum. Daygan klanını yeniden kurmamız gerekiyor. Annenizi ve babanızı sadece kısa bir süre tanıdım, ama burada geçirdiğim süre boyunca birlikte öğrenciydik ve—"

Ağzımdan tek bir cümle dökülüyor: "Ne evlilik teklifi?"

"Üvey annen sana söylemedi mi? Ah, şu aptal kaz, kesin sürpriz olsun diye istemiş olmalı." Kaz mı? Daha çok yavrularını yiyen vahşi bir kediye benziyor. "Oğlumla ne kadar yakın olduğunuzu biliyordu ve akademiye

girdiğiniz anda beni aradı. Çocuklarınızı şimdi hayal edebiliyorum! İkiniz de çok güzelsiniz.”

“Anne, hadi ama, bu biraz fazla.” Ah, konuşuyor işte.

Lock ve Wini ona sakinleşmesini söylüyorlar ama ben sıkışıp kaldım, dünyamın kontrolümden çıktığını hissediyorum ama ayaklarım kıpırdamıyor, kaçmama izin vermiyor. Akademi, görücü usulü evlilikten ve o hayatı hayal etmenin getirdiği o iç karartıcı duygulardan kurtulmak için bir özgürlük yeri olmalıydı. Ölmek daha iyi. Melody Lock ve benim hakkımda nasıl bilgi sahibi olabilirdi? Ona söylemedim ve asla takip edilmediğimizden veya görülmediğimizden emin oldum. Zaten kasabanın sınırlarının dışına çıkmaya cesaret edecek pek kimse yoktu.

Anneleri hâlâ gevezelik ediyor. “Ama tabii ki evlilik, akademi ve savaş yıllarınızdan sonra gerçekleşecek. İkiniz burada yakınlaşabilirsiniz. Özellikle de aranızdaki bağ sayesinde artık çok güçlüsünüz, Juniper! Gelecekteki ailem olarak, konseydeki arkadaşlarımın önünde sizin için mücadele edeceğim ve geleceğinizi iyi bir şekilde değerlendirmelerini sağlayacağım. Hepimiz yakında sizinle görüşeceğiz.”

O, korumasının benim görücü usulü evliliği kabul etmeme bağlı olduğunu söylüyor. Gözlerime baktığında kazandığını hissettiğini anlayabiliyorum, ama bilmiyor ki, onunla asla evlenmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ya da sevmediğim biriyle. Ailemin ve gerçek aşklarının gerçekliğini yeterince hatırlıyorum, neyin gerçek olduğunu biliyorum. Hatırladığımı istiyorum; umutsuzca aşık olduğum ve beni ölümüne korkutsa bile baktığımda kalbimi hızlandıran birini istiyorum. Kahretsin, aklım onlara kayıyor. Bağlı olduğum kişiler. Sadece psikopat, ateşli bağlı ejderhalarımı burada gördüğüm tek çekici erkekler olarak düşünmem mi beni bu kadar mı sapkınlaştırıyor? Sadece Lock veya yasak bağlı ejderhalarım dışında daha fazla cadıyla tanışmam gerekiyor. Benden nefret ediyorlar, bu yüzden çekiciliği görmezden gelmek sorun olmamalı. Ölmeden önce bu düşüncüyü çok hızlı bir şekilde uzaklaştırıyorum. Onlardan herhangi biriyle ilişki kurmak ölüm cezası, ya da en azından ağır bir şekilde cezalandırılacak bir eylem.

Konuşmaya devam ediyor ama her şey sanki kayboluyor. Lock ile evlilik mi? Bu hayatımın en kötü gecesi olmalı. Kesinlikle hayatımın en kötü gecesi.

Wini bunu gözlerimden görmeli, kendimi her zaman kurtarmaya çalıştığım bir depresyon çukuruna doğru sürüklendiğimi görmeli. "Anne,

belki Juniper'ı odasına götürmeliyim. Uzun bir gün oldu ve ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var sanırım."

"Evet," diye onayladı. "Yakında görüşürüz, Juniper."

Ağzım kurumuş bir halde, "Görüşürüz," diyebildim zar zor. Wini ile birlikte kalabalığın arasından sıyrılıp sessiz, boş bir koridora doğru yürürken, gözleri beni inceliyordu. Derin bir nefes aldım ve çığlık atmak istedim.

"Kardeşim tam bir pislik. Onun hakkında ne istersen söyle, daha önce de duymuş ve onaylamış olduğuma eminim. Annem onun için en iyisini istiyor ve sadece senin soyunu görüyor. Evlilik teklifinden haberim yoktu ama muhtemelen o biliyordu. Sadece üzgünüm." Boğazını temizleyip yanıma geldi ve kollarını omuzlarıma doladı. Bir an tereddüt ettim ama ona sarılıp uzun süre omzuna yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağladım. "Eğer ikimiz de bunu atlatırsak, kardeşimden kurtulmak için benimle evlenebilirsin. Merak etme, senin çocuklarını istemiyorum ve sana da aşık değilim. Erkeklerden hoşlanıyorum. Kız gibi şeylerle dolu büyük bir evde yaşayabilir ve erkeklerin varlığını, sadece azdığımız zamanlarda unutabiliriz."

Kahkahalara boğuldum. "Anlaştık. Sen benim gibi çılgınsın, Wini."

Gülerek arkasına yaslandı. "Hadi, uyku tüm bunların biraz daha az kötü görünmesini sağlayacak."

Wini koridorun sonuna doğru el salladı. "İyi misin? Olanlardan sonra bunun muhtemelen zor olacağını biliyorum, ama hayattasın. Hala savaşıyorsun ve bu kutlanacak bir şey, kutlanmaya değer."

Haklı olduğunu biliyorum, ama bugün olanları kutlamak cenazede tezahürat yapmak gibi geliyor. "İyi değilim, ama idare edebiliyorum. Daha kötü olamaz."

Gün neredeyse bitti. Banyo yapıp uyuyabilirim. Daha kötü bir şey olamaz herhalde. Beni sevmeyen erkeklerle yanlışlıkla bağ kurdum, ejderha şekil değiştirici ırkını yok olma tehlikesine attım, muhtemelen hayatta kalmamı umursamayan bağ kurduğum kişi tarafından çatıdan aşağı atıldım ve sonra da tamamen rızam olmadan, üstelik eski sevgilime, yani bana eş teklif edildiğini öğrendim.

Bacaklarım hala titreyerek Wini ile yürüyorum ve kendimi bitkin hissediyorum. Bir sıra basamağa geldiğimizde bana bakıyor. "Ejderhalar bizim için savaşmadı. Son yüz yılda hiçbir nesil cadılar için savaşmadı. Bağlardan kaçındılar ve sonunda hepsi öldü, şimdi dördü savaşta. Bu çok

büyük, hayat değiştirici. Dördü seninle birlikte bu savaşı bitirebilir. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ona cevap vermiyorum ve iç çekiyor. "Baskı altında ve korkmuş hissettiğini biliyorum, ama her şeyin bir sebebi var. Hayatımızdaki her hareket tanrıça tarafından yönlendiriliyor ve bunu o yaptı. Biliyorum, o yaptı. Savaşın bitmesini istiyor."

"Bunu istemiyordum. Normal biri olmak istiyordum," diye itiraf ediyorum. "Savaşa yardımcı olacak büyüler yapmak istiyordum. Bu, hayal ettiğim ve planladığım hiçbir şeye benzemiyor."

"Hâlâ zeki cadı, ejderha cadısı ve burada kazandığınız herhangi bir unvanı taşıyabilirsiniz. Tarihimizde hatırlanan her cadı burada başladı. Siz de bunu yapabilirsiniz."

Haklı olduğunu biliyorum; ona cevap vermem gerektiğini de biliyorum, ama tek istediğim yatağa kıvrılıp sekiz saat boyunca hiçbir şey düşünmemek. Ama nedense gün benimle henüz işini bitirmemiş. "Oda değişikliğinden haberdarsın, değil mi?" Odalara çıkan merdivenlerde durup ona bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Akademideyken, bağlı olduğunuz kişi ortak bir alanda, yani ortak bir odada kalacak. Genellikle akademi sadece bir odayı hazırlıyor, bu yüzden orada beş ayrı odanız ve büyük bir ortak alanınız olacak. İlk birkaç yıl boyunca bağlı kişilerin mümkün olduğunca birbirine yakın olması gerektiğine karar verdiler. Bu kadar uzakta olmamız bizim için iyi değil."

"Onlarla orada uyuyamam. Beni öldürecekler," diye çıkıştım. Bunun onun suçu olmadığını biliyordum ve ona böyle çıkıştığım için hemen kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim, o zaman böyle çıkışmamalıydım."

"Ah, seni öldüremezler. Muhtemelen onlar da ölürlerdiler. Birbirine bağlı olanların birbirleri olmadan hayatta kalmalarına dair pek fazla hikaye yok." diye sırttı.

"Sana içlerinden birinin beni çatıdan aşağı attığını söylemiş miydin?" Kapısının önündeyiz. Yüzüme bakıyor, gülüp bunun bir şaka olduğunu söylememi bekliyor, ne diyeceğini bilemiyor. Onu suçlamıyorum. "Eğer bu gece ölürsem, bunu kimin yaptığını biliyorsun."

"İyi şanslar," diye kekeledi.

Duraklıyorum, geriye bakıyorum. "Keşke seni kasabalara gönderseydiler. Kardeşin dışında hiç arkadaş edinemedim ve bu da benim için iyi sonuçlanmadı."

"Ben de öyleyim, ama onun gibi Karanlık Otorite'nin varisi değilim. O bu rolde doğdu ve ben de büyürken herkes bana kardeşimin ne kadar

yakışıklı olduğunu, onunla akraba olmanın ne kadar harika olduğunu ve annem görevinden ayrıldığında bir gün Karanlık Otorite'de bir kardeşim olacağı için ne kadar şanslı olduğumu anlatırdı.” Lock'un üzerimde gölge gibi durmasıyla büyümeyi düşününce başımı sallıyorum. Onun için zor olduğunu tahmin ediyorum. Zor bir çocukluğun nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da benim. “Duvardaki güzel bir resim gibi, ama o güzel resmin hemen arkasında her şey biraz çürümüş. Ama yine de bana senden bahsetti. Daha önce bana hiçbir kızıdan bahsetmemişti ve senden bahsetti. Onun karısı olmak isteyen bir deli olmadığın için gerçekten çok mutluyum. Senin etrafında olman egosuna iyi gelecek, ama dikkatli ol.”

Merdivenlerden aşağı doğru yürüyerek uzaklaşmasını izlerken, onun gölgesinde büyümek onun için nasıl bir şey olmuş olabileceğini düşündüm. Birkaç adım sonra yatak odamın kapısının önündeydim. Artık sadece benim değil ve bundan nefret ediyordum. Kendime ait olduğunu iddia edebildiğim ilk şeydi ve onu korumak istiyordum. Paylaşmak değil. Özellikle de benden nefret ettikleri zaman onlarla paylaşmak değil.

Korkup ters yöne kaçmadan önce kapımdan içeri giriyorum. Ayrı odalarımız yok ve midem denizde bir kaya gibi batıyor. Oda, her birinin hemen arkasında kendi penceresi olan ve yatakların pencereye yaslandığı yarım ay şeklinde beş çift kişilik yatak içerecek şekilde büyük ölçüde değiştirilmiş. Daha fazla sandık, daha fazla gardırop var, hepimiz için birer tane ve anladığım kadarıyla yeni banyoların hepsine açılan dört kapı daha var.

Maz yatağında uzanıyordu ama ben içeri girince doğrulup mutlu bir şekilde sırttı. Vale'nin yumruk attığı yerde ne morluk ne de şişlik vardı. Demek ki iyileştirme yetenekleri söylenti değilmiş. Black, adını doğru hatırlıyorsam, buradaydı ama çoktan yatağında uyuyordu. Banyo kapılarından biri kapalıydı ve kenarlarından ışık sızıyordu; Vale veya Kane olabilir. Her iki durumda da, ikisinin de içeride olmalarına sevindim, dışarıda değiller.

“Hey, ne olduğunu bilmiyorum ama özür dilerim—”

"Senin o manyak arkadaşın beni kulenin tepesinden aşağı attı," diye çıkıştım, "ve neredeyse öldürüyordu. Aptal mı yoksa sadece kötü niyetli mi olduğuna karar veremiyorum. Eğer ben ölürsem, hepiniz de ölürsünüz."

"O, bu bağı istemediği için hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor," diye yumuşak bir sesle açıklıyor Maz. "Ben onunla aynı fikirde değilim."

“Sanırım şanslıyız ki ben büyülerde iyiyim ve Vale de tam olarak ne kadar iyi olduğumu öğrenecek. Kirli işler yapmak istiyorsa, tamam,” diye öfkeyle bağırdım, Vale'nin banyoda olup beni duymasını umarak. Maz yataktan kalkıp yanıma geldi, ama ben dolabın üzerinde duran bavuluma doğru öfkeyle yürüdüm. “Ve bir şey daha, bu hepiniz için geçerli, eşyalarımı dokunmayın. Tanrıçaya yemin ederim ki, en iğrenç büyülerini yapıp hepinizin penisini kaleme dönüştüreceğim. Kalıcı olarak.” Bu büyüyü nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapardım. Ben de büyü yapabilirim.

Maz fazla yaklaşmadı, sadece ellerini kaldırdı. "Not aldım, ama aslında hiçbir şey yapmadım, bu yüzden penisimin tam olarak şu anki haliyle kalmasını istiyorum çünkü bir bakıma mükemmel."

“Aman Tanrım.” Yanaklarım kızardı, aradığım üstü ve bir şortu bulana kadar bavulu karıştırdım, ayrıca yeni iç çamaşırlarımı da üstüne sakladım ki görmesin. Sonra yatağımdan yorganı ve yastığı aldım.

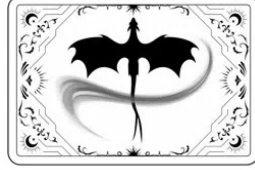
“Ne yapıyorsun?” diye sordu Maz. Döndüğümde, ay ışığında kollarını sıkıca kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördüm.

“Seni ilgilendirmez. Git buradan.” Banyoya girip kapıyı kapatıp kilidi çevirdim. Aynaya bakmaya cesaret etmeden önce yastığı ve battaniyeyi küvete attım ve derin bir nefes aldım. Kir ve küllerin altında, dağınık saçlarımın arasında kendimi zar zor tanıyabiliyordum. Duş almaya zahmet etmedim. Külleri ve ölümü üzerimden silmek istemiyordum henüz. Sadece uyumam ve bunun yaşanmadığını varsaymam gerekiyordu, ama onlarla o odada uyuyamazdım.

Üzerimdekileri çıkarıp eski, yıpranmış tişörtü giyiyorum. Kenarlarında bir sürü delik var. Koyu gri rengi o kadar solmuş ki neredeyse beyaz gibi. Üzerindeki bazı lekeleri bir türlü çıkaramadım çünkü büyü yapmaya cesaret edemiyorum, ama bu benim en sevdiğim tişörtüm; sadece bununla uyuyabiliyorum. Babamdan kalan tek şey bu. Beni çocukken bu tişörtle bulmuşlar. O zamanlar üzerimde çok büyüktü, ayaklarıma kadar iniyordu, ama şimdi öyle değil. Şimdi sadece uyluklarımda bitiyor.

Soğuk porselenin uyluklarıma ve karnıma değmesiyle yüzümü buruşturarak küvete girdim, sonra kıvrılıp uyuyakaldım, saniyeler içinde uykuya daldım. Kapımın dışında garip bir sesle uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Akademinin havasını bir kadının çığlığı deldi.

Bölüm 8

O kadının sesini tanıyorum, çığlıklarını değil, tıpkı onun benimkileri tanıdığı gibi. İkimiz de büyürken onları dinledik. Kendimi küvetten dışarı atıyorum, kapıya koşarken neredeyse küvete takılıp düşüyorum, kilidi açıp dışarı fırlıyorum. Rue yerde yatıyor ve Black'in boynuna doğrulttuğu devasa, eski moda siyah bir kılıcı var. Sanki kendisi de yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, koyu saçları dağınık ve gömleği kalın, altın rengi göğsüne yapışmış, bunu da ortasında büyük bir V şeklinde yırtık olduğu için görebiliyorum. Gri eşofman altı kalçalarının etrafında bol duruyor ve alçak sesle hırlıyor, kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Sen kimsin ve neden buraya girdin? Burası benim odam."

"Bu benim kız kardeşim ve burası da benim odam!" diye bağırarak, Black kılıcı kaldırırken onun önüne atladım. Kılıcın metali, sanki dev bir elmadan kesilmiş ve bir şekilde mükemmel bir bıçak şekline getirilmiş gibi görünüyordu.

"Burası bizim odamız, birbirimize bağlıyız," diye homurdandı Black, dev kılıcını yatağına koyarken. Dolaplardan birinden kıyafetler alıp yanıma geldi. Eğilip, hiçbir santimimizin birbirine değmemesine çok dikkat ederken kanım ısındı. "O davetsiz gelemes. Misafiriniz yok, bizim alanımızda hiçbir erkek ya da kimse yok. Anladınız mı?"

"Ya da ne?" diye bağırarak istiyorum ama bazı tartışmalar şu an kahve içmemişken çok yorucu oluyor ve o da bu tartışmadan vazgeçecek gibi görünmüyor. Ayrıca Rue'nun da bu işin içinde olmasını istemiyorum. Başımı sallıyorum. "Pekala. Senin için de aynısı geçerli."

“Cadılardan hoşlanmıyoruz ve bizim türümüz akademiden nefret ediyor,” diye bilgilendiriyor beni ve kaşlarımı çatıyorum. Dur, neden akademiden nefret ediyorlar? “Duş alacağım ve sonra sen işini bitirdiğinde seni sınıfa götürmek için dışarıda bekleyeceğim. Yalnız olmamalısın, özellikle de senin bağlı olduğun kişiler olarak bizimle birlikteyken. Sırtında bir hedef olacak.”

Üşüyorum.

“Hayır, onu refakat etmeye geldim ve benimle güvende.” Rue’nun sesi kararlı, bende olmayan bir özgüvenle dolu. Bunu öğrenmem gerek. “Bütün gece onu yanında tuttun ve ben kız kardeşimi iki yıldır on dakikadan fazla görmedim. Seninle bir anlaşma yapacağım; davetsiz bir şekilde buraya girmeyeceğim, ama sen de sabahları onu dersine kadar götürmeme izin ver, ejderha. Ayrıca, bu sana, bağlı olduğun kişiye dokunmaya cesaret edecek kimsenin olmadığından emin olmak için daha fazla zaman kazandıracak. Ejderhaların lanetli olduğunu söylüyorlar ve ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Lanetinin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.”

"Hangi lanet?" diye soruyorum.

Black kısık bir sesle homurdandı, mavi gözleri bana döndü. "İstediğin bu mu Juniper? Sabahları üvey kız kardeşinle mi geçirmek?"

Boğazımı temizledim, bakışlarının yoğunluğundan, vücudumun adeta yanıp kavruluyormuş gibi hissetmesinden dolayı gözlerimi kaçırmak zorundaydım. "Evet. Bu benim üvey kız kardeşim Rue ve ona güveniyorum."

“O zaman seni yürütebilir. Yemeğini yediğinden emin ol.” Arkasını dönüp banyoya gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Bir an kapıya baktım, acaba benden gerçekten o kadar da nefret etmiyor mu diye düşündüm. Ya da en azından düşündüğüm kadar değil. Açlıktan ölmemi istemiyor, bu da bir artı.

Rue kolunu ovuşturdu. “Bağış yaptığımız kişilerin davetli olduğu bonus ders için hepsinin erken ayrıldığını sanıyordum. Gittikleri için ekstra puan alıyorlar. Lanete gelince, aslında saçma bir şey ama tarihteki tüm ejderha bağı olanlar korkunç ölümlerle öldüler. Gerçek bir lanetten bahsediliyor ama eminim ki bunlar sadece söylentilerdir. Tek lanet senin kötü şansın.” Kılıca ve sonra kapıya baktı. “Ejderha şekil değiştirenlerden uzak durma tavsiyemi gerçekten iyi dinlemiştin.”

“Bu bir kazaydı,” diye mırıldanıyorum. “Ve hepsi benim ölmemi istiyor.”

“Elbette öyleler, çoğu öyle.” Omuz silkti. “Kan taşı kelimenin tam anlamıyla boyunlarına tasma takıp onları uslu durmaya zorlayana kadar vahşi, evcilleştirilemez hayvanlar gibiler. Çoğu bunu istemez.” Bunu hiç böyle düşünmemiştim ve şimdi o söyleyince bu düşünce hoşuma gitmedi. “Şuna şaşmamalı ki, o huysuz. Kimsenin ona dokunamayacağını ve onun da başkalarına dokunamayacağını biliyor musun? Büyücünün kendisinden kalıcı bir lanet var üzerinde.”

"Ne?" diye itiraz ediyorum.

“Evet, tenine dokunan herkes ölür. Bu yüzden kalın eldivenler takar ve her yeri, genellikle boynuna kadar, örtülüdür ve kimseyle konuşmaz. Kimse Kara Ashveil ile uğraşamaz. Sonra Kane var, çocukken tüm ailesini öldürdüğü söyleniyor. Vale, zevk için öldürmesiyle biliniyor, ya Maz? Şey, akademideki tüm kadınlarla yatıyor ve duyduğuma göre öyle olmasa da tüm erkekleri etkiliyor. Maz, bağ yüzünden artık kimseyle yatamayacağı için sinirlenecek. Sanırım kendi halkının yanına dönebilir...” diye boğazını temizledi ben her şeyi anlamaya çalışırken. “Kara Ashveil, bağ kurmayı başardığın dört kişiden en korkutucu olanı bile değil. Bahse girerim Vale'dir ve kimse onun hakkında zeki olmasından başka bir şey bilmiyor. Çok zeki ve kimse onunla yarışamaz. Hepsi birer felaket. Ormanda tam olarak ne oldu?” Ellerini beline koydu.

“Sonra. Şimdi hepsini anlatamam,” diye itiraf ediyorum. Tüm bu yeni bilgiler yüzünden kafam karışmış durumda.

Ellerini indirip yaklaştı. "Hey, kaza olsun ya da olmasın, hâlâ dört ejderhayla bağın var ve bu da seni okul için biraz ilginç bir dedikodu konusu haline getirdi. Sana yaklaşacaklar, seni zorlayacaklar ve en iyi arkadaşın olmak isteyecekler. Bu yüzden hazır olmalısın ve böyle görünerek dışarı çıkamazsın. Hâlâ her gece giydiğin o kirli tişörtü giyiyorsun."

"Bu benim," diyorum kendimi savunarak.

"Üniformanı giy, duş al ve gülümse," diye teşvik ediyor.

“Pekala, tamam.” Gardırobumdan üniformamı alıp duşa girdim. Üzerimdekileri çıkarırken duşu açtım ve sıcak suyun odayı buharla doldurmasına izin verdim. Su, duşun her yerinde kelimenin tam anlamıyla simsiyah akıyordu, alttaki tahliye deliğinden aşağı doğru dönerek akıyordu; kül, kir ve kan üzerimden dökülüyordu. Su nihayet berraklaştığında ve saçımı iyice yıkadığımda, duştan çıktım ve bir büyü fısıldadım; saçım anında dalgalı, dağınık bukleler halinde kurudu. Bu büyüü biliyorum ama

saçımı düzleştirmek, her zaman olduğu gibi kalın dalgalı bir karmaşadan daha iyi hale getirmek için bir büyü uyduramamıştım. Bir şekilde fırçamı saçımın arasından geçirdikten sonra, daha da kötüleştirdiğimden oldukça eminim. Yüzümün iki yanına iki örgü yaptım ve üniformamı giymeden ve botlarımı bağlamadan önce onları arkaya doğru tutturdum.

“Bunu başarabilirim,” diye tekrar tekrar aynanın karşısında kendime söylüyorum, çünkü eğer dün bir şekilde hayatta kaldıysam, bunu da atlatabilirim. Sanırım hayatta kalmaktan başka çarem yok.

Dışarı çıktığımda Rue beni kapıda bekliyordu. "Yani, ilk dersin tarih mi? Bağlı olduğun öğrenciler de senin sınıfında olacak çünkü bağlılıklarını tamamlayana kadar tarih dersi almaları yasak. Çoğu ilk derslerde çok meraklı oluyor ve sorularının cevaplanmasını beklemek can sıkıcı olabiliyor. Her zaman tüm derslere katılmak zorunda değiller, ama kendi ödülleri alıyorlar; ormandaki kamplarına gönderilen şeyler, yiyecek, elektrik, yapısal yardım gibi önemli şeyler, fark yaratan şeyler," diye açıklıyor ben dışarı çıkıp kapıyı kapatırken. "Tahminlerinde ne kadar üst sıralarda olurlarsa, kampları için o kadar çok şey alıyorlar."

"Onlarda bu zaten normal değil mi?" diye soruyorum.

“Hayır. Yani, bunu hak etmeleri gerekiyor ve bunu da derslere katılarak kazanıyorlar, bu yüzden birçoğunun ihtiyaç duydukları şeyler için derslere katıldığını göreceksiniz.” Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum. “Herkes bilir ki, ilk birkaç hafta biraz telaşlı geçer. Buz üzerinde süzölmek gibi hissettirebilir, ayaklarınızın altında çatlama sesini duyarsınız ama doğrudan içine düşüp düşmeyeceğinizi veya geçip geçmeyeceğinizi asla bilemezsiniz. Bu yüzden en iyisi yürümeye devam etmek ve diğer tarafa geçeceksiniz. Bunu başaracaksınız.” Gerçekten, gerçekten başaramayacağımı düşünüyorum. Bana olan güveni hiç yardımcı olmuyor.

Rue bana bir kahvaltılık bar ve yeşil, iğrenç görünümlü ama mango gibi kokan bir şişe bir şey uzattı. “Bu bir enerji içeceği. İç ve ye. Kahvaltı yapamayacaksın.” Saatini göstererek zamanı işaret etti. “Yetişmek istiyorsan bir saat önce kalkıp alarm kurmalısın.” Neye? Kuracak bir şeyim yok.

"Sensiz ne yapardım?" diye soruyorum, nefis içeceğimi yudumlarken ve kahvaltılık barımı yerken.

Bana sıırıttı. "Burada olman garip ama güzel bir şey. Lock'un burada olduğunu gördün mü? Sana mektuplarda burada olduğunu yazmıştım ama şimdi fark ettim ki okumamışsın."

“Önceden haber verseydiniz iyi olurdu.” Öğrencilerle dolu, kıvrımlı bir koridora giriyoruz. Sanki bu yetmezmiş gibi, her biri dönüp bana bakıyor, fısıldıyor ve bazıları da açıkça beni işaret ediyor.

"Hiç sormadım çünkü biraz tuhaf geldi ama sen ve o? Bazen aranızda arkadaşlıktan öte bir şey olduğunu düşünüyordum. Sen bakmadığın zamanlarda sürekli sana bakardı," diyor bana. "Onun burada olmasına çok sevinmelisin."

“Hayır, değilim. Annenin onunla benim için ayarladığı evliliği de hiç sevmiyorum,” diye mırıldanıyorum. “Düşünmek bile başımı ağrıtıyor.”

“Ah, kahretsin. Özür dilerim.” Şaşkın görünüyor.

“Sorun değil. Bunu yapmaya kesinlikle niyetim yok. Yani önemli değil.” Omuz silktim.

Sağlam, turuncu ahşap bir kapının önünde durduğumuzda göğsümün derinliklerinde bir his canlandı. Bağlı olduğum kişiler içeride. Rue yüz ifademi okumuş olmalı. “Güzel, onları hissetmeye başlıyorsun. Sonunda birbirinizi dünyanın neresinde olursanız olun bulabileceğiniz noktaya geleceksiniz. Sonunda onlara düşünceler gönderebileceğiniz bir noktaya da geleceksiniz, ama bu genellikle ikinci sınıfın sonlarına, üçüncü sınıfa özgü bir şey. Zaten sık sık yapamazsınız. Çok fazla konsantrasyon ve güç gerektirir. Bugün derslerinizden sonra sizinle buluşacağım ve birlikte akşam yemeği yiyebiliriz.”

“Harika,” diyorum, bu bağdan asla kurtulamayacağımı anlamaya çalışarak.

“Tamam, iyi şanslar.” Koluma hafifçe vurdu ve ben de kapıyı açıp içeri girdim.

Ön tarafta, çok canlı kırmızı saçlı bir öğretmen var. Kıvrık saçları karmakarışık, başının tepesinde karmakarışık bir topuz şeklinde toplanmış. Çok çiçekli, neredeyse tulum gibi bir kıyafet ve şüpheli terlikler giymiş. Oda, ne tür olduğunu bilmediğim bir tütsü kokusuyla dolu. "Ah, Bayan Daygan. Biraz geç kaldınız, ama sizin için bir yer var. Hadi, buyurun."

“Senin için bir tane ayırdım!” diye teklif etti Maz, koltuğu işaret ederek. Wini ve Aster birkaç sıra geride oturuyorlardı ve el salladılar. Black, boş koltuğun diğer tarafında oturuyordu. Başka boş koltuk yoktu, bu yüzden isteksizce oturmaya gittim ve başımı çevirip Kane ve Vale'i gördüm; ikisi de sıraların üzerinde oturmuş, sırtlarını duvara yaslamışlardı. Gölge yüzlerini gizliyordu ama onların olduğunu biliyordum ve beni sanki lanet olası avlarıymışım gibi izliyorlardı. Burada altmış kadar öğrenci olmalıydı,

belki biraz daha fazla, ve otuz tanesi cadı gibi görünüyordu. Yaklaşık otuz birinci sınıf öğrencisi hayatta kalmıştı. Dünyayı kurtarmak umuduyla buraya gelen iki yüz öğrenciden otuzu.

“Herkes merhaba, ben Öğretmen Sona. Size ırkımızın ve bağlı ırkımızın tarihleri hakkında bilmeniz gereken her şeyi öğreteceğim. Genellikle bu derse en güçlü şekil değiştiriciye kimin bağlandığını sorarak ve sonra o şekil değiştirici hakkında konuşarak başlarım, ama bu sefer bana söylemek için ellerinizi kaldırmanıza gerek yok. Bloodstone'daki dedikodular doğru gibi görünüyor. Hepimiz onun kim olduğunu biliyoruz.”

Bana bakıyor ve birkaç kişi fısıldıyor. Ölmek ve sandalyemin arkasına saklanmak istiyorum.

Boğazını temizledi. “Ejderha şekil değiştirenler, şekil değiştirenler söz konusu olduğunda besin zincirinin en tepesindedir. Bildiğimiz gibi, talihsiz olaylar sonucu dünyada çok az sayıda, tam olarak dört tane kaldı. Onların altında, ayılar, kurtlar, yılanlar, aslanlar, kaplanlar, panterler ve onların altında da savaşta işe yaramayan, bu yüzden de ele almayacağımız daha az önemli ırklar var. Bildiğiniz gibi, tüm akademilerimizin dışında, ormanda yaşıyorlar. Dünyada kaç akademi var?”

Elimle işaret ettim. "Evet, Juniper."

"Beş."

Memnun görünüyor. "Doğru. Ama Bloodstone neden en iyisi?"

Ön sıralara yakın bir adam elini havaya kaldırarak, "Çünkü en iyi yer değiştirenler, en iyi öğretmenler ve savaşta en yüksek hayatta kalma oranına sahipsiniz" dedi.

“Doğru. Silverstone gibi diğer akademiler az sayıda öğrenci alırken, biz daha büyük bir sınıf alıyoruz. Söyleyin bakalım, tarihimizde kaydedilen ilk bağlanma olayı neydi?” Etrafına bakındı. Hiçbirimiz bir şey söylemedik ve ben de cevabın ne olduğundan emin değildim. “Bakın, kimse bilmiyor. Nereden geldiğimizi, bunu kimin başlattığını tam olarak bilmememiz tarihimizde bir hata. Birçok kişi bunun tanrıça olduğunu, kendini üç farklı yaşam formuna böldüğünü ve bizlerin, birincisi, sonsuza dek savaşmaya ve ikincisi, bağlanmaya lanetlendiğimizi söylüyor. O, üç yüzlü tanrıça ve bu dünyada ve ötesinde tek gerçek güç. Kimse onun gerçeğini bilmiyor ve bu, çoğumuzun bilgi edinmek için ödediği bedel, ama her zaman gerçeği değil. Bu kitaplarda asla görmemeniz gereken büyüler var. Tehlikeli büyüler, doğru söylenmezse veya mükemmel telaffuz edilmezse sizi anında öldürebilecek büyüler.” Heyecandan titredim. “Bu büyüler, bağlı

olduğunuz kişiler dışında hiç kimsenin önünde söylemeyeceksiniz, uygulamayacaksınız, çünkü almanıza izin verilen tek hayatlar onların hayatlarıdır. Akademide iç çekişmeleri kabul etmiyoruz ve bu büyülerin yanlış gitmesi iç çekişme olarak sınıflandırılacak ve işinize son verilecektir.” Bizi öldürmekle tehdit etmemiş gibi gülümsüyor. “Şimdi, bana beş orijinal büyüyü söyleyebilir misiniz?”

Elimi dümdüz havaya kaldırdım. "Kayıtlı tarihimizdeki ilk büyüler, hepsi yasak büyülerdir. Zaman, aşk, ölüm, yaşam ve bunların en kötüsü olan güç için birer büyü vardır."

“Bu harika, Juniper. Okulunuzdan Latince konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz olduğunu okumuştum ve bu büyülerini -ve uyarılarını- bilmeniz, çok çalıştığınızın bir işareti.” Gülümsüyor. “Birçoğunuz Juniper'den bir şeyler öğrenebilirsiniz. Dört ejderha ve şimdiden öğretmeninden soruları cevapladığı için puan alıyor? En sevdiğim kişi için rakibiniz var, Vale, ve siz buraya sadece eğlenmek için geldiniz, sonra da aranızı girdiniz. Size gerçekten bir şeyler öğretme şansım hiç olmayacağını düşünmüştüm.”

Konuşması ve Black hariç herkesin bana dik dik bakmasıyla uyum sağlama umudum tamamen suya düştü; Black ise gözleri kapalı bir şekilde koltuğunda horluyor olabilir. Maz bana sırtlıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. Ağır adımlarını duyuyorum, Vale'nin yaklaştığını hissediyor ve duyuyorum, ta ki tam yanımda durana kadar. Doğrudan bana bakıyor. "Burada gerçek bir rakip göremiyorum. Sadece aptal bir cadı."

Maz'ın ona hırlayarak, "Defol git, Vale!" demesiyle yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim.

Kalabalıkta daha fazla fısıltı ve hayret nidaları yükseldi.

Dişlerimi sıktım, ileriye bakarak. Ona göstereceğim. Rekabet mi? Tamam, başlıyoruz. Vale kitaplardan birini kaptıktan sonra öne oturdu ve ben de herkesten önce ikinci kitabı almak için acele ettim. Kusursuz yüzünün yan tarafına dik dik baktım, ta ki yerime oturana kadar ve ilk sayfayı açtım. Bu pis ejderhanın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Yeni büyüler öğreniyorum, Melody'den kurtuluyorum ve ailemin onurunu yerine getiriyorum.

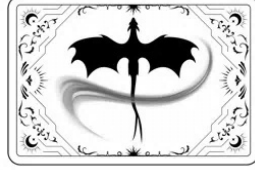
Başka hiçbir şeyin önemi yok. Maz yanıma yaslandı. "Vale, sonsuz bir hafızaya sahip bir dahi. Gördüğü hiçbir şeyi unutamıyor ve ejderhası da çok kötü bir yaratık. Ondan uzak dur."

Vale, sanki Maz'ın uyarısını bir şekilde duymuş gibi bana dönüp baktı ve sırtıttı. Bu sırtıtış, tüylerimi diken diken etti. Ondan uzak duramıyorum; o

da benim ruh eşim.

Bölüm 9

MAZ

Avucumdaki pasta, akademi sınırlarından çıkıp ormana adım attığım anda yok oldu. "Kahrolası aptallar." Bunun böyle olacağını biliyordum, ama bugün yediğim her şey, aç kalmanın ne demek olduğunu bildiğim için midemde zehir gibi hissettiriyor. Sadece güvelerin yediği paçavralarla, karnımı asla doyurmayan ve midemin gurultusunu duymadan uyumak istememe neden olan paylaşımlı yemeklerle büyüdüm. Ejderha formunda bile, onu besleyecek ormanda avlanacak çok az şey kaldı. Diğerleri gibi denize daldığında balık yakalıyor, ama balıklar bile bugünlerde giderek daha nadir hale geliyor. Çocuklar için eve biraz ikramlık götürebilmeyi umuyordum, ama bunu yapmama izin vermiyorlar. Cadıların bizi kontrol altında tutmaları ve boyundurukları altında tutmaları gerekiyor; bu da ancak hayatta kalmak için onlara ihtiyaç duyduğumuzda mümkün oluyor. Eğer yemeği akademi içinde bedava veriyorlarsa, neden dışarı çıkıp halkımıza vereceğiz ki? Bunu istemiyorlar. Onlar bizi sadece savaşlarında kullanılacak, mükemmel bir şekilde kontrol edilen köleler olarak görüyorlar. Bu durum yakın zamanda değişmeyecek ve cadılarla bağ kurmak istemememin ana sebebi de bu. Buradaki cadılar bizi kendilerinden daha aşağıda, evcilleştirilip kontrol edilecek yaratıklar olarak görmeye alıştırmışlar. Bizi kendileri gibi, sihir ve duyguları olan insanlar olarak görmüyorlar. Biz onların büyücüye karşı savunmalarıyız. Kendi türünden nefret eden ve nedenini kimsenin bilmediği bir cadı. Büyücünün tarafında değilim elbette. Onun savaşı bana da pahalıya mal oldu ve olmaya devam

ediyor, ve çok fazla bağ kurmuş cadı artık akılsız. Ölümlüler de öyle. Hiçbir iyi insan birini böyle bir şeye dönüştüremez.

Yumruklarımı sıkıyorum. Kahretsin, şimdi ben de bağlı olanlardan biriyim. Avucumun ortasında bir cadı işareti olan sağ elime bakmak istiyorum, kadim bir işaret, ona olan bağlılığımın simgesi. Bu beni gerçekten sinirlendiriyor, çünkü mastürbasyon yaparken en sevdiğim elim o ve şimdi her elimi penisimin etrafına sardığımda onu hayal ediyorum.

Juniper Daygan.

Beklediğim gibi biri değildi ve bu beni rahatsız ediyor. Bağımız ruhumun etrafına dolanmış bir ilmek gibi, beni çekiştiriyor ve ona giden yolu gösteriyor. Ejderham asla zincirlenmeyi veya kısıtlanmayı sevmezdi, yine de bu bağı kollarını açarak kabul etti. Beni düşünmeden bile onu kabul etti. Bağ kurma ve savaş konusunda aynı fikirde olduğumuzu, savaşla hiçbir ilgimiz olmasını istemediğimizi hep varsaymıştım. Ama sonra onu gördüm. Juniper Daygan'ı ilk gördüğümde, Vale yüzünden kıyafetleri yanmış ve gözleri panik içinde ormanda koşuyordu.

Ama o kadar büyüleyiciydi ki, ejderhamı olduğu yerde durdurdu ve güvenli bir yere uçmasını engelledi. Döndü ve aşık bir köpek yavrusu gibi onu takip etti.

Ayaklarımın altında, dalların altında ve her şeyin altında yapraklar çıtırdıyor, köyün sınırlarına doğru yürümeye devam ediyorum. Ormanın gürültüsü ve kokusu bir anlığına dikkatimi dağıtıyor, zaten geri dönmek için can atan ejderhamın dikkatini dağıtıyor. Genellikle biraz huzur ve sessizlik için ormanda yalnız yürümeyi severiz, ama bu sefer değil. Bu sefer, bağlı olduğum cadının ters yönünde yürümek yanlış geliyor, ama köye geri dönmem gerekiyor ve ejderhamın da sakinleşmesi lazım. İyi olduklarından emin olmam önemli. Bağlı olmak demek, onları cadılardan, köye şakalar yapmaya gelen cadı öğrencilerden korumak için orada olamayacağım anlamına geliyor. Sadece pislik ve acımasız olmak için gelen, bunu yapabileceklerini bilen ve kimsenin bir şey yapamayacağını bilen diğer cadılardan. Küçük yaratıklar, özellikle akademidekiler, aynı şekilde muamele görüyor ve bundan nefret ediyorum. Gökyüzünde bir veya dört ejderha dolaşırken cadılar buraya sık sık gelmeyi düşünmüyorlar. Ama şimdi dört ejderha da bağlı ve durum tamamen farklı.

Onlar için endişeleniyorum ve biliyorum ki bir kere savaş cephesine götürüldüğümde klanları korumak için hiçbir şey yapamayacağım.

Geri döndüğümü görmelerini, buraya geldiğimi bilmelerini ve şimdilik ortadan kaybolmayacağımı sağlamalıyım. Hepimiz sırayla geri dönmeye ve ders aralarında bunu yaparken görülmeye karar verdik. Durumdan memnun olmadıklarını biliyorum, ama çok daha kötü olabilirdi. Juniper, cadıların köle olarak zorla kullandığı zekâ geriliği olan biri gibi görünmüyor ve hatta şekil değiştirenlere karşı sempati duyabilir—özellikle de ona gerçeği gösterirsek. Akademideki bazı cadılar durumun ne kadar kötü olduğunu görüyor ve bağlı oldukları kişilerin hayatının nasıl olduğunu duyduklarında bize yardım etmeye çalışıyorlar. Cadıların liderleri, bize inanmamalarını veya bu durumu kendimize neden olduğumuzu düşünmemelerini sağlamaya çalışıyorlar.

Atalarımızı büyülerle buraya hapsedmiş olmaları değil mesele.

Bizi buradan ayrılmamıza izin vermemeleri ve aç bırakmaları değil sorun.

Onların kölesi olduğumuz gerçeğini göz ardı etmemek gerek.

Yıllar hızla geçiyor ve bazen öncesini bile hatırlayamıyorum, bu yüzden bir şeylerin değişmesinden dolayı içimin küçük bir kısmı mutlu. Savaşta savaşmak istemedim, cadılar için değil, çünkü onlardan nefret ediyorum, ama savaşın bitmesini istiyorum. Juniper bizim bağımız ve bundan geri dönüş yok. Vale'nin bağı koparmak için tehlikeli ve muhtemelen ölümcül bir büyü yapmaya çalışacağını biliyorum, ama hepimiz bunun mümkün olmadığını biliyoruz. Bundan kurtulmanın tek yolu ölüm.

O çok güzel ve aklımdan çıkaramıyorum. Vücudu, kıvrımlı ve ince arasında mükemmel bir işkence karışımı; kalçaları dışa doğru açılıyor ve göğüsleri—aman Tanrım, kesinlikle avuç dolusu ve onları yüzümde, dilimde istiyorum. Uzun kahverengi saçları dağınık dalgalar halinde ensesine dökülüyor, koyu, lüks bukleler ve üzerimde hareket ederken kavramak için mükemmel. Neredeyse bir bebek gibi, gözleri büyük ve daha önce görmediğim eşsiz bir tonda. O bir güzellik ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece aramızda bir bağ olmasaydı kesinlikle onunla yatmayı deneyeceğimi biliyorum. Bunu şimdi yapamam ve yasak.

Onunla birlikte olmak, ya da olmaya çalışmak, her şeyi mahvederdi.

Yüzümü ovuşturuyorum, onunla yatmayı düşünmekten bile taş gibi sertleştiğimi fark ediyorum. Ya da genel olarak onu düşünmekten. Saçlarının kokusu bağımlılık yapıyor ve genel olarak kokusu beni günahlara sürüklüyor. Kiraz ve kitap gibi kokuyor. Yüzümü tekrar ovuşturuyorum. Kahretsin, onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Kendimi toparladıktan sonra, köy sınırına varmadan önce biraz enerji atmak için ormanda koşuyorum. Öğleden sonraki eğitim dersine sadece bir saat kaldı ve bu Juniper için tam bir felaket olacak ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Sınırın büyüğü, şekil değiştirenler dışında herkes için neredeyse görünmez. Bana göre, denizde turuncu dalgalar gibi görünüyor. Diğer tarafa, yıpranmış taş yola geçiyorum. Köydeki tek yol bu, geri kalan her yer çamur ve çamurla karışık kahverengi olmuş sulu kar. Taş yollar kırık ve çatlak. Bu, derme çatma köyün genel havasını belirliyor. Çamur tuğlalar ve plastik brandalar, şekil değiştirenlerle dolup taşan evlerin çoğunu bir arada tutuyor. Orman köyün üzerine bir gölge gibi çöküyor ve yoldan aşağı inerken karanlığa adım atıyorum. Ahşap ve taştan yapılmış, daha sağlam bazı evler var, ancak o kadar eskiler ki doğa kenarlarından içeri sızmış, aşındırmış ve tüm evi yıkmakla tehdit ediyor. Köyün kendine özgü bir kokusu var, akademide olmayan ama burada olan bir koku. Bu, yoksulluğun kokusu ve içeride evleri ısıtan ateşlerin kokusu var.

“İyi günler.” Döndüğümde, hiç bağ kurmamış, nazik bir leopar şekli değiştirici olan Maclan'ı görüyorum. Bağ kurmamış olabilir ama her yıl denememi söylerdi ve acaba birini seçmediği için mi pişmanlık duyuyor diye merak ediyorum. Elini kaldırıp yanındaki koltuğa doğru işaret ederek beni yanına davet ediyor. Üzerindeki deliklerle dolu küçük yeleğin altından neredeyse tüm kaburgalarını görebiliyorum. Burada kış havasından korunmak için sıcak pelerin yok. Akademi için bana verilen tüm üniformayı her gece geri vermek zorundayım, aksi takdirde sıralamada puan kaybediyoruz.

“Acelem var, özür dilerim! Bir dahaki sefere yanınıza otururum.” Köyde yürümeye devam ediyorum, bakışların bana doğru kaydığını hissediyorum. Geçerken elimi sallayarak birkaç ateş çukurunu yakıyorum, elemental ateş büyüm parmak uçlarımdan sekerek yansıyor. Dördümüzden bunu yapabilen tek kişi benim. Onlar ateş çıkarmak için ejderha formuna dönüşmek zorundalar, ama ben her zaman az miktarda ateş çıkarabiliyorum.

Sonunda yolun sonuna vardığımda, koruyucu ailemin evini buldum. Hala ayakta duruyor. Bu iyi bir işaret. Birkaç gündür geri dönmedim çünkü mecbur kalmadıkça bağ kurma zamanında ormanda olmak istemedim. Dördümüz de çoğunlukla burada büyüdük ve bu bizi birbirimize yakınlattı. Kimse dört erkek ejderha şekli değiştiricisini, özellikle de bilinen ateşli öfkemiz ve yaşlandıkça büyümümüz üzerindeki kontrol eksikliğimizle birlikte, yanına almak istemezdi. Büyükanne Dubois, hiç

düşünmeden dördümüzü de yanına aldı ve biz küçük yaramazlardık. Onun nasıl devam ettiğini, hepimiz yas tutarken ve öfkeliyken bize nasıl baktığını hala anlamıyorum. O kadın bize nasıl erkek olunacağını, halkımız için nasıl savaşılacağını ve cadıların öğretmeye çalıştığı saçmalıklara nasıl inanmamayı öğretti. O olmasaydı ölmüş olurdum. Vale ona Umut diyor ve çoğu zaman ondan nefret ediyorum ama Büyükanne Dubois için kullandığı takma isme katılıyorum. O umuttur. Evi, bizden önce ve sonra hep doluydu çünkü yardıma ihtiyacı olan herkese bakıcılık yapıyor. Bu savaşta, her zaman birilerinin şefkat göstermesine ve onları himayesine ihtiyaç duyan yetimler var. Başkalarının onları neden almadığını anlıyorum, çünkü sadece beslenmesi gereken bir ağız daha. Sekiz yaşlarında ikiz tavşanlar, ön tarafta benim de eskiden oynadığım, kurumuş bir dama takımıyla oynuyorlar. Başlarını kaldırıyorlar ama bana hiçbir şey söylemiyorlar. Konuşmuyorlar ve ormanda ebeveynlerinin kanıyla kaplı bebekken bulunduklarından beri de konuşmuyorlar. Cadılar onlara ne olduğunu açıklamak için zahmet etmediler. Sadece öğrencilerinden biri olduğunu biliyorlardı ve umursamıyorlardı. "İyi günler."

Başlarını çevirip oyunlarına geri döndüler. Başka bir yetim çocuk olan Romano, duvara yaslanmış, kızıl saçları tıraş edilmişti. Akademiye başlama yaşına yaklaşıyordu. On yedi yaşındaydı, bir yıl daha okuması gerekiyordu.

"Artık aranızda bağ var." Bunu soru sorar gibi söylüyor.

"Benim." Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. Bana meydan okuyordu. Kurtların karşısına çıkan her şeye hükmetmeye çalışmasının, ister bakışlarıyla ister üzerlerine işeyerek olsun, normal olduğunu biliyordum, ama ben bir ejderhayım. O benim için bir atıştırma olmalı ve ejderham sessiz bir uyarı ile bakışlarını üzerimde tuttu. Yere baktı. "İyi misin, Kurt çocuk?"

"Hayır. Senin gibi olmama bir yıldan az kaldı." Ormana doğru öfkeyle koşmadan önce bana hırladı, son anda kahverengi bir kurda dönüştü. Annesinin iki yıl önce öldüğünü biliyorum, ama babası onu sahiplenmedi veya sorumluluk almadı. Babasının kim olduğunu bile bilmiyor olabilir – hatta bilen biri var mı bilmiyorum. Hepimiz çocukken acı içinde boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Önemseyen herkesle sınırları zorlamanın nasıl bir şey olduğunu. Bazen sadece öfke hissediyorum ve bu öfke ondan yıllar önce başladı. Kim olduğumu şekillendirdi ve onun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Cadıların bize nasıl davrandığına, parlak tasmalar takıp onları korumak için savaşa

sürükledikleri kölelerden başka bir şey olmadığımız gerçeğine duyduğum öfke. Köylerdeki yaşlı ve gençlerin acı çekmesine bakmıyorlar. Eğer derslerime gitmezsem ve sıralamada üst sıralarda yer almazsam, buraya yiyecek gönderilmiyor. Malzeme ve ilaç konusunda da hiçbir yardım almıyorlar. Eğer sihir köyde ve ormanda düzgün çalışsaydı her şey çok daha kolay olurdu, ama o zaman da çalışmıyordu, şimdi de çalışmıyor. Şimdi bile, bağın verdiği destekle birlikte, sihrim vücudumda yıpranmış bir elektrik teli gibi dans ediyor. Kullanmaya kalkışmak çok tehlikeli.

“İçeride. Bugün keyfi yerinde değil.” Bir kız çocuğu ön kapıdan dışarı fırladı. Adını hatırlamıyorum, sanırım komşuların çocuklarından biri. “Çok konuşuyor.”

Harika. Umarım ilaçlarını alıyordur, ama almıyor olma ihtimali de yüksek. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda havada tarçın kokusu var. Tarçınlı ekmek yapıyor olabilir ve çoğunlukla bahçesinde yetiştirdiği şeylerden yapıyor. Köydeki toprak iyi değil, bu yüzden çoğu şey yetişmiyor, ama bir şekilde otlarını tam kıvamında yetiştiriyor. Tarçın kolay bir iş çünkü köyde beş ağaç var, hepsi hava koşullarına dayanacak şekilde büyülenmiş ve herkes paylaşıyor. Köşeyi döndüğümde tezgahın üzerinde dört somun ekmek görüyorum, üzerlerinden buhar yükseliyor. Eski sobanın önünde, yanındaki tezgahın odayı aydınlatan iki mum var. Masa odanın ortasında, bir saksı papatya çiçeği ve diğer küçük ilaç şişeleriyle birlikte. Şişeler boş ve kalbim acıyor. Koşarak çıktı ve hiçbir şey söylemedi. Dubois omurga rahatsızlığından dolayı hafifçe kamburlaşmış ve uzun gri saçları omuzlarından aşağı dökülüyor. Hiçbir şey giymez, sadece bir zamanlar Bloodstone Akademisi'nin üniformasını giyer; artık dar gelmeyen, buruşmuş ve narin vücudunda bol duran siyah kıyafetler. Akademideki takas yoluyla ona kıyafet getirmeyi teklif ettim ama reddetti. Ne bağlılığından ne de savaş zamanından hiç bahsetmez, ama bazen onu bir pencereden dışarı bakarken veya aynada başka bir zamanı hatırlıyormuş gibi görüyorum. Onun için çok değerli bir şey.

Ayaklarımın altında tahta gıcırdadığında döndü ve beni görünce yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. "Benim oğlum Maz!" Beni gördüğünde her zaman çok mutlu oluyor ve bu da kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. "Gel otur. Sana biraz ekmek keseyim. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

“Hayır, lütfen yapmayın.” Yanına gidip kemiklerinin belirgin olduğu omzuna dokundum. “Akademide bana yemek veriyorlar, hatırlıyor musun?”

Buna ihtiyacın var. Çocukların buna ihtiyacı var.”

Sanki onu sinirlendirmişim gibi homurdanıyor, bana bir bardak su dolduruyor, içine bir damla limon suyu damlatıyor ve masaya yanıma oturuyor. Konuşmamız gerektiğinde, ne yapacağımı bilemediğimde hep masanın etrafında oturuyoruz. Kane her zaman onunla oturuyor. Black nadiren oturuyor çünkü hayatını içine atıyor ve Vale? Emin değilim. Eğer burada otursa bile kimseye söylemezdi.

“Bu sabah bir tane daha aldım. Sadece üç yaşındalar ve travma geçirmişler.” Masanın diğer tarafından bana bakıyor. “Tatlı yavru şu anda yukarıda uyuyor. Sürekli anne ve babasını soruyor. İkisi de öldü sanırım, savaştan geri dönmediler. Amcasıyla birlikteydi ama o kayboldu.” Yaklaşıyor. “Arkadaşımla görüştüm ve annesinin cadısının öldüğü doğrulandı. Bir yıl önce büyük, gösterişli bir cenaze töreni yapılmış. Annesinin cesedine ne yaptıklarını bilmiyorum ama biliyorsun ki ölülerimizi bize geri göndermiyorlar. Onları gömme şansımız olmuyor.” Sesinde bir acılık var, büyürken dinlediğim, düşüncelerimi besleyen, ta ki benim de düşüncelerim haline gelen bir acılık.

"Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum." Bu tatlı kızın huzur bulması için, duyabilecek herhangi bir tanrıya veya tanrıçaya sessiz bir dua gönderiyorum.

“Anlayacaksın, çok iyi biri. Üç yaşında bile çok konuşuyor.” Bana sanki neden konuşmam gerektiğini açıklamamı bekliyormuş gibi bakıyor. Nasıl her zaman bildiğinden emin değilim ama biliyor.

“Bütün derslere devam edeceğim. Yeterli yiyecek gönderildiğinden emin olacağım.” diye teklif ediyorum. Lafı dolandırıyorum ama artık doğrudan konuya girmem gerekiyor.

“Dördünüzün de öyle olduğunu biliyorum çünkü sizi onurlu insanlar olarak yetiştirdim. İçinizdeki bozuk kısımlar düzeltilemez.” Bazen çok açık sözlü oluyor ama haklı. “Bağlı cadınız nasıl? Beyni yıkanmış bir aptal olmadığını söyleyin bana?”

Boğazımı temizledim. "Adı Juniper Daygan. Daygan klanında hiç akrabası kalmadı. Son kalan o ve bence aptal değil."

“Demek ortak bir noktanız var.” Dubois memnun olmuş gibi görünüyor.

“Bunu söylemenin bir yolu bu.” Yüzümü ovuşturuyorum. “Vale bununla başa çıkamıyor. Onu Bloodstone Akademisi'nin çatısından aşağı attı.”

Beni uzaklaştırmak için elini salladı. “Sadece onun cadılık becerilerini ve büyülerini test ediyordu. Herhangi bir iyi cadı temel bir havada süzülme

büyüsünü bilir.” Dilini şıklattı. Vale'nin yaptığı çoğu saçmalık için onu asla azarlamaz. Vale, açık ara en sevdiği cadıdır. Herkese karşı tam bir pislik olsa da, ona karşı öyle değil.

"Yüzüme yumruk attı, bu yüzden onu durduramadım." Bunu eklemeye çalışıyorum.

“O zaman ben onunla konuşurum. İkiniz arasında kavga çıkmasını sevmediğimi biliyorsun.” Neredeyse gülümsüyorum. Beni yere sermiş olabilir ama Dubois'yı bir sonraki görüşünde kesinlikle ölecek. Artık korktuğum pek bir şey yok ama Dubois'nın bana çıkışması mı? Korkunç.

“Kartlar artık oyunda.” Her zamankinden daha derin, daha tuhaf bir sesle konuşunca gülümsemem kayboluyor. Yine mi bu? Yemin ederim, bu garip yere girdiğinde gözleri neredeyse donuklaşıyor, onu bir türlü geri döndüremediğim bir yer. Dubois uzanıp elimi sıkıca kavradı. “Dinle, tekrar ediyor. Kartlar oyunda. Bunu durdurmalısın.”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Belki size biraz daha ilaç almam gerekiyor.” Başımı kaşıyorum. “Ek dersler alacağım. İlacın parasını akademi aracılığıyla bir şekilde ödeyeceğim... Müdürle konuşacağım.”

“Oyunun içindeki kartlar belli, ama altın kurtaracak. Tanrıça—” Cümlesini yarıda kesiyor. “Sonuçta tanrıçanın üç yüzü var. Bir yüzü her zaman bizim lehimize.”

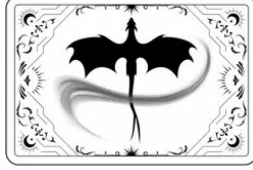
O, tanrıçaya tapıyor. Herkes tapıyor. Cadılar da tapıyor, ama ben onu ırkımızı köle olmaya lanetleyen biri olarak görüyorum. Onlar gibi ona asla tam anlamıyla tapmayacağım. Hangi tanrıça halkını köle olmaya zorlar ki?

“Derse geri dönmem gerekiyor.” Elini kapatıyorum. “Sadece seni kontrol etmek istedim.” İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü göz kırpmıyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor. Dubois, nöbetlerinde ne söylediğini asla hatırlamıyor ve akademiye sadece bir kez gördüğümüz şifacı (çünkü onunla birlikte oluyordum), zihninin geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gittiğini söyledi. Bunu kabul etmeyeceğim.

Ellerimizi birleştirmiş halde, "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım ve bu böyle olması gerekiyordu," dedi.

Yeni bağ kurduğum kişiyle ilgili hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. O sadece içimdeki her kutsal olmayan, günahkar yanımı baştan çıkarmak ve ikimizi de paramparça etmek için var.

Bölüm 10

Bir sonraki ders utanç verici olamaz, değil mi? Tarih dersi bittikten sonra Wini benimle birlikte yürüyor. Ders yaklaşık iki saat sürdü, bunu koridorlarda geçtiğimiz çeşitli saatlere bakarak tahmin ettim. Maz bir saat sonra ayrıldı, Kane de öyle, ama Vale ayrılmadı. Ben elimi kaldırmadan önce tüm soruları cevapladı. Şimdi, her iki tarafında kitaplık sıraları olan ama içinde kitap olmayan, sadece boş, tozlu kitaplıklar olan bir koridordan geçiyoruz. Toz kokusunu alabiliyorum ve bu raflarda başlangıçta ne olduğunu merak ediyorum. Her beş kitaplık arasında, yürüdüğümüz zemine ışık yansıtan üçgen şeklinde pencereler var.

“Peki, eğitim tam olarak nedir?” diye soruyorum. Öğretmenimin bana söylediği tek şey, öğleden sonralarımızın geri kalanının hep aynı olduğu – eğitim – idi.

“Günlerimizin çoğunu çeşitli şeyler için eğitim olarak geçireceğiz, ama duyduğuma göre bunların hepsi bir sonraki derste olacak,” diye açıklıyor. “Sanırım buna eğitim diyorlar çünkü çok çeşitli konuları kapsıyor. Henüz resmi programımızı görmedim – sanırım yarın alacağız – ama sanırım sabah derslerimiz şifadan tarihe ve benzeri konulara doğru değişiyor, ancak öğleden sonralarımız her zaman eğitim. Kardeşimin programı da öyle.”

“Tamam, kulağa oldukça kolay geliyor.” Bu bir yalan, çünkü kesinlikle kolay değil.

Bağlarım benden önde, sıkı bir grup halinde birlikte yürüyorlar; kesinlikle davetli olmadığım bir grup. Diğer herkes bağlarıyla yan yana, ittifak halinde yürüyor ve konuşuyor. Gergin olsa bile birbirlerini tanıyorlar. Benimkiler benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Aster bile Wini'nin hemen

yanında, onun diğer tarafında duruyor. Ama sadece ben varım. Bağlarının birbirleriyle hiçbir şey yapmak istemediği tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bunun canımı acıtmasından nefret ediyorum.

Koridor sonunda genişleyerek devasa bir stadyuma dönüşüyor. Yüksek, kemerli gri duvarları o kadar yüksek ki çatıyı zar zor görebiliyorum. Oda çok büyük, ejderhaların hiçbir şeyi kırmadan hareket edebileceği ve yine de diğer herkes için bolca yer bırakacak kadar geniş. Sonunda ormana doğru açılan iki devasa kapı var.

Sanırım öğretmenimiz ortada duruyor. Yuvarlak hatlı, saçsız bir adam ve göbeği hariç önünü örten kalın siyah bir pelerin giymiş; göbeği ise gömlek düğmelerinin sınırlarını zorluyor. Bacakları oldukça kısa ve genel olarak oldukça ufak tefek, ancak yüzünde hiç de nazik olmadığını düşündüren bir sertlik var. İçeri girerken koyu renkli gözleri bizi tek tek değerlendiriyor gibi görünüyor. Sesi derin ve düpedüz korkutucu, "Herkes bağlı olduğu kişiyle birlikte ayağa kalksın. Ya da bağlı oldukları bir grupta," diye ekliyor sonradan.

Dördünün de grubun en uzak noktasında durduğunu görüyorum ve yanlarına doğru yürürken Kane bana küçümseyerek bakıyor. Maz'ın yanına duruyorum, o da bana sırtlıyor. Vale'nin boğazından kısık bir hırıltı yankılanıyor ve Maz benden gözlerini kaçırıyor. Zorba.

"Herkes eğitime hoş geldiniz. Ben sizin eğitmeninizim ve bana Den diyeceksiniz. Bu ders, daha önce katıldığınız hiçbir derse benzemeyecek. Bana geldiğiniz her derste, bedeninizle nasıl bağlantı kuracağınızı, büyüünün olmadığı ve bağ kurduğunuz canlıların meşgul olduğu bir dövüşte nasıl kazanacağınızı öğreteceğim. Bazen bağ kurduğunuz canlılarla antrenman yapacaksınız. Bazen dövüş ve savunma eğitimi alacaksınız. Diğer zamanlarda ise kalkan kullanmayı öğrenmenizi bekleyeceğim. Genel olarak, burada öğreneceğiniz her ders sizin için faydalı olacak. Size bir şeyler öğretecek. Bugün bağ kurmakla başlayacağız. Bence bağ kurduğunuz hayvanla bir bağ kurmanız ve bu bağı güçlendirmek için arkalarındaki ormana gitmeniz önemli. Onlarla koşun, sırtlarına binin, ne gerekiyorsa yapın. Ama önümüzdeki bir saat boyunca, oturmak yerine, ormanda baştan aşağı ter içinde kalana kadar hareket etmenizi bekliyorum. Yorulana ve yemek yemek için içeri girmeye can atana kadar."

Kimse tek kelime etmiyor ve rahatsız edici bir sessizlik yankılanıyor. Öğretmen Den devam ediyor, "Burada oldukça büyük ejderhalar olduğu için, önce onlar gitmeli." Bana bakıyor. "Juniper Daygan, birini seçip

dönüştürebilirsin. Diğerleri seninle birlikte uçabilir. Anladığım kadarıyla, eskiden Ejderha Binicileri böyle yapıyordu.”

Kane soğuk bir şekilde, "Bizi kimse alt edemez," diyor. "Hiç kimse."

Vale bir sandalye almak için uzaklaştı. Sandalyeyi stadyumun karşısına sürükledi, sandalyenin zeminde çıkardığı gıcırtılı ses yankılandı. Herkes izliyordu ve diğer bağlı olduğum kişiler Vale'nin bir şey anlatmaya çalışmadığını, bir gösteri yaptığını sanıyorlardı. Sandalyeye ters oturdu ve alaycı bir sırıtışla doğrudan bana baktı.

"Herkesin önünde bana doğru sürün, ben de şekil değiştireyim." Yanaklarım kızarıırken bana parmağını uzattı. "Uslu bir kız ol."

Herkes bakıyor. Sonra gülüyorlar. Ölmek istiyorum. Vale o kadar yüksek sesle gülüyor ki stadyumda yankılanıyor. Tek teselli, diğer bağlarımın gülmemesi, Wini ve Aster'ın da gülmemesi. Gülme durmuyor ve tüm yüzüm yanıyor gibi hissediyorum. Sürekli devam ediyor. Diğer üç bağımın da Vale'nin arkasında durup ona destek göstermeleri göğsümü acıtıyor. Yanmamdan memnunlar. Maz bana bakmıyor. Black'in bakışları anlaşılabilir, Kane ise Vale'ye kilitlenmiş bir çene ile bakıyor. Vale zorbalık yaparken Maz'ın onun tarafını tutmasının neden daha çok acı verdiğini bilmiyorum. Benim için şekil değiştirmeyecekler. Onlara lütfen demeyeceğim ya da yalvarmayacağım. Kahretsin.

Öğretmen Den yanıma geldi. Ejderhalarımı baktı. "Eğer reddederseniz, ikiniz de puan kaybedersiniz."

Dişlerimi sıkıyorum, puan kaybetmemem gerektiğini biliyorum, yoksa sıralamada geriye düşerim. Vale geriliyor ama şekil değiştirmek için kalkmıyor. Fikrini değiştirmiyor. Çenesi sıkı, aklı başında. Şimdi neredeyse görebiliyorum—ejderhalarım bu derste bana hiç yardımcı olmadığı için adım düşük bir yüzdeye düşüyor. Beni öldürmelerine gerek yok. Bloodstone Akademisi, sadece benim burada olmam ve onların hiçbir şey yapmamasıyla bunu onlar için yapacak. Öğretmen Den bana bir anlık sempatiyle bakıyor, sonra uzaklaşıp diğerlerinin yanına gidiyor. Teker teker, bağlı oldukları ejderhalar için şekil değiştiriyorlar. Büyük ayılar, devasa bir yılan, birkaç kurt. Aster'ın kocaman, beyaz, tüylü bir kurda dönüşmesini ve Wini'nin sanki bunu nasıl yapacaklarını biliyorlarmış gibi sırtına tırmanmasını umutsuzca izliyorum. Doğruca ormana koşuyor.

O ben olmalıydım, bu değil. Göğsümde kalbim çok hızlı çarpıyor, bir adım geri attığımı, sonra bir adım daha attığımı hissediyorum. Ne zaman dönüp doğruca dışarı çıktığımı bilmiyorum, dünya bulanıklaşıyor, aklımda

sadece bana güldükleri, ismimin tahtanın en altında yazılı olduğu var. Çıktığımı bile fark etmiyorum. Daha önce hiç dersten çıkıp gitmemiştim, ama onlar bunu yaparken orada öylece duramam.

"Bekle!" diye bağırdı Maz arkamdan ve ben hızlandım. "Lanet olsun, çok hızlısın. Hadi ama."

Durup döndüm, bu da onun bana çarpmamak için botlarını akademi zeminine saplamasına neden oldu. "Bak, istediğin kadar benimle flört edebilirsin ama aramızda seks yapmamızın yasak olduğunu biliyorsun, o zaman ne anlamı var? Seninle yatmayacağım. Ne oyun oynadığını bilmiyorum, önce arkadaşım olmaya çalışıp sonra dönüp oradaki o manyak heriflerin tarafına geçiyorsun. Eğer tahtanın alt kısmına inersem ne olacağını biliyorsun, değil mi? Ölüm."

"Eğer tahtanın alt kısmına inersek aynı şey başımıza da gelir." Tereddüt ediyor. "Artık ejderha binicilerine sahip olamamamızın bir sebebi var."

"Neden?" diye çıkıştım.

"Söylememe izin yok," diye mırıldandı alçak sesle. "Eğer herhangi birimiz, hatta ben bile senin tarafını tutsaydık, işler değişirdi. Geri döndürülemeyecek şeyler. Onların tarafını tutmadım çünkü senin arkadaşın olmak istemiyorum. Seninle yatmak istiyorum, bunu itiraf ediyorum. Ama tanrıçam, sözlerimi dinle, muhteşemsin. Ne bekliyordun ki?"

Ona başımı salladım. Gözlükleri hafifçe burnunun üzerinden kaydı, ben de onları yukarı itmek için yaklaştım. "Bu gözlükler de neyin nesi?"

Omuzları biraz düştü. "Biraz yemek yiyeceğim, sonra konuşabiliriz. Sanırım ömür boyu birbirimize bağlı kalacağız ve başka bir meraklı herif söylemeden önce sana anlatsam iyi olur. Bu bir sır değil; klanımızda efsanevi bir hikaye. Hikayeyi sadece kısa bir süre daha saklasak bile."

"Biraz daha beklemek mi istiyorsunuz? Yani, var olan son ejderhalar sizsiniz. Elbette yaşamak ve daha fazla ejderha yavrusu dünyaya getirmek istersiniz," diye soruyorum yürümeye başlarken.

"Kimle? Dişi ejderha kalmadı." Omuz silkti. "Dişi bir ejderha, en azından yarı ejderha olmadan, türümüzün geleceği yok. Ejderhalar için işler böyle yürümüyor. Cadılarla nadiren çiftleşebiliyoruz ve bu nadiren olur. Tarihimizde bir yarı ejderha kaydı bilmiyorum. Sonuncusu olduğumuzu kabul ettik. Gelecek nesil yaratma planımız yok ve belki de olmamalı."

Bunun hakkında daha fazla soru sormak istiyorum ama geniş bir kafeteryaya çıkıyoruz ve içerisi insanlarla dolu. Kafeteryanın her tarafına onlarca öğrenci dağılmış durumda; üç uzun servis tezgahı, cam vitrinler ve

diğer tarafta tezgahın üzerinden kaydırılacak tepsi yığınları var. Personel tam kadro çalışıyor—sanırım vardiya görevlileri de var—ama yaşlılar ve hepsi yeşil giyiyor.

Beni tezgahlardan birine götürüyor. "Bütün yemekler ücretsiz ve ben her zaman olabildiğince çok yemeye çalışıyorum." diye açıklıyor ve bana bir tepsi uzatıyor. Tepsiyi alıyorum, yanından geçerken yemeklere bakıyorum ve ağzım sulanıyor. Güzel altın sarısı yumurtalardan ve sosislerden, pastırmaya ve tostlara, sadece normal tost değil, Fransız tostuna kadar her şey var ve yanında Nutella kapları da bulunuyor. Bir tabak Fransız tostunu ve bir kap Nutellayı alıp tabağıma bir sürü meyve koyuyorum ve bir şişe su alıyorum. Arkamı döndüğümde, Maz'ın üç tabak krep, bir tabak waffle, tahmin ettiğimden çok daha fazla meyve ve bunların üzerine yığılmış yumurtalar ve iki şişe su olduğunu görünce şaşırıyorum.

Bakışlarımı takip etti ve bana sırtıttı. "Ben bir ejderhayım. Bundan fazlasına ihtiyacım var. Senden daha büyüğüm." Sırtıttı. "Merak etme. Bunların hepsini yerken bile hâlâ muhteşem görünüyorum."

Ona sadece başımı sallıyorum ama beni gülümsetiyor. Bir şekilde sınıfta olanları daha az korkunç gösteriyor. Gidip köşede, kimseden uzakta, boş bir masaya oturuyoruz ve buna minnettarım. Zaten yeterince insan bakıyor. Oturup daha fazla soruyla karşılaşmak istemiyorum. Uzun süre sessizce yemek yiyoruz, dakikalar geçiyor. Fransız tostı mükemmel ve muhtemelen şimdiye kadar yediğim en güzel yemeklerden biri. Melody sürekli beni bir diyetten diğerine sokuyordu, kimsenin kıvrımlı bir kadını sevmediğini iddia ediyordu, bu yüzden böyle yemekler söz konusu bile olamazdı.

Maz yemeğinin büyük bir kısmını bitirmişti ki durdu ve bana baktı. "Bana kendinden bahset. Mesela nerede yaşadın, nelerden hoşlanırdın?"

Bu soru karşısında gözlerimi kırıştırdım. Benim hakkımda mı bilgi edinmek istiyor? "Üvey annem Melody ile birlikte yaşadım ve onun da burada okuyan bir kızı var. Adı Rue," diye başladım. "Ders çalışmayı çok seviyorum ve—"

"Hayır, durun bir dakika." Duraksıyor. "Bana pek çok insanın bilmediği bir şey söyleyin. Hazırladığınız ezberlenmiş konuşmanın buraya girmesini istemiyorum."

Bunu nereden biliyordu? "Küçük yaratıkları severim. Bence cadılar dünyası onlara karşı acımasız davranıyor ve böyle olmamalı."

Sırtıttı. "O zaman benim koruyucu aileme, hatta tüm şekil değiştirenlerin arasına çok iyi uyum sağlarsın. Biz bu küçük yaratıkların tanrıçanın gözleri

olduğuna inanıyoruz ve onlara öyle davranmalıyız. Onlara haşere demeyen bir cadıyla henüz karşılaşmadım sanırım."

Bu kelimeyi duyunca irkildim. "Öyle değiller. Eskiden ormana gizlice gidip onlara yiyecek bıraktırdım, ormanda yiyecek yetiştirmelerine yardımcı olduğunu bildiğim iksirler. Bazen onlar da bana iksirlerim için nadir malzemeler bırakırlardı. Sınıf arkadaşlarım parasız nasıl elde ettiğimi anlayamadılar ve bundan nefret ettiler. Çok eğlenceliydi." Maz güldü ve ben de onunla birlikte kıkırdadım, ama diğer bağımın varlığını hissettiğimde midem bulandı. Döndüm ve Vale'nin Black ile birlikte içeri girdiğini, ikisinin de derin bir sohbete dalmış olduğunu gördüm. "Vale bana böyle davranacaksa, onunla sınıfta tekrar yüzleşebileceğimi sanmıyorum."

"O tam bir pislik. Seni kızdırmak istiyor," diyor Maz ifadesiz bir şekilde. "Ama hadi Juni. Sen buraya girmeyi başarmış çok zeki bir cadısın, o yüzden karşılık ver ve bana söyleme."

Uzun bir süre ona baktım. "Ejderha, sadakatının kime ait olduğundan emin değilim."

"Sadakatim, klanımızdaki insanlara ait. Yani evlat edindiğim klanıma. Ormanda köpekler gibi yakalanıp bizim savaşımız olmayan bir savaşa zorlanma ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilerek büyüyen şekil değiştirenlere." Sesi kısık ama bana ulaşacak kadar yüksek, başka kimseye ulaşmıyor. Latince bir kelime, birkaç kelime değil, fısıldıyor ve ses etrafımızdan kayboluyor. Dünya sessizleşiyor. Bu kadar iyi bilmek ve uygulamak etkileyici bir büyü. "Dürüst olmak gerekirse, bu akademide neyle karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz. Klanlardaki insanların çoğu iyi durumda değil. Her derse katılacağız çünkü bu onlara yiyecek gönderiyor. Aksi takdirde aç kalıyorlar."

"Bilmiyordum—"

"Cadılar genellikle bize gelince gözlerini başka yöne çeviriyorlar. Savaş için bize ihtiyacınız var, biz de size ihtiyacımız var çünkü ormanı terk edemeyiz ve bu yüzden orada açlıktan ölebiliriz. Bazen düşünüyorum da, sonunda kim kazanırsa kazansın fark etmez."

Uzun bir süre bana baktı. "Ejderha formunda doğdum. Ejderhaların yumurta içinde, ejderha formunda doğup hayatta kalması nadirdir, ama annem başardı. Binlerce büyüyle parçalandığı söylenir, yine de büyücünün ordusundan, onu aşağı çeken Akılsızlardan kaçmayı başardı. Gökyüzüne yükseldi. Sanırım benimle birlikte bir yere inmek, beni doğurmak istiyordu. Zaten doğum sancıları çekiyordu, ama güvenli bir yere ulaşamadı.

Büyücünün de bir Akılsız ejderhası var ve biri gökyüzüne, tam anneme doğru uçu. Ellerim hafifçe titredi ve onları kucağıma koydum. Zavallı annesi. Büyücünün Akılsız ejderhaları mı var? “Havada doğum yaptı ve yumurta ağaçların arasına düşüp parçalandı. Yumurta parçalandığında, yeni doğmuş bir ejderha yavrusuyken dallar beni yaraladı ve görme yetimi kaybettim. Ejderha formundayken asla göremedim, ama insan formumda bu gözlükler çok güçlü bir büyüyle donatılmış, bu yüzden görebiliyorum. Eğer onları çıkarırsam, hiçbir şey göremem.”

“Çok, çok özür dilerim.” Uzandım ve eline dokundum. Dokunuşumuzda elektriklenme oldu ve neredeyse nefesim kesildi. Elini çevirip parmaklarımızı nazıkçe birbirine kenetlerken gözlerime baktı. “Bu çok kötü, Maz.”

“Evet. Bu yüzden her zaman mutlu olmaya çalışıyorum, çünkü ben bir mucizeyim ve halkımın bundan sağ çıkmasını sağlamak istiyorum, tıpkı ormana koşup beni akılsızlarla dolu bir ormanda bulup dışarı taşıyan kurt şekil değiştirici gibi.” Omuz silkiyor. “Annem gibi cesur olmayı öğrendim. Onun gibi. Annemin hamile olduğunu bilmeden önce ölen babam gibi.”

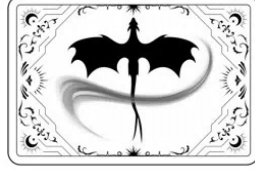
“Peki neden sen de savaşa katılmıyorsun? Savaş bittiğinde senin halkın da özgür olacak, değil mi?” diye fısıldıyorum.

“Savaş bittiğinde, sadece cadılar için bitmiş olacak.” Elini çekerek doğrudan gözlerime baktı. “Sana sadece bir savaş olduğunu söyleyen yalancıydı. Bir savaş daha var ve ben halkımın tarafındayım. Asla cadıların tarafında olmayacağım. Senin için bile.”

Bunu daha önce duymuş gibi hissediyorum, neden?

Ona bakıyorum, ne ima ettiğini anlıyorum. Bu tür şeylerden bahsetmek tehlikeli. Latince birkaç kelime daha fısıldıyor ve ses bariyeri kayboluyor, dünya içindeki herkesin ağır gürültüsüyle birlikte geri çekiliyor. Yüzünde bir sırıtışla yemeğine dalıyor, ki bunun gerçek olup olmadığından emin değilim. Belki de düşündüğümden daha derin bir yanı var ve bunun neden onun flörtöz tarafından çok daha fazla ilgimi çektiğini bilmiyorum. Derinlik, gizem, bağ, Tanrım yardım et, bunların hepsi beni öldürecek.

Bölüm 11

Bloodstone'da haftalar sanki aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi geçiyor; yakın arkadaşım derste beni görmezden geliyor, ders dışında ise peşimden geliyor. Benimle konuşan ve her gün benimle öğle yemeği yiyen tek kişi Maz; çoğu zaman Wini ve Aster ile, bazen de Rue ile birlikte yiyor. Günün keyif aldığım tek kısmı bu.

Skor tablosuna bakıyorum. Şifa ve tarih derslerim için yaptığım ödevler ve ek çalışmalar sayesinde ismim ortalarda bir yerde. Yine de zirveye çıkmaya yetmiyor çünkü eğitim dersleri beni aşağı çekiyor. Odanın diğer tarafındaki şekil değiştirici skor tablosuna bakıyorum. Aster en üstte, bu da Wini'nin bizim listemizde ne kadar yukarıda olduğuyla mantıklı. Ejderhalarım ilk on içinde, Vale ise... eğitim dersinden kalmasına rağmen listenin zirvesine yaklaşıyor. Bunu nasıl başarıyor acaba?

Bacaklarım antrenmandan ağrıyor çünkü Öğretmen Den, bağlı olduğum varlığın şekil değiştirmesini sağlayamadığım ve bağlı olduğum varlık katılmadan bana dövüş eğitimi vermeyecekleri için fiziksel gücüm üzerinde çalışmamı istiyor. Bir adım ileri attım ve küçük bir yaratık hissederek durdum. Aşağı baktım ve ayağımın dibinde bir saat buldum. Eğilip deri saati aldım ve gülümsedim. "Bu bir hediye mi?" Odanın köşesindeki gölgelerin biraz hareket ettiğini gördüm, yine o tatlı kedi kulakları dışarı çıkmıştı. Bana yaklaşmadı ve bu sorun değil. Herkesin sınırları vardır. "Teşekkür ederim. Artık herkesten saati sormayacağım. Çok zekisin."

Yaratık gitti ve ben de saati bileğime takarken iç kısmında bir şey görüyorum. Saati çeviriyorum, üzerindeki kelimeye kaşlarımı çatıyorum. Tempusfinis. Latince... ve ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu neredeyse

imkansız. Akıcı bir şekilde Latince konuşuyorum ama okuyamıyorum. Kütüphanedeki bir uzmanın bana söyleyip söyleyemeyeceğine bakmam gerekecek. Akademinin içinden geçiyorum, kütüphaneye kendi yolumu bulacağımı biliyorum ve güveniyorum. Neyse ki, herkes şu sıralar akşam yemeğinde ve ben aç değilim, bu yüzden koridorlar sessiz.

Koridorun sonundaki gece mavisi kapıyı açıp küçük kütüphaneye girdim. Daha büyük olmasını bekliyordum ama aksine uzun ve her kitaplık simsiyah. Kitapların üzeri kalın parmaklıklar ve çubuklarla kaplı, sanki düşüp kendi başlarına kaçacaklarmış gibi. Kitap sıralarının önünde küçük, yarım ay şeklinde gümüş bir masa var ve arkasında yaşlı bir kadın oturmuş, elindeki kitaba bakıyor. Başını kaldırıp mavi gözlerini bana dikti ve beni yanına çağırdı.

“İyi günler,” diye başlıyorum. “Latince kelimelerle ilgili kitaplarınız var mı acaba? Sıradan olanlar değil, belki nadir ve unutulmuş kelimeler?”

Uzun bir süre içini çekti. "Evet. Bekle." Keskin ses tonuna şaşırdım. Kendi kendine bir büyü mırıldanmaya başladı ve aniden kitap rafları sallandı, tam o sırada bir kitap havada uçarak, kelimenin tam anlamıyla kendi kendine uçtu ve kadının önüne gürültüyle düştü. "Bu kütüphaneden hiçbir kitap çıkamaz. Orada okuyun." Kapının yanındaki küçük bir masayı işaret etti. "Giderken masanın üzerinde bırakın."

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum, çünkü bu sessiz mekânda onun kadar yüksek sesle konuşmak yasa dışıymış gibi geliyor. Beni görmezden geliyor ve bunca bakışın ardından bu bir bakıma ferahlatıcı. Belki de buraya daha sık gelmeliyim. Melody'nin kütüphanede büyürken anlattığı, buranın korkunç olduğunu söylediği hikâyelerin gerçek olacağından endişelenmiştim. Değil. Bloodstone'un çılgınlığına karşı burası huzurlu. Oturduğumda masada açık bir kitap var, üç yüzlü tanrıça hakkında bir kitap. Bir sayfada kırmızı, sarı ve siyah tonlarında güzel bir resim var. Diğer sayfada ise ona yazılmış bir sürü şiir ve dua var. Neredeyse o kitabı okumak istiyorum ama oturduğum anda havaya uçuyor.

Bunun yerine kitabımı açıyorum. Bilmediğim kelimeyi bu kitaptaki kayıtlarla karşılaştırmak için saati çıkarıp yan yatırıyorum. Büyülerde veya cadı dünyasında artık kullanılmayan kelimelerin arasında kaybolurken saatler kolayca geçiyor. Çoğu eskimiş veya daha iyi telaffuz için değiştirilmiş, ancak diğerleri işe yaramaz. Son sayfaya geldiğimde ve başka bir kitaba ihtiyacım olduğunu anladığımda, sonunda onu görüyorum.

Zaman için kullanılan bir kelime. Hayatınızdaki neredeyse en önemli zaman. Gülümsedim, saati tekrar taktım ve ancak ondan sonra kitabın ilgili bölümünü okumaya devam ettim. "Zaman kelimesi değiştirildi çünkü bu kelimeyi büyülerde kullanmanın ırklarımız arasındaki bağları yok ettiği ortaya çıktı. Çok tehlikeli olduğu düşünüldü..." Gerisi bulanıklaştırılmış.

Bu garip. Bağları yok edecek hiçbir büyü yok... Acaba Vale'nin en başından beri istediği şeye yanlışlıkla yaklaşmış olabilir miyim? Kitabı kapatıp arkama bakmadan dışarı çıktım. Akademinin içinden geçip odama doğru giderken sersemlemiş bir haldeydim. Daha doğrusu, odamıza. Aynı alanı paylaşmamızdan pek hoşlanmıyorum ama banyoma/banyo yatağıma girmiyorlar. Orada uyumaktan sırtım ağrıyabilir ama sorun değil.

Odaya giriyorum ve duraksıyorum. Son iki haftadır gittikçe daha dağınık hale geliyordu, ama bu, daha öncekinden çok daha kötü. Yerde yüzlerce silah, kitaplar ve yatak takımları var. Kirli değil; etrafta yiyecek veya yıpranmış kıyafetler yok, ama ayağımı yanlışlıkla kesmeden yürümek neredeyse imkansız.

"Hoşça kal!" diye bağırdım. Yatakta oturmuş, kılıçlarından birini parlatıyordu.

"Bu çok saçma. Her yer dağınık. Gardırobuma bile ulaşamıyorum. Sen hiç ortalığı toplamıyor musun?" diye çıkıştım.

"Nerede olduklarını bilmem gerekiyor," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor.

Hayır, ihtiyacı yok. Bu delilik. Bu kadar çok silaha ihtiyacı yok. "Evet, ama onları duvara asamaz mısın, onlarla ilgili bir şey yapamaz mısın? Eminim küçük yaratıklar yardımcı olabilirler—"

"Eşyalarımı dokunmamaları gerektiğini biliyorlar. Bu yüzden yardım etmiyorlar. Onlardan ders alın," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

"Onları korkuttun mu?" diye hırladım.

Vale, buraya geldiğimden beri ilk kez gözlerini kılıcından kaldırdı. Oda, onların kokusunu taşıyordu; ateş, orman, toprak kokusu ve bu kokuların güzel olması beni rahatsız ediyordu. "Onlara karşı bir zaafın olduğunu söyleme sakın. Zaten her derste seni rezil ediyorum. Akademide küçük yaratıklarla arkadaş olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Başımı salladım ve yanaklarım kızardı. "Sen tam bir deli herifsin."

"Hayır, sen bir kaltaksın Hex. Burası benim de odam," diye homurdandı bana.

Dişlerimi sıktım ve gecenin geri kalanında onu görmezden gelmeyi planladığım banyoma geri döndüm. Kapıyı açtım ve küvetin olmadığını gördüm. Tamamen yok olmuştu. Duş hala yerindeydi, etrafına yeni bir cam duvar ve kapı yapılmıştı. Ama içinde uyumak için yeterince büyük değildi.

"Küvet nerede?" diye itiraz ettim, arkamı dönüp dışarı çıkarken. "Biliyorsun, uyuduğum yer?"

Vale, sıkılmış bir ses tonuyla, "Kane artık buna gerek olmadığına karar verdi ve onu attı," diye açıklıyor.

"Pekala, diğer banyolardan birinde uyuyacağım," dedim yüksek sesle.

"Bunu önermem. Hepsinden kurtulacak ve ben de sana daha çok kızacağım. Banyo yapmayı severim." Sadece bir kez yattığım, dokunulmamış yatağı işaret ediyor. Onlar odadayken asla yatmadım. "Yatakta uyu. Düşmanlarımızın nerede uyuduğunu bilmeyi severiz. Her zaman ne halt ettiğini bilmemiz gerekiyor."

Etrafıma bakıyorum. "Çantam nerede? Kıyafetlerim nerede?" Onları arıyorum ama üniformalardan başka gardırobum bomboş. Aramaya devam ederken kalbim vahşi bir at gibi hızla çarpıyor.

"Bana sorma," diye esnedi Vale.

Kılıcını bilemeye başlıyor ve ben aramaya devam ederken bu sinir bozucu ses odanın her yerinde yankılanıyor.

Kapı açıldı ve Maz, elinde iki büyük alışveriş poşeti ve kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. "İşte buradasın. Küvet yüzünden kızacağınızı biliyordum, bu yüzden sizin için alışverişe gittim. Çok paran olup olmadığından emin değildim ve her gece neyle uyuduğunu ve kıyafetlerini görünce içim acıdı—hepsi biraz yıpranmış görünüyordu. Benim de çok param yok ama tanıdığım bir şekil değiştirici büyü konusunda çok yetenekli ve sana küçük bir ücret karşılığında birkaç kıyafet yaptı. Eskilerini attım ve sana yepyeni kıyafetler aldım." Poşetleri sanki bir ödölmüş gibi havaya kaldırdı ama midem alt üst oldu.

"Uyurken giydiğim tişört nerede?" diye sordum Maz'a, kalbim hızla çarpıyordu. Panikleyince oda dönmeye başladı. Hayır, hayır. Onu mahvetmedi. Onsuz uyuyamam.

Kaşlarını çatıyor ve nefes alışverişim hızlanıyor. "Şey, o küçük yaratıklara hepsini ateşe atmalarını söyledim."

Gözlerim şömineye, oradaki küllere kaydı. Parmak uçlarım yanarken neredeyse hiç acı çekmeden oraya koştum. Küllerin arasında kumaştan

geriye kalan tek bir parça, minicik gri bir kare buldum. Geriye kalan tek Şey bu.

"Nasıl. Cüret. Edersin!" diye bağırdım Maz'a.

Vale, alıllıkların arasında saklanan, avını zayıf düştüğünde avlayan bir yılan gibi beni izliyor. "Sana onun deli olduğunu söylemiştim, dostum."

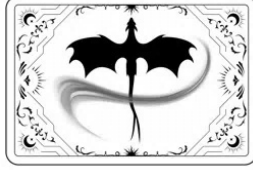
"Vay canına, iyi bir Şey yaptığımı sanıyordum." Maz biraz daha yaklaştı. "Özür dilerim, kıyafetlerinizi bağışlamak isteyip istemediğinizi sormam gerekirdi belki ama—"

"Çıkın dışarı. Sadece çıkın dışarı!" diye bağırdım ikisine de. "Burası babamın eviydi! Burada bulundum ve ondan geriye kalan tek Şey bu! Sahip olduğum son teselliği de elimden aldınız. Nasıl. Cüret. Edersiniz!" Tekrarladığım sözler Maz'ın gözlerini acıyla doldurdu. Neredeyse bir adım daha yaklaşacaktı ama sonra vazgeçti.

Maz'ın kalbi kırılmış görünüyor, ama ben umursayamıyorum. Bloodstone Akademisi benden her Şeyi resmen aldı.

Banyoya koştum, kapıyı arkamdan sertçe kapattım ve nefes nefese kalmış bir halde yere oturdum. Babamın gömleğinden geriye kalanlara baktım. Onu da aldılar. Her Şeyi aldılar. Şimdi ondan geriye hiçbir Şey kalmadı. Artık bana anne babamdan da hiçbir Şey kalmadı.

Bölüm 12

Eğitim dersine ilk ben geldim, gecenin büyük bir kısmını banyo zemininde ağlayarak geçirdikten sonra biraz daha enerjik hissediyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bu... işte bu işe yarayacak. Gece boyunca yorganımla yerde uyuyup büyü üzerinde çalıştıktan sonra odadan erken çıktım. Karmaşık, çoğunlukla yasa dışı bir büyü. Onlar banyo yapabilirler, ama ben onlarla aynı odada uyumayacağım, kesinlikle hayır. Zemin o kadar da kötü değil. Yaramazlık yaptığım için çatı katına kilitlendiğimde yüzlerce, hatta daha fazla kez orada uyudum. En azından banyo zemini çürümüş tahta ve sivri çivilerden oluşmuyor.

Vale'nin koridorda bana doğru öfkeyle yürüdüğünü duyup hissederken, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak duvara yaslandım. Tehlikeli derecede öfkeli gözleri bana dikilene kadar odayı iyice inceledi. Tüm puanları nasıl topladığını anladım... sınıf için silahları temizliyor ve geri veriyordu. Sıradan bir ek işti ama çok sık yapıyordu.

Şimdiye kadar...

"Ne halt ettin sen?" diye bağırdı, bana doğru öfkeyle gelirken. "Büyüyü, laneti, her ne halt ettiysen boz!"

"Cadı büyüğü ejderhalar üzerinde işe yaramaz." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

Nefes nefese kalmış. "Geri al."

"Neyi geri alacağım?" Masum bir şekilde göz kırpmıyorum.

Bütün vücudunu benimkine bastırıyor ve istemesem de vücudum tepki veriyor. Eli boğazımı kavırıyor, sert vücudu beni duvara doğru bastırıyor.

"Kahretsin, geri al şunu, Hex!"

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Ona gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk gerçek gülümsemem bu. Maz haklıydı. Ondan intikam almak doğru yol. Kokusu şimdi beni sarıyor, bergamot ve meşe ağacının ateşle karışımı gibi. Gözleri koyu, ama kenarları gümüş rengine bürünüyor.

Kane onu benden uzaklaştırdı. "Yeter artık, kardeşim!" Vale'i geri itti. "Lanet olsun, dönüşüm geçireceksin. Sakin ol!" Ben boynumu ovarken omzunun üzerinden bana baktı. Vale bana zarar vermedi. Sadece şoktu. "İyi misin?"

“Evet, onun sorununun ne olduğunu bilmiyorum,” diye yalan söylüyorum. Bu çok eğlenceli.

“Birisi tüm silahlarıma büyü yaptı. Onlara dokunamıyorum. Onları buraya getiremiyorum. Onları hiçbir antrenmanımıza götüremiyorum. Saniyeler içinde puan kaybediyorum ve sıralamada geriye düşüyorum,” diye bağıyor Vale. “Birisi bana büyü yaptı ve bunun o olduğunu biliyorum!”

Akıllıca planladığım büyüü aşamadığı için çok sinirlenmiş olmalı, üstelik büyüye eklediğim bir şey de kimliğimi gizliyor ve eski haline dönmeyi imkansız hale getiriyor.

“Ne yazık. Diz çöküp bana doğru sürünürsen, belki de karşı büyü bulmana yardım edebilirim.” Sırıttım. Temelde suçun bende olduğunu itiraf ediyorum, ama buna değer.

Kane burnunun köprüsünü çimdikleyerek, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Vale'ye dik dik bakmaya devam ediyorum. İleri atılıyor, ama Kane onu daha fazla yaklaştırmaktan alıkoyuyor. "Senden gerçekten nefret ediyorum."

“Ama bana zarar veremezsin, değil mi?” Kaşımı kaldırıyorum. Artık ondan korkmaktan bıktım.

Boğazından yankılanan bir ejderha kükremesiyle, Vale yer değiştirdi. Ejderhası, bir saniye önce durduğu yerden fırladı, değişim o kadar hızlı ve kusursuzdu ki. Kane tamamen önüme geçti, ama şaşırtıcı bir şekilde Vale'nin ejderhası döndü ve duvara tırmalandı. Arkadaki kapılardan çıktı, sıçrayarak gözden kayboldu.

Kane gözlerini benimkine dikti. Yüzümü uzunca bir süre inceledi. Sanki bir şey arıyordu, bilmediğim bir şey. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Silahlarına büyü mü yaptın?" diye soruyor Kane.

“Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum.” Omuz silkiyorum. “Küvetim nerede?”

“Yalan söylemekte iyisin. Görüyorum ki bu değişmemiş,” diye içini çekti. “Ve bir yatağın var. Onu kullan. Korkuyorsan sana dokunmayacağız ya da buna benzer bir şey yapmayacağız.”

Bu düşünce aklıma hiç gelmemişti. Kimseye nadiren güvendiğim halde, bu konuda onlara neredeyse anında güvenmem garip. Konuyu değiştiriyorum. "Seni akademide görene kadar hiç hatırlamıyordum. Peki sen beni hatırlıyor musun?" Bunu en başından beri sormak istiyordum ve şimdi nihayet yalnızız. Genellikle benden kötü kokuyormuşum gibi kaçınır. "Geçmişe dair anılarım canlanıyor. Seni ilk kez burada, akademiye geldiğimde hatırladım. O zamana kadar kim olduğunu bilmiyordum. Ailemi de pek hatırlamıyorum ve eğer sen oradaysan, onları hatırlıyor musun? Bildiklerini bana anlatabilir misin?"

"Ne tür anılar?" diye soruyor, kollarını kavuşturarak.

"Bilmiyorum, hani... çocukluğumuzdan kalma bir anı," diye mırıldanıyorum. "Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyor muyuz, nasıl? Ormanda burada olman gerekiyordu."

Ders başlıyor ve insanlar içeri giriyor. Bana doğru eğiliyor. "O geçmişe dönüş sahnesi hiç yaşanmamış gibi davran, yoksa ikimiz de öleceğiz." Arkasını işaret ediyor. "Sonuçta seni dövüş konusunda eğitmeye karar verdim."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla sordum. Daha önce hiçbiri benimle dövüş eğitimi ve pratiği yapmayı kabul etmemişti.

Cevap vermiyor, bunun yerine yedek mindere gidip herkes gibi beni bekliyor. Öğretmen Den gür beyaz kaşını kaldırıp Kane'e başıyla onay veriyor. Tamam, bu gerçekten oluyor.

Kane'i ilk kez baştan aşağı süzüyorum, üzerine tam oturan dar siyah üniformasına. Vale ve Black kadar kaslı değil ama vücudu fit ve beli incecik. Gümüş rengi saçları geriye taranmış ve gümüş rengi gözleri beni inceliyor. Benimle antrenman yapmak istemediğini hissediyorum ama arkadaşlarını açıkça kızdırdığım halde beni gözünden kaçırmaması da iyi bir fikir değil. Sebebi ne olursa olsun, heyecanlıyım. Genellikle tek başıma oturup esneme hareketleri yapıyorum çünkü hiçbir arkadaşım benimle antrenmana gelmiyor.

"Bana saldırın," diye emretti, dimdik durarak.

Ona kaşımı kaldırarak baktım. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dönemin ilk derslerinde hiçbiriniz bana yardım etmediniz ve izlemek bana dövüşmeyi öğretmedi. Öğretmen de yardım etmedi çünkü şekil

değiştirenlerim bana sırtlarını döndüler. Buradaki herkes benden çok daha ileri seviyede zaten.” Hepsine el salladım. “Bu anlamsız. İkimiz de yarın beni terk edeceğinizi biliyoruz.”

“Üzerime doğru koş. Koşmayı biliyorsun, değil mi?” diye alaycı bir şekilde sordu. Biliyorum ve o, yerinden bile kıpırdamadan beni yere serdi.

“Bunun canımı acıtacağını biliyordum,” diye inleyerek ayağa kalktım.

“Neden ayrılıp, bağımız olmayan insanlarla dövüşmüyoruz?” diye öneriyor Aster ve ben de ona baktığımda Tutor Den ve Wini ile birlikte durduğunu görüyorum. “Kane, Wini'ye karşı, ben de Juniper'a karşı. Wini'nin eğitimi var, benim buraya gelene kadar yoktu, bu yüzden senden daha adil bir rakip olacağım, Kane.” Aster bana gülümsüyor ve ben emin değilim. Wini de biraz kafası karışmış görünüyor. “Bağımın olanlara karşı nazik davrandığın sürece sorun yok, Kane.”

“İyi bir fikir gibi görünüyor.” Öğretmen Den ellerini çırpı. “Herkes başkasıyla yer değiştirsın.”

Kane, Aster'e dik dik bakıp, Aster'in yüzünün solmasına neden olan bir şeyler fısıldadıktan sonra Wini ile birlikte mindere doğru yürüdü. Wini, Kane ile antrenman yapmaktan çok korkmuş görünüyordu. “Sanırım senin bağlı olduğun kişi bunu istemiyordu.”

“Ama yaptım,” diye sakince cevap veriyor Aster. Bir saniye içinde üzerime atılıyor, beni yere öyle bir çarpıyor ki nefesim kesiliyor. Çarpmanın şiddetiyle sırtımda bir şeyin kırıldığını duyuyorum. Başka bir kırık kaburga değil. Dengesini bozmak için ayağımı savuruyorum ama sanki bir taş vuruyormuşum gibi, ne yaptığımı bilmiyorum. Üzerime atlıyor, vücuduyla beni yere sabitliyor ve yüzüme sert bir yumruk atıyor. Dünya dönüyor. Bunu beklemiyordum, ne darbenin şiddetini, ne de hiçbirini.

Kane bize doğru koşuyor, ya da görebildiğim kadarıyla onun bulanık bir görüntüsü. Aster çenemi kavrayıp bana bakmaya zorluyor. “İrkımızın en iyileri sana bağlı ve sen bunu boşa harcıyorsun. Seni eğitimsiz ve güçsüz bıraktıklarında neler olduğunu görmeleri gerekiyor! Sen güçsüzken hepimiz güçsüzüz. Bu kişisel bir şey değil ve özür dilerim, ama birinin bunu yapması gerekiyor.”

Bana tekrar yumruk attı. Gözlerimin önünde yıldızlar belirdi ve bir anlığına ormanda Vale'nin beni öptüğünü gördüm. Görüntü çok hızlı kayboldu ve acıdan nefes nefese kaldım, başım ağrıyordu.

“Ondan uzak dur—” Bulanık Kane şimdi daha yakın.

Öğretmen Den de burada, onu geri tutuyor. “Onu ondan ayırırsan, bu senin suçun olur. Kane, sıralamada en alta düşersin ve cezalandırılırsın. Anlıyor musun? Bu onun mücadelesi.” Homurdanır. “Aster haklı, bu senin hatan. Onun zayıflamasına ve eğitimsiz kalmasına izin vererek onu tehlikeye attın. Sen ırkının en güçlüsün ve hepsini hayal kırıklığına uğratiyorsun.”

Kane hiçbir şey söylemiyor ama yemin ederim titriyor, sonra Aster bana tekrar yumruk atıyor. Yine yıldızlar görüyorum. Elimle kendimi korumaya çalışırken dünya bir anlığına dönüp duruyor. Başka bir görüntü beliriyor. Bu sefer Kane ve Maz'ın arasındayım, ikisi de kıyafetlerimi çekiştiriyor, beni soyuyor ve öpüyor. Kendimi evimde, mutlu ve huzurlu hissediyorum. Neler oluyor böyle?

“Yeter.” Kane, Aster'ı üzerimden kaldırıp odanın öbür ucuna fırlattı. Aster uçarak duvara çarptı ve duvarı kırdı. Wini peşinden koştu. “Sıralamada aşağılara düştün Kane. Çok hayal kırıklığı. İkiniz de bunun için puan alamayacaksınız.”

Kane dişlerini sıkarak, öfkeliymiş gibi parlayan gözleriyle bana bakıyor. Ona gülümsüyorum. “Beni korudun.”

“Tamamen aklını kaçırmış olmalısın. Neden gülümsüyorsun? Nasıl bu kadar acı çekmiyorsun?” diye soruyor, şaşkınlığı yanaklarındaki gamzeleri belirginleştiriyor. “Kesinlikle delisin, Juni.”

Eğilip beni sanki ağırlıksızmışım gibi kaldırıyor. Belki de şimdi öyleyimdir. Ya da belki de dayak yemekten beynimde bir sorun var. Kim bilir... ya da umursar ki? Boynuna sokuluyorum ve o donup kalıyor, elleri uyluğumu ve kolumu sıkıca kavıyor. Ateşli kokusunu içime çekerken vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Sayıklıyor olmalıyım. “Acımıyor. Artık acıyı pek hissetmiyorum. On iki yaşımdayken acı hissetmeyi veya acıdığında umursamayı bıraktım.” Esniyorum. “Güzel kokuyorsun, Vale gibi. Seni yalayabilirim.”

“Tanrıça, beni cezalandırmayı bırak,” diye mırıldanır Kane ve daha hızlı yürümeye başlar. “Beni yalama ve neden acı hissetmediğini açıkla.”

“Pekala.” Güldüm. “Şey, yüzüme yumruk yemek biraz yeni bir şey ama tokat yemek değil. Aslında çok benzerler, gerçi Melody eskiden karnıma tekme atmayı veya kırbaçlamayı daha çok severdi. Bazen de büyü yapıp süpürge veya ayakkabıyla defalarca bana vururdu, ben de büyüün etkisinden kurtulamazdım. İyileştirici ve susturucu iksirlerde çok iyidir. Bana yaptığı her şeyi düzeltir ve evin dışında kimsenin çığlıklarını

duymamasını sağlardı. ığlık atmayı bıraktığımda daha mutlu olurdu. ığlık atarsam daha uzun süre devam edeceğini biliyordum. Bana daha çok acı verirdi çünkü sanırım bundan hoşlanıyordu. Silah kullanırdı ve—” Durakladım, Kane’in durduğunu, gözlerinin kocaman açıldığını ve bana baktığını gördüm. Güzel gözlerindeki ifadeyi okuyamadım. “Dediğim gibi, yaklaşık on iki yıl sonra acı hissetmeyi bıraktım. Acıyor ama umursayacak kadar değil.”

"O kaltak sana zarar mı verdi?" diye soruyor. Sanki cevabıma bağlı olarak dünyayı ateşe verecekmiş gibi soruyor. Gözleri tamamen gümüş rengine.

Yanağına hafifçe vurdum. "Evet, bence bu karakter geliştiriciydi. Bunu yaşamasaydım ben ben olmazdım. Sorun değil, artık özgürüm ve hala gülüyorum. Hala bazen şakalar yapıyorum."

Eğilip gözlerimin içine baktı. "Artık benimsin." Ürperdim. "Ve bu karakter geliştirici değil, istismar. O sana bir daha asla dokunamayacak. Kimse dokunamayacak."

“Black neden insanlara dokunamıyor ve gerçekten aileni mi öldürdün? Vale neden bu kadar kötü? Maz neden sürekli şaka yapıyor?” diye patladım. “Ayrıca, neden tüm ejderha şekil değiştiriciler tanrılar veya Yunan heykelleri gibi yapılı? Kas üstüne kas, güzel bir yüz ve gamzeler var! Bu adil değil.”

İçini ekti. "Belli ki kendini iyi hissetmiyorsun."

“Aman Tanrım!” Rue'nun koşarak geldiğini duydum. “Ona ne oldu?”

Kane, "Aster onu dövdü ve ben de onu şifacılar a götürüyorum," diye yanıtlıyor. "Mantıklı konuşmuyor."

"Üstünlük kurma meselesi mi?" diye soruyor Rue ve koluma dokunduğunu hissediyorum. "Ahmak."

Kane’in sesi derin, karanlık ve korkutucu. "Benim olan şeye dokundu ve bununla ilgilenilecek."

“Ona da bir ders vereceğim,” diye çıkıştı Rue. “Ve dürüst olmak gerekirse, hepiniz birbirinize daha çok önem vermelisiniz. Kendini nasıl savunacağını bilseydi, belki de bu durumda olmazdı. Onun acı çekerek ölmesini gerçekten mi istiyorsunuz?”

"Kimse senin fikrini sormadı, cadı," diye homurdanır Kane.

“Bana kaba davranmana gerek yok, biliyorsun.” Esniyorum. “Sadece yakın arkadaşımla arkadaş olmak, beni isteyen birinin olmasını istedim. Kimse beni gerçekten umursamıyor ve yalnızım.”

“Bu bir yalan,” diye fısıldadı Kane alçak sesle ve bayılmadan önce dudaklarının alnıma değdiğine yemin ederim. Uyandığımda, ki bu bir saniye sonra gibi geliyor, bir şifacı koğuşundayım ve Rue yanımda. Bağlı olduğum hiç kimse burada değil ve kendimi iyi hissediyorum.

“Evet, fena dayak yedin.” Rue okuduğu kitaptan başını kaldırdı. “Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirdin. Söylediğin bazı şeyleri sana anlatmayacağım çünkü bunları iyi karşılayıp karşılamayacağından emin değilim.” Kapının yanında bir adam var, Aster'e biraz benziyor. Rue arkasına baktı. “Oster, benim koruyucum.”

Selam vermek için başımı salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Olanlar için üzgünüm. Aster, senin adamların tarafından cezalandırıldı ve artık onlara yeterince şey anlattığımı söylemeni rica ediyorum," diye rica ediyor.

"Beni dinlemiyorlar," diye itiraf edip Rue'ye baktım. "Bekle, Kane benimle mi geldi?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, biraz utanç vericiydi. Endişelenme. Birkaç saat sonra parti var. Gelmek ister misin?"

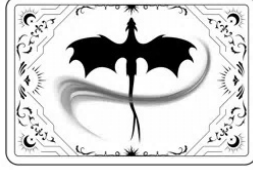
"Hiç partiye gitmedim," diyorum ona, oysa bunu zaten biliyor. Yakın olduğum kişilerden birinin bana daha da yaklaştığını hissedebiliyorum.

“Ben de buraya kadar bilmiyordum.” Bana bir not uzattı. “Sözleri söyle, akademi senin için bir kapı açacak şekilde büyülenmiş olacak.”

Tam cebime koymayı bitirdiğim sırada Black içeri girdi, ardından bir öğretmen geldi. Sanırım üst sınıflara ders veriyordu. Saçları ara ara grileşmişti ve teni, takım elbisesiyle uyumlu olarak koyuydu. "Juniper Daygan, Umbral Otoritesi müdürle birlikte ve seninle konuşmak istiyorlar."

"Ben de sizinle geliyorum," diye araya girdi Black, midemde korku kıvrılırken. Cadı dünyasının liderleriyle tanışıp içine düştüğüm bu büyük karmaşayı açıklamak zorundayım.

Bölüm 13

Black'in yanımda olmasına sevindim, ama göğsümdeki hızlı kalp atışı durmaksızın devam ediyor. Black sessiz; tek ses, ara sıra eldivenli elini oynatması. Şifacılar ne yaptıysa işe yaradı. Kendimi tamamen iyi hissediyorum. Black pelerinininden küçük bir kitap çıkarıp okumaya başlıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum, bir tarafında büyücünün resmini, diğer tarafında ise yazıları görüyorum. Büyücü, saçları yılan gibi ve yüzü çatlaklarla kaplı, canavar gibi bir kadın olarak çizilmiş, ama yine de her şeyin altında güzel. Ayaklarının etrafında obsidyen alevler dans ediyor. Başım çok dönüyor ve biraz da korkuyorum, bu yüzden Black'in omzunun üzerinden okumak aslında ferahlatıcı. Bana bakıyor - sanki tuhaf biriymişim gibi.

"Ne? Yanımda kitap yok," dedim ona.

"Öyle değil," diye mırıldanıyor. "Bana çok yakınsın. İnsanlar... ne olur ne olmaz diye çok yaklaşmazlar."

Kalbim onun için acıyor. "Korkmuyorum." Korkarım, ama o benim en yakın arkadaşım ve dışlanmış olmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Ben de öyle büyüdüm ve bundan nefret ettim. Melody beni hiç kucaklamadı, Rue, hizmetçimiz veya en yakın arkadaşım da nadiren kucakladı. Lock gelene kadar kimse bana dokunmadı. Bu yüzden onun oyunlarına neden kandığımı anlıyorum.

"Öyle olmalısın." Biraz uzaklaşıyor ama kitabı dizine indiriyor ki rahatça okuyabileyim. Kitap, çoğu insanın zaten bildiği şeyi anlatıyor: Büyücünün Avrupa'da rastgele bir gecede nasıl saldırıya başladığını ve durmadığını. Amerika, ya da ondan geriye kalanlar, cadılar tarafından

korunuyordu. Şimdi elimizde kalan tek şey bu. Büyücü artık dünyanın geri kalanına sahip. Ülkelerin isimleri unutuldu ve Akılsızlar serbestçe dolaşıyor.

Sonunda müdür kapıyı ardına kadar açık bırakarak dışarı çıkar ve Black'i görünce duraksar. "Bu davetiye sadece cadılar içindir." Ses tonundan o kadar çok küçümseme akıyordu ki. En ufak bir saygı kırıntısı bile yoktu.

"Onsuz içeri girmeyeceğim. İçeride desteğe ihtiyacım olduğunu hissediyorum." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Siyahlar benim bağım. Birlikte kalmayı öğrendik."

Yanaklarım kızarıırken Black yüzümün yan tarafına bakıyor ama ben gözlerimi müdüre diktim. "Konsey bunu beğenmeyecek. Tartışmayla başlamak her zaman en iyisi değildir. Ama lütfen içeri girin."

Onun Black ile birlikte içeri girmemi istemediğini anlıyorum, ama yine de giriyorum. İkimizin de rahatlıkla sığabileceği kadar büyük olan geniş kapıdan birlikte içeri giriyoruz ve konsey üyelerinin hepsi masanın arkasındaki sandalyelerde oturuyor. Beşinin de. Her biri ilk büyülerden birini temsil ediyor. Lock'un annesi çok sevimli. Diğerlerini tanımıyorum. Üzerlerine astıkları pelerinlerin renkleri farklı, altları siyah astarlı. Başlıkları yüzlerinin çoğunu gizlemek için başlarına çekilmiş.

Görünüşlerine bakılırsa, Lock'un annesi konseydeki tek kadın sanırım. Heybetli bir duruşları var ve dizlerim hemen titriyor. Black'in eldivenli eli sırtımın ortasına yaslanıp beni öne doğru itiyor, sonra da sanki onu yakacakmışım gibi geri çekiyor. Masanın diğer tarafındaki sandalyelere oturuyoruz ve Black'in, müdürün oturmayı planladığı sandalyede olduğu açıkça belli, çünkü Mentor Parker duvara yaslanırken sinirli görünüyor.

"Sizi görmek ne büyük bir zevk, tanrıça buluşmamızı kutsasın. Onun şerefine saygıyla yere kapanıyoruz." diye başlıyor Lock'un annesi. Adı neydi? Bilmediğim gerçeğiyle baş başa kaldım. Lock ve Wini onun adını hiç söylemediler ve nedense bu beni rahatsız ediyor. Hepsinin adları neydi?

"Onun şerefine düşüyoruz," diye tekrarlıyorlar hep birlikte. Bize uzun süre bakıyorlar, ben de tekrarlıyorum, Black de aynısını yapıyor.

"Biz zaten tanıştık Juniper, ama diğer herkes tanışmadı," diye başlıyor. "Adını bilmiyorum ejderha."

"Burası Black Ashveil. Artık nadiren onlardan biri olmadan bir yere gidiyorum," diye açıklıyorum. Tamamen yalan. Onlar bensiz de her yere seve seve giderlerdi.

Her biri kapüşonlarını indiriyor ve bir an için ne kadar tanıdık göründüklerine hayret ediyorum. Sanki hepsini tanıyorum ve nedenini bir türlü anlayamıyorum. Onlar hakkında hiç kitap okumadım veya resimlerini görmedim. Düşmanlarımızın çalabileceği için bu tür şeylere sahip olmak çok tehlikeli kabul ediliyor. Gruba uzun süre bakıyorum ve dilimde bir korku tadı belirliyor. Beşinin de sandalyelerinde hareketsiz oturması tedirgin edici.

“Ben Bael.” İsmi bana garip geliyor. “Senin hakkında uzun uzun konuştuk, görünüşe göre kazara dört ejderhayla bağ kurmayı başardığın hakkında. Yalan,” diye başlıyor ortadaki sert adam. “Bize bu bağdan bahset.”

Bu konuda yalancı diye çağrılmaktan çok yoruldum. O ormana gidip dört ejderhayla bağ kurmayı planlamamıştım. "Bu bir kazaydı ve ben yalancı değilim." Vale'ye büyü yapmam hariç. "Size yalan söylemekle ilgilenmiyorum ve söylemezdim çünkü yeterince cesur değilim. Dünyamızın kontrolü sizde. Sonuçta, Bloodstone'a katılmamın sebebi savaşı bitirmek istememdi. Ailemi benden aldı. Kayıtlarınızda bana olanlar var ve bu dehşet bazen geceleri uykumu kaçırıyor." Black bana sorgulayan gözlerle bakıyor. “O kadar sık oluyor ki, keşke hiç yaşanmasaydı diyorum. Geçmişini değiştiremem ama geleceği değiştirebilirim ve bu yüzden olabildiğince çok büyü öğrendim. Bazen beynimin milyonlarca büyüyle dolu olduğunu düşünüyorum, oysa onları öğrenmek için milyonlarca yılım olmadı. Savaşın kazanılabileceğine inanıyorum ve savaşta bana yardım edecek ejderha şekil değiştiricilere güvenmiyordum, ama şimdi buradalar ve savaşa yardım edeceklerdir, değil mi? Sanırım Bloodstone'daki herkes ve savaş cephesindeki herkes savaşın bitmesini istiyor. Ben de savaşın bitmesini istiyorum.”

Bael, "Ejderhalar yardımcı olurdu, ama soylarının tükenmesi bizim için korkunç olurdu. Onların sadece bir tanesiyle bağ kurmasını asla istemedik," diye karşılık veriyor. "Bu, kutsal tanrıçamızdan gelen kötü bir alamettir."

“Tüm cadı dünyası seni izliyor, Juniper. Bu yüzden akademide eğitim al ve en iyisi ol. Öğretmenlerinden bu bağı yürütmek için elinden gelen her şeyi yaptığını duymayı bekliyorum. Bu bağ çok güçlü olabilir, seni akıl almaz şeyler yapmaya itebilir. Bu kadar yoğun olduğunda, en iyi davranışını sergilemeni bekliyorum,” diye talep ediyor Lock'un annesi.

“Elbette. Kendimi şuna adadım—” diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

“Yeterince gördüm. Gidebilirsin.” Başımı sallayıp ayağa kalktım. “Lütfen nişanına selam söyle.”

Geriliyorum. "Elbette. Akademiye kendimi adadım." Ama o değil. O şerefsiz.

Okul müdürünün önderliğinde dışarı çıktığımızda Black'in yüzü buz gibi soğuktu. Kapısını kapatıp parmağını bana doğru uzattı. "Bir dahaki sefere Karanlık Otorite toplantısı yapıldığında, ejderhalardan hiçbirisiyle gelme. Şekil değiştirenler burada istenmiyor. Onlar cadı değil."

“Bu seçimi bizim bağlı olduğumuz kişi yapar, sen değil,” diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor Black. Ses tonunda bir uyarı var. Akıl hocası Parker cevap vermiyor, omuzları gergin bir şekilde içeri giriyor ve kapıyı arkasından sertçe kapatıyor.

“Vay, çok gergindi. Benimle geldiğin için teşekkür ederim.” Kolumu ovuşturuyorum.

"Gerçekten nişanlı mısınız?" diye soruyor, yanına yaklaşarak.

Gözleri neredeyse gümüş rengi. “Hayır, yani evet, ama bu ayarlanmış bir şey. Bunu asla yapmayacağım ve bunu istemedim, hatta ondan istemedim.” Black çok rahatlamış görünüyor ve nedenini bilmiyorum, bu hoşuma gidiyor. “Partiye gelmek ister misin? Ben şimdi gidiyorum. Daha önce hiç partiye gitmedim. Eskiden yaşadığım şehirde pek arkadaşım yoktu, bu yüzden gitmek isterim.”

“Sen soruyorsun, ben de evet diyorum,” diye homurdanıyor Black. Bir partiye katılmak istediği son şey olduğunu anlıyorum ve bunu benim için yapıyor olması hoşuma gidiyor. Parti sosyalleşmeyi içerse de, itiraf etmeliyim ki bunun büyük bir hayranı değilim.

Cebimden Rue'nun bana partiye nasıl gideceğime dair talimatları yazdığı kağıdı çıkarıp akademide yüksek sesle söylüyorum. Tam o sırada koridorda birdenbire yeni bir kapı beliriyor. Kapıyı açıyorum ve içerisi neredeyse bir gece kulübü gibi. Yüksek sesle müzik çalıyor, flaş ışıkları farklı yönlere yanıp sönüyor, sarhoş insanlar dans ediyor. Üç sınıftan da insan var. Çoğu üniforma giymiş, ama diğerleri kısa elbiseler ve gömlekler giymiş. İçeri giriyoruz ve kapı kapanıp tamamen kayboluyor. Rue'yu arıyorum ama içeride o kadar çok insan var ki onu hiçbir yerde göremiyorum.

Kalabalığın içinde başka biriyle göz göze geldim ve içimden bir ah çektim. Yanıma geldi ve önümde durdu. Çok fazla yaklaştı ve Black'i

tamamen görmezden geldi, bu da kabalıktı. Ama geriye dönüp baktığımda, Lock her zaman kaba biriydi. Sadece bunu fark etmemiştim.

"Juni'm, seni hiç parti kızı olarak görmemişim." Adam çok etkileyici.

Kollarımı sıkıca kavuşturdum. "Artık beni tanımıyorsunuz. Tanımış gibi davranmayı bırakın."

"Benden kaçıyorsun." Adam durumu anlıyor. Tabii ki, Sherlock.

"Evet, öyle," diye soğukkanlılıkla söyledim. "Seninle herhangi bir gelecek ya da herhangi bir şey kurmakla hiç ilgim yok."

Black'ten kısık bir hırıltı yankılandı. "Başka bir deyişle, benim adamım sana defolup gitmeni söyledi."

Lock, Black'e kaşlarını çatı ve göğsüm ısındı. Kimse beni savunmamıştı ve sanırım Black bunu yapan ilk kişi olabilir. "Sen sadece bir şekil değiştiricisin. Senin fikrinin önemi yok. O bir cadı. Ona sahip olamazsın, değil mi? O senin değil."

"O. Benim." Lock'un alanına giriyor ve Lock büyük bir adım geri çekiliyor, gözlerinde bir anlık korku beliriyor. Birbirlerine dik dik bakıyorlar.

"Pekala, kavga yok. Bugün gerçekten yeterince kavga gördüm," diye rica ettim Black'in koluna dokunarak.

Dokunduğum yere bakıyor ve gözlerinde bir çatlak beliriyor. "Kendi halkının yanına gitmelisin," diyor Black soğuk bir şekilde.

Lock bana yaklaşıyor. "Haklı. Bu senin dünya, benimle birlikte, onlarla değil. Birbirimizin dünyasında yerimiz yok." Kolumu yakalayıp beni de peşinden sürüklüyor. Duvarın yanında duran Black'i görüyorum, kalabalığın içinde kayboluşumuzu izliyor.

"Bu çok kaba bir hareketti." Bara vardığımızda kolumu Lock'un elinden kurtardım.

"Aslında değil, tatlım." İyy, bu lakap iğrenç. "Bence herkes onlara olduklarından daha büyük bir değer biçiyor. Onlar sadece savaşı kazanmamız için birer araç."

Başımı salladım. "Bu doğru değil."

"Onların bizimle ne alakası var ki?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Biz sihir yapabiliyoruz. Onlar zar zor yapabiliyor." En azından benim şekil değiştirenlerim için bunun doğru olmadığını biliyorum. Vale kolayca bir portal açtı, ki bu beşinci seviye bir büyü. Ben hiç denemedim. "Bak, onlarla aynı odada uyumanın kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Bazen kendi bağlılarım ile bile kafam karışıyor, ama çizgiyi asla aşmadığınız sürece sorun

olmayacak. Onlardan hiçbirinin çizgiyi aşacak kadar aptal olduğunu da sanmıyorum. İkiniz için de cezalar çok ağır.”

“Kimseyle sınırimi aşmayacağım. İlğim yok.” Onu geçiştiriyorum ama kalbim büyük bir yalancı olduğumu haykırıyor. Hain. O dört adam – Vale hariç – aklımdan çıkaramadığım tek erkekler. Sadece aramızdaki bağdan daha fazla sebepten dolayı. Bu delilik, bu akıl almazlık ve gerçek olamaz.

“Hadi bakalım.” Bir adım daha ileri atarak beni bara doğru sıkıştırdı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, ama iyi bir şekilde değil—korkudan.

“Nişanlım.” Elini kolumda gezdiriyor ve midem bulanıyor. “Eninde sonunda evleneceğiz. Bizim için nihai hedef bu. Şimdiden keyif almaya başlamak istiyorum, yoksa üremek bizim için bir angarya haline gelecek. Aklımı akademiden ve o ejderhalardan uzaklaştırabilirim. En üst sıralarda olmanı ve onların saçmalıkları yüzünden ölmemeni sağlayabilirim. Sen benim gelecekteki eşimsin ve seni koruyacağım.”

"Bak, ben senin müstakbel karın değilim. Özel bir ayrıcalığa da ihtiyacım yok. Sadece beni rahat bırakmanı istiyorum," diye tısladım. "Lily ile beni aldattın. Bunu biliyorum."

"Nasıl öğrendin?" Şaşkın görünüyordu, suçlu değildi, başka bir şey de değildi, sadece yakalandığı için üzgündü.

Gülüyorum ama bu samimiyetsiz bir gülüş. "Kasabada böyle konuşuluyor. Bunu mutlaka biliyorsundur. Sen gittikten kısa bir süre sonra öğrendim. Seni sevdiğimi sanıyordum ama bunu duyunca aslında sevmediğimi anladım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Her iki durumda da, ilgimi çekmiyor."

"Ahmak bir çocuktum, tamam mı? Şimdi değilim. Bak, bana güvenebilirsin—elim tut. Hadi Juniper, lütfen sadece—"

Onu çekip alıyorlar ve kalın bir yumruk doğrudan yüzüne iniyor. Kane'i orada görünce gözlerim faltaşı gibi açılıyor, ardından yerde yatan Lock'u acımasızca dövmeye başlıyor. Adamın bağırmasını veya büyü yapmasını engellemek için elini ağzına kapatıyor, sadece yumruk atmak için kaldırıyor. Lock, dayak yedikten bir saniye sonra yere yığılıyor ve bu beni şaşırtmıyor. Etrafımızda bir kalabalık oluşmuş, birçok insan bize bakıyor. Kane ayağa kalkıyor ve gözlerini kalabalığa çeviriyor, parmak boğumlarından kan damlıyor. "Kimse bizim bağımıza dokunamaz."

Sesi odada yankılandı ve gözlerime bakmadan bir kez bana baktıktan sonra dışarı çıktı. Hiçbir açıklama yoktu. Hiçbir şey. Herkes bana bakarken ve o uyarı havada bir büyü gibi yankılanırken kaldım. Rue ortalıkta yoktu.

Black de yoktu. Maz, Lock'un baygın bedeninin üzerinden geçip omzuma dokundu. "Hey, hadi gel. Buradan daha iyi bir yere gidebiliriz."

Beni kalenin dışına, ormana bakan bir banka götürüyor. Yürüyüş, yaşananlardan kaynaklanan gerginliği biraz olsun hafifletiyor ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Çok değil, ama biraz. "Bu gece neredeydin?"

"Kampta herkesin yeterince yiyeceği olduğundan emin oluyoruz. Orada işler her zaman iyi gitmiyor ve en iyi avcılar artık birbirlerine bağlılar." Onları kastediyor. Kahretsin. "Biyolojik ailem yok ama evlat edindiğim bir teyzem var ve onun da çok sayıda evlat edindiği çocuğu var. Aslında dördümüzü de yanına aldı. Zamanla yavaş yavaş birlikte büyüdük. Savaş sadece yetimler doğurur."

"Onunla bir ara tanışmak isterim," diye teklif ettim.

"Ben de öyle isterim." Uzun bir süre bana bakıyor. "Kane'in seninle geçmiş var. Karmaşık bir durum."

"O kadar karmaşık değil aslında, benden nefret ediyor sadece, ama bu gece kafa karıştırıcıydı. Dördünüz de bu kadar sahiplenici misiniz?" diye soruyorum.

"Evet ve hayır. Ejderhaların, bağlı oldukları varlıklara karşı sahiplenici oldukları bilinir." Sırıttı. "Ama Kane çoğu ejderhadan daha kötü." Maz uzun bir süre bana baktı. "Babanın gömleği için üzgünüm. Onu attığımı söylediğim anda senin için bir anlam ifade ettiğini gördüm ve midem bulandı. Hata yaptım ve özür dilerim."

"Çok şey ifade ediyordu. Babamındı. Ondan kalan başka hiçbir şeyim yok." Başımı aşağıya eğiyorum. "Ama bunu bilerek yapmadın. Sadece iyi bir şey yapmak istiyordun."

"Hâlâ üzgünüm. Gel buraya." Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım, kalbinin yavaşça atışını dinledim. Hafif bir tak tak tak. "Zamanı geri alabilseydim, bunu değiştirirdim. O tişörtü kesinlikle yırtmazdım. Sana yardım ettiğimi sanıyordum ve çantanda çok az şey vardı."

Başımı kaldırdım, yüzlerimizin birbirine çok yakın, sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark ettim. Gözlerim yavaşça dudaklarına indi ve tekrar yukarı kalktı, onun gözlerinin de dudaklarına kilitlendiğini gördüm. Her şeyim gerildi, kalbim hızla çarpıyordu birbirimize bakarken.

"Keşke bu yasak olmasaydı," diye fısıldıyor usulca, nefesi nane ve ferahlık kokusuyla üzerime geliyor. Kokusu beni bir battaniye gibi sarıyor.

Tanrım, ne kadar güzel kokuyor.

"Ben de," diye itiraf ediyorum sesli bir şekilde, çünkü daha önce itiraf etmek istemediğim bir şeydi bu. Ama bir bağ var, bir şey var. Birbirimize uzun bir süre bakıyoruz, acaba o çizgiyi aşacak mı ve ne kadar güzel hissettirecek diye düşünüyorum. Bir öpücük. Lanet olası yasak bir öpücük.

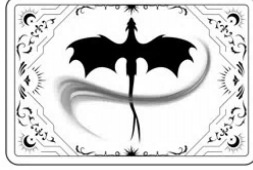
Elini kaldırıp yanağımı okşadı ve elini boynumun arkasına doğru kaydırıldı. Kane'in sesi gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi. "Maz, kampta bir şey oldu. Geri dönmemiz gerekiyor."

Yaklaştığını hissetmediğim için şaşırdım ve sıçradım. Maz yavaşça elini indirdi ve ayağa kalktı. "Yakında görüşürüz, Juni." Öfkeli bir yüzle Kane'e doğru yürümesini izledim; gümüş rengi gözleri gece gökyüzündeki ay gibi parlıyordu. Eğer araya girmeseydi ne olurdu acaba?

Eğer sevgilimi öpmüş olsaydım... ikimizi de mahvederdim.

Bölüm 14

KANE

"Klanlarda gerçekten bir sorun mu var, yoksa sadece araya girmek mi istedin?" diye soruyor Maz, birbirimize bağlı olduğumuz yerden ayrılıp eski bir balkonun etrafında yürümeye başladığımız anda. "Aptalca bir şey yapacak değildim."

Yalan söylediğini bildiğimi unutuyor. Ses tonundan, gömleğiyle oynamasına ve aşağı çekmesine kadar her şey belli, ki şu anda da aynısını yapıyor.

"Onu öpmek üzereydin resmen!" diye tısladım ona. Neredeyse gömleğini tutup duvara yapıştırıp, aptal olduğu için yumruk atmak istiyordum. Juniper ile bir sınırı aşmak—bu, bir yumruğun bile ona etki edemeyeceği kadar büyük bir şey. Bunu biliyorum çünkü o sınırı aşmayı her gün düşünüyorum. Rüyalarıma giriyor; uyanık olduğum her anımı ele geçiriyor. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Ve ona söyleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Ona karşı yanıp tutuşuyorum ve o benden nefret ediyor. Kendi güvenliği için böyle olmak zorunda, ama kahretsin, bu çok zor. Her açıdan.

Maz'ın bunu gözlerimden okuyabildiğinden emin değilim, tıpkı benim onu okuyabildiğim gibi. İkimiz de, o çizgiyi aşmanın yasak olduğu zamanlarda, bağ kurduğumuz kişilere karşı hisler besliyoruz. Böyle bir öpücük için şekil değiştirenleri öldürüyorlar. Aşık olurlarsa, onlardan ibretlik bir örnek çıkarıyorlar. Bu örnek, önemsedığımız herkesin ölmesi anlamına gelebilir. Maz bakışlarını indirip döndü, korkuluğa yaslandı. "Biliyorum, ve eğer onu öpseydim, bana durmamı söylemedikçe

durmazdım. İkimizi de riske atar ve her anın tadını çıkarırdım. Daha önce hiç böyle hissetmedim, Kane."

"Bak, başka biriyle sevişirsen onu unutursun. Şekil değiştiren klanlara geri dön. Sen bir ejderhasın. Hepsi seni çok seviyor. Ama o değil." Omzuna hafifçe vurup ormana baktım. "Onunla ömür boyu bağ kurduk. Onu korumak zorundayız ve eğer seni öperse ona zarar verirler. Eğer ona karşı hislerin varsa, onları yut ve harekete geçme." Ben de öyle yapıyorum. Her sabah, o bakmıyorken uyurken onu bir saniye izliyorum. Onunla asla bilemeyeceği gizli anlar yaşamak için sapık bir herife dönüştüm. "Daha önce hiçbir kadına önem vermedin. Sadece yasak ve güzel olduğu için."

"Öyle değil." Dişlerini sıktı.

Bir an için ona gerçekten inanıyorum çünkü o, Juni. Gelmeden yıllar önce onu hayal etmişim, çocukken nasıl göründüğünü merak ediyordum. Ama o beni ya da ilk tanıştığımız yılları hatırlamıyor. Çocukken hep birlikte olduğumuzu, ebeveynlerimizin asi olduğunu, aralarında bir bağ olan bir topluluk istediklerini, kızları için bir güvenlik ağı kurmak istediklerini nasıl unuttuğunu bilmiyorum. Ama ben de bir çocuktum. Her şeyi neden yaptıklarının kesin nedenlerini bilmiyorum. Ama bir şeylerin ters gittiğini, çok ters gittiğini biliyorum. Ve bu onun hatasıydı.

O gece her şeyimi kaybettim, o da öyle. Bir şekilde, anıları da onunla birlikte gitti. Ama o, çocukken hatırladığım o esmer, vahşi, asi kız değil artık. Şimdi çok güzel ve baştan çıkarıcı bir kadın—gerçekten de çok baştan çıkarıcı. Dürüst olmak gerekirse, onları böyle yakın görmek beni kıskandırdı. Onları tekrar tekrar hayal ettikçe midemde bir ağırlık hissediyorum, geçmiyor. Kıskançlık duymam... ta ki o olana kadar. Bir şekilde hayatımda hiç bu kadar kıskanç olmamıştım. Maz—o benim için bir kardeş gibi ve onu kıskanmıyorum. Kahretsin, bana ne oluyor? Maz hepimizden daha nazik ve eğer onu isteseydi, mantıklı olurdu. Ben onu asla hak etmedim ve hayatımda yaptığım şeylerin yarısını bile öğrense, benden korkardı. Ona dokunarak bile aileme ihanet ederdim. O, nefret etmem gereken biri olmalıydı ve ilk günden beri, onu kendimden uzaklaştırdığımdan beri, gerçekten öyle hissetmedim. Onu bir daha asla göreceğimi hayal etmemiştim, ve işte oradaydı.

"Ardıç hakkında yeterince konuştuk. Klanımızda ciddi sorunlar var. Seni arıyordum. Bazı öğrenciler ortalığı karıştırdı ve köyün güney tarafında sele neden oldular. Çocuklar yaralandı. İki kişi öldü." Ejderham yas

tutarken, ben de onların kaybının acısını hissederek homurdanıyorum. Ejderha kültüründe eski bir atasözü vardır.

“Alevlerle yeniden doğarlar, zamanla sonsuz olurlar.” Maz bunu benden önce söylüyor. “Kim? Söyle bana, Büyükanne kimdir—”

“Ölmezdi. Onu tanıdığım kadarıyla, hepimizden daha uzun yaşar.” diye şaka yapıyorum ama bu şaka ikimizi de güldürmeye yetmiyor. “Alder ve Exei.” diyorum ona. Yaşlılar. En az yüz elli yaşındaydılar, ama cadıların şakalarına güldüğü bir gecede kendi evlerinde boğulmayı hak etmiyorlardı. Black'ten duyduğuma göre, güney köyünün büyük bir kısmı hasar görmüş ve insanların uyuyabileceği bir yer olması için evleri onarmak için bütün gece çalışmamız gerekecek. “Herkes yardım etmek ve sabah olmadan önce bir temizlik yapıp yapamayacağımıza bakmak için geri geliyor. Eğer orada olsaydık bunu yapmazlardı.”

Hiçbir şeyi değiştirmedeği için suçluluk duymanın anlamsız olduğunu biliyorum, ama suçluluk duygusu orada, beni rahatsız ediyor. Klan benim sorumluluğum; hem benim hem de onların. Ebeveynlerimiz klan liderleriydi ve savaştan sağ çıkarsak bu unvanı biz devralacağız. Resmi unvanımız olmasa bile, hepsi bize ne yapmamız gerektiğini bilmemiz gerektiğini düşünüyor gibi bakıyor. Çoğu zaman bilmiyorum, ama pes etmeyeceğimi biliyorum. Halkımız için savaşmalı ve bizi ormandan çıkarmalıyım. Büyücüye karşı şansımı deneyeceğim. Cadıların kölesi olarak ölmekten daha iyidir.

Maz titriyor. Onu nadiren kızgın görürüm; hiç böyle olmamıştı ya da öfkesini çok iyi saklıyordu. “Bizi şaka olsun diye mi öldürdüler? Bu lanet olası iş ne zaman bitecek?”

O kadar çok şey oluyor ki, hepsini saklıyoruz ve bu gibi anlar sırlarımızı daha da körüklüyor. “Kanları koridorlarda akacak ve bir gün güleceğiz kardeşim. Geri kalanını da yakacağız ve halkımız özgür olacak. Hiçbir şey değişmedi.” Klanların iletişim kurması gerekmiyor, ancak küçük yaratıklar aracılığıyla dünyanın dört bir yanına gizli yazışmalar yapılıyor. Onlar da özgür olmak istiyorlar. Cadıların asla anlayamayacağı şey, bir hayvanı kafeste tutmanın, serbest kaldığında sizi ısırmasına neden olacağıdır. Şekil değiştirenler özgür olmaya hazır ve cadılar bunun farkına bile varmayacaklar.

Bazen Juniper'ın ne düşüneceğini merak ediyorum... ama ona açıkladığımızda anlayacağını umuyorum. Irkına, görüldüğü kadar sadık olduğunu sanmıyorum. “Okul müdürü selden haberdar mı?”

“Ona söyledim,” dedim soğukkanlılıkla. “Ve o da hiçbir yardım teklif etmedi. Bana bununla başa çıkmamı ve buradan gitmemi söyledi.”

"Gerçek savaş başladığında yakacağım ilk cadı o olacak." diye mırıldandı Maz. "Kahrolası pislik." "Belki Juniper yardımcı olur. Ona sormalıyız."

“Hayır, henüz onun dahil olmasını istemiyorum.” Sözümlü kesiyorum. “Maz, hayır.”

Dürüst olmak gerekirse, geri dönüp onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Etrafımızda biri olmadan onu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum. Bunu bilmiyor – onu takip ettiğimizi söylemiyorum – ama takip ediyoruz. Bağ kurduğumuzdan beri ona dokunmamaları için tehdit etmek zorunda kaldığım insan sayısı inanılmaz derecede artıyor. Bazen birkaç burun ve kemik kırmak eğlenceli oluyor. Maz, bu gece şansını zorladığını ve klanın yanına gitmemiz gerektiğini bilerek konuyu kapatıyor. Yakındaki açık balkondan oraya uçabiliriz. Oraya doğru yürürken iğrenç, rahatsız edici bir kahkaha duyuyorum.

Lock, takım elbisesiyle, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle balkona çıkıyor. Yumruğumdan iyileşmiş olsa da, gözlerindeki intikam parıltısı çok güçlü. Dene bakalım, şerefsiz. Juniper'e yaptıklarını düşünürsek, hayatta kaldığı için şanslı. Lock tam bir pislik. Onunla neden birlikte olduğunu asla anlamayacağım, ama evlenmelerine izin vermektense onu öldürmeyi tercih ederim. Bu, onun sürekli etrafta olması gerektiği anlamına gelir ve bu asla olmayacak. Ayrıca, onunla mutsuz olurdu. Juniper, onun için diz çökecek ve onun iyi olduğundan emin olmak için ölecek bir erkeği hak ediyor. Bu pislik kimseye boyun eğmez ve onun için tek bir saç telini bile riske atmaz. Onun gibi erkekleri tanıyorum ve o sadece acı veriyor. Aylardır onun ölümünü planlıyorum. Kaza gibi görünen acı verici bir ölümle ölecek ve kimse bunun ben olduğumu bilmeyecek. Ya da biz. Savaşta her zaman erkekler ölüyor ve onun da onlara katılacak olması çok yazık. Her şey bittiğinde, onun mezarı başında da dans edeceğim.

“Ah, işte nişanlının birbirine çok bağlı küçük ejderha evcil hayvanları.” Beni baştan aşağı süzüyor, sanki ondan daha aşağıdaymışım gibi. Oysa ikimiz de biliyoruz ki kavgada ben kazanırım. Hatta bundan gerçekten çok zevk alırım. Arkadaşları arkasından gülüyor, onu destekliyorlar. Korkaklar.

"Adın neydi yine?" Hiçbir fikrim yokmuş gibi yapıyorum, oysa aklımda çoktan ölmüş olan eski sevgilim Lock diye hatırlıyorum.

“Kilit.” diye dişlerini sıkarak söyledi ve öfke parıltısı yerini çekici bir gülümsemeye bıraktı. Bu aptalca gülümsemenin kimde işe yaradığını bilmiyorum ama içini hemen anladım. “Nişanlımı buralarda gördün mü? Onu arıyorum. Ona bir içki ısmarlamak, yalnız bırakmak istiyorum. Dilimi gezdirmek istiyorum—”

“Siktir git!” diye homurdanarak öne doğru adım atan Maz'ın gözlerine gümüş rengi bir ışık sızdı. Onu şekil değiştirmesine izin verip Maz'ın ejderhasının Lock'u yemesini izlemek istedim. Gerçi, o herifi gerçekten yiyeceğini sanmıyorum. Muhtemelen bir göt deliği gibi tadı da vardır.

“Ona karşı hisler beslemeye başladın!” Lock yüksek sesle gülerken ellerini çırpı. Yaklaşmasını engellemek için elimi Maz'ın göğsüne koydum ve ona dik dik baktım. Alçak sesle hırladı ama durdu. “Güzel, değil mi? Sana söyleyebilirim ki, tüm kıyafetleri çıkarıldığında çok daha güzel. Benim sikim içindeyken çıkardığı inlemeler... kahretsin, eşi benzeri yok. Juniper'ı yatağa atmak kolay çünkü zavallı evlatlık kıza birinin sevgisini duymaya can atıyor. Ama onun bile sınırları var ve bir ejderhayla sevişmek de bunlardan biri olmalı.”

Zihnimde ejderham kükrerken gözlerime gümüş rengi bir ışık doluyor. Kıskançlık bu. Öfke bu. Hepsi kanımda yankılanıyor, sanki şu an tamamen aynı varlığımız çünkü bunu hissediyorum. O herif onun hakkında nasıl böyle konuşmaya cüret eder? Gözlerimin gümüşe dönmesi gerektiğini biliyorum ama o aptal hiçbir şey söylemiyor. Maz şimdi beni onlardan uzaklaştırmak için geri itiyor.

“Onun benim olduğunu anlıyor musun? Her gece onunla sevişirken yanımda olmak ve beni dinlemek zorunda kalacaksın. Onu hamile bırakacağım. Benim çocuklarım olacak ve sen de izleyeceksin—ona istediğim her şeyi yaparken, çünkü o benim.”

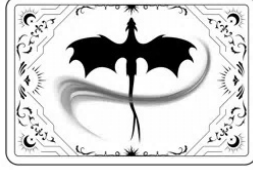
Hayır. Junper benim. Bana dokunmaya cüret eden herkesi yakacağım.

“Neden? Annen sana onu ödüllü bir at gibi alabileceğini söylediği için mi? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Juniper kimsenin sahip olabileceği bir şey değil. O kendi başına bir birey ve sen onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Sürekli senden kaçınıyor.” Maz gülüyor. “Senin yakınlarda olduğunu bildiği her an ters yöne gidiyor. Hatta kız kardeşin bile senden kaçınmasına yardım ediyor. Bu her şeyi anlatmıyor mu? Yatakta gerçekten çok beceriksiz olmalısın çünkü güzel bir yüzün var ama yine de onu elinde tutmayı başaramadın. Acınası bir cadısin. Doğrusu, eğer benim yatağında olsaydı, gitmezdi. Geri dönmek isterdi, kaçmak değil.”

Lock dişlerini sıktı ve ben de kısık bir sesle hırladım. Gözleri bana kaydı ve sonunda gözlerinde bir korku belirdi. Ben dönüşmeye başlarken havadaki büyüü hissettiği için birkaç adım geri çekildi. Ejderham benden fırladı, kanatlarım duvarları parçalayıp paramparça etti. Ejderham kontrolü ele geçirirken tüm duyularım güçlendi, zihnimin ön planına hücum etti. Ona nereye gideceğini söyleyecek kadar temel bir kontrolüm vardı, ama böyle öfkeli olduğunda değil. Boğazında yakıcı bir ateş yanıyordu, bizden kaçıp balkon kapısına doğru koştular, arkadaşları Lock'un önüne geçerek ondan uzaklaşmaya çalıştılar. Ejderham mavi bir ateşle kükredi ve Lock'u kapıya ulaşana kadar kovaladı, alevler kapıya çarpmadan önce zar zor içeri girmeyi başardı. Balkon hala yanıyordu, ben de oradan gökyüzüne atladım, Maz'ın da dönüşüm geçirip peşimden atladığını duydum.

Ay'a neredeyse dokunabilecekmişim gibi yükseklerde uçuyorum, kanatlarım sonuna kadar açık, her yere uçabileceğimi biliyorum. Ama Juniper bu akademideyken onu yalnız bırakmayacağım.

Bölüm 15

Kimse annesinin çılgınlıklarını duymak istemez ama bu beni hoş bir rüyadan uyandırıyor. Gerçek dünya bir rüya değil ve korkunç. Annem neden çılgılık atıyor? Yataktan fırlıyorum, çarşafları geriye atıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde tahta kapıma koşuyorum. Arkasına taktığım ziller yüzünden kapı sallanıyor, Kane ile birlikte yaptığımız bir sanat eseri. Ayaklarım sıcak ve yapışkan bir şeye batıyor ve aşağı baktığımda kanını görüyorum. Annemin kanından oluşan bir su birikintisi çünkü bedeni birkaç metre ötede ve hareket etmiyor. Daha önce hiç ölü birini görmemiştim... ama insanların çok fazla kan kaybederlerse öldüğünü biliyorum. Karnı kesilmiş ve bakmaktan kendimi alamıyorum. "Anne?"

Havada Latince kelimeler yankılanıyor, tavanda alevler yükseliyor ve giderek büyüyor. Babam koridordan koşarak geliyor, beni görünce yavaşlıyor, sonra donup kalıyor, ayaklarını tahta döşemeye gömüyor. Yalnız değil. Koridorun sonundaki yatak odalarından bir gölge onu takip ediyor. Cesur babamı hiç korkmuş görmemiştim. Dışarıdaki ormanda bir arı soktuğunda bile. Ama şimdi korkuyor. Babam bana bağılıyor. "Juni! Evden çık ve koş!"

Arkasında bir insan var, ama artık canlı gibi görünmüyor, yine de hareket ediyor. Annem bunu yapacak mı? Hayır, o onlardan biri değil. Derisinin rengi bembeyaz, sanki bütün kanı çekilmiş gibi; gözleri yok, hiçbir şey yok. Tırnakları uzun, siyah pençe gibi şeyler, havayı yarıyor, babama ulaşmaya çalışıyor ama babamın büyüü onu engelliyor. Babam parıldayan gri bir kalkan kullanıyor, ama yaratık tırnaklarıyla her

vurduğunda kalkan çatlıyor. Dizlerimin üzerine çöküp anneme doğru sürünüyorum, başını kucağıma alıyorum. Sıcak, soğuk değil. "Anne."

Beni asla görmezden gelmezdi, ama şimdi ediyor. Uyanmasını istiyorum. Ölmemiş olmasını istiyorum. Annemin gözleri sonuna kadar açık ama boş, sanki onu mükemmel kılan ışık sönmüş gibi.

"Git buradan!" diye bağırdı babam bir kez daha, sonra sırtını bana döndü. Hareket edemiyorum. Yaratık kükredi, kalkanı kırarak ona çarptı ve onu yere serdi. Ama ben hareket edemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Babamı pençeleriyle parçalamasını izlerken. Babamın da öldüğünü anlayana kadar. Akılsız. Bu onların adı ve mantıklı, çünkü bu şeyin içinde hiçbir şey yok, tıpkı annem ve babam gibi. Sadece boşluk. Ayağa kalktı ve pençelerini tahta zeminde sürükleyerek bana doğru yürüdü.

Yakında aklımı kaybedeceğim.

Ben gideceğim ama onlarla birlikte olacağım. Annem ve babamla birlikte olmak istiyorum.

Dün doğum günümdü, sekizinci yaş günüm. Sekiz yaş ölmek için iyi bir yaş mı? Bence değil. Pasta yedik; gülümsedik ve güldük. Bütün çocuklar gelmişti ve çok güzeldi. Uzun zamandır yaşadığım en güzel gündü. Maz bana yeni bir saat aldı.

Annemi yere bıraktım ve yaklaşırken duvara doğru sürünerek geri çekildim, göremediği için havayı kokluyordu. Tanrıça, yaşamak istiyorum. Lütfen beni henüz öldürme. Eğer yaşamama izin verirsen savaşı bitireceğim ve bu şeyleri durduracağım. Annemi ve babamı henüz görmek istemiyorum. Akılsız yaratık bana doğru bir adım daha attı, kulaklarımda kanım gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür yüzümün tam önünde duruyordu. Başını eğdi, bir kez daha kokladıktan sonra benden uzaklaşıp merdivenlerden aşağı indi. Çürük gibi kokuyordu. Dışarıdan daha fazla çığlık yankılandı.

Annemin ve babamın cesetlerine bakıyorum ve arkamı dönüp odama koşuyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve doğruca pencereye gidiyorum. Pencereyi açarken gıcırıyor, dışarıya gizlice çıkmak için. Milyon kere gizlice dışarı çıktım ama bu sefer hıçkırarak ağlıyorum ve dışarısı çok karanlık. Yıldızlara ve ortalarındaki aya bakıyorum. Böylesine korkunç bir gecede gökyüzü nasıl bu kadar güzel olabilir? Titreyerek pencereden aşağı inerken ağlamaya devam ediyorum, hıçkırmalarım nefes almayı çok zorlaştırıyor. Hava nereye gitti? Göğsüm neden acıyor? Annem ve babam yok. O yaratıklar evlerin dışındaki tarlaları dolduruyor ve bir an için

oğlanların kaçmış olmasını diliyorum. Şekil değiştirenler onları cadılardan daha iyi hissediyor olmalı, değil mi?

Bizi nasıl buldular?

Küçük balkonun ucuna tırmanıp, ayaklarım soğuk çimenlere değmeden önce plastik borudan aşağı indim. Doğrudan ormana koştum, sadece bir kez arkamı dönüp babamın büyüsiyle alevler içinde kalan evi gördüm. Yangını durduracak hiçbir büyü bilmiyorum ve bunun için çok gencim. Oyuncak ayılarım içeride. Maz'dan aldığım saat ve annemin doğum günüm için diktiği elbise. Babam bana bir bisiklet almıştı, o da yanacak. Hepsi yok olacak. Babamın gömleği üzerimde kıpırıyor ve altından tutup koşmaya devam ederken birkaç kez neredeyse tökezliyorum. Ağaçların arasına doğru koşuyorum, ta ki nerede olduğumu bilemeyene kadar. Ama durmuyorum. Duramam. Çünkü belki yeterince hızlı koşarsam, zamanın içinde geriye koşup bunun hiç olmasını engelleyebilirim. Belki, sadece belki.

Ormanın sonuna vardığımda arkamı döndüm ve takip edildiğimi fark ettim. On tane akılsız canavar oradaydı. Hepsi farklı şekil ve boyutlardaydı. Bazıları çürümüş kıyafetler giymiş ve kötü kokan insanlardı. Diğerleri ise karanlıkta net göremediğim hayvanlardı. Bir kaplan ay ışığına çıktı. Gözleri yoktu ve yan tarafında bir delik vardı, ağaçların arasından süzülen ay ışığında parıldayan kaburgaları görünüyordu. Etrafımda dönerken sırtımı ağaca yasladım, sonra ağaçlara, gökyüzüne doğru bir kez kükredi. Ses korkunçtu, sanki bir insan yardım çığlığı atıyormuş gibi. Beni yalnız bırakıp gittiler ve ben de ormanın içinden ters yöne doğru koştum. Beni öldürmediler ama öldürmeleri gerekirdi. Uzun süre sadece kalp atışımı duyarak koşmaya devam ettim.

“Juniper!” diye bağırdı Black. Durdum ve birkaç adım ötede bir adam gördüm. Kalın, koyu saçları vardı ve şaşkın bir şekilde bana bakıyordu. “Koşmayı bırak.”

“Burada değilsin... Burada kimseyi göremiyorum.” Ona bakıyorum. “Sen kimsin?”

“Senin,” diye fısıldadı.

Çılgılık atarak ve tekmeleyerek uyandım, etrafımı saran sıkı kolların bana teselli sözleri fısıldadığını fark ettim, gerçeğe yüzleşirken. Bu bir anıydı ve bana bağlı olanlardan biri beni tutuyordu. Ormanda kapana kısılmış ve ailemi öldüren Akılsızlardan kaçan küçük bir kız değilim. O gece, tanıdığım her şeyi ve herkesi kaybettim. Yoksa kaybetmedim mi? Oğlanları daha önce hiç hatırlamamıştım. Bu doğru değildi, orada değillerdi. O gece başka hiçbir

çocuk hayatta kalmamıştı ve klanımın ölüm listesiyle ilgili gazeteleri okuduğumu hatırlıyorum. Orada değillerdi. Black de hafızamdaydı ve daha önce hiç orada olmamıştı. "İyisin." Black mi? Gözlerimi açtım, hala banyoda, yerde, derme çatma yatağında olduğumu gördüm. Dur, onun kollarındayım. "Buradasın, benimlesin. O kabus nerede olursa olsun, gitti. Benimlesin ve seni bırakmayacağım. Güvendesin. Bizimle olduğun sürece her zaman güvendesin."

"Öldüler, öldüler, öldüler," diye fısıldıyorum boğazım tahriş olana ve o an hissettiğim, zihnimi çalan korkuyu bastırmayı başarınca kadar. Hâlâ hissettiğim korku. Biliyorum ki bir gün Akılsızlarla savaşıcağım, o gece tanrıçaya beni kurtarması için verdiğim sözü tutmaya niyetliyim, ama Akılsızlar beni her zaman iliklerime kadar korkutacak. Black beni kendine doğru çekiyor, dudakları alnıma bastırılmış halde beni ileri geri sallıyor.

"Biliyorum. Oradaydım. Seni görebiliyordum. Bunu nasıl yaptığınızı, nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama o kabusu paylaştık. Uyanıp buraya kadar sürünerek sana ulaşmayı başardım, sonra tekrar rüyaya döndüm. O zaman beni gördün..." Başını sallıyor.

"Siyah." Kalbim duruyor. "Bana dokunuyorsun ve ben ölmedim."

Gözleri kocaman açıldı, sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi. Sanki yarı uykulu bir halde buraya gelip beni kabusumdan kurtarmış gibiydi. Black, elinin belime kenetlendiği yere baktı. Siyah askılı bluzum biraz yukarı kalkmıştı ve parmaklarının çıplak tenime dokunduğunu görebiliyordum. İkimiz de sessizce birbirimize baktık ve umarım vücudumun ona nasıl tepki verdiğini, ondan hoşlandığımı göremez. Başım omzuna yaslanmış, dolgun yanağım tenine yapışmıştı ve yemin ederim ki dudakları az önce alnıma yatıştırıcı bir öpücük kondurmak için gelmişti. Benim için gelmişti ve ben lanetli değildim.

"Nasıl?" diye nefes nefese sordu. "Bebekken lanetlendiğim için dokunduğum herkesi öldürdüm. Sen nasıl bağışıklısın?"

"Ne oldu?" Maz yüzünü ovuşturarak içeri giriyor ve bizi görünce tamamen şok olmuş görünüyor. Aramıza hoş geldin dostum. "Nasıl?" Black'in söylediklerini tekrarlıyor. Ben de aynısını düşünüyorum. "Neredeyse sabah oldu ama içeriden çılgılık attığını duydum, sonra da Black'in de olmadığını fark ettim. Kane ve Vale'in kampta işleri vardı, bu yüzden burada değiller."

"Kötü bir rüyaydı ve Black bir şekilde rüyamdaydı," diye itiraf ettim ona. Bunu sır olarak saklamanın bir anlamı yok. Denesem bile

açıklayamazdım. “O bir anıydı, en kötü anım. Orada olmamalıydın.”

"O kâbus neydi?" diye soruyor Black. "Ne zaman?"

İkisine de bakıyorum. Neredeyse onlara anlatmak istemiyorum çünkü o geceyi ya da ondan sonraki geceleri düşünmek canımı yakıyor. “Biliyorsunuz, insanlar Akılsızların çocuklara saldırmadığını söylerler. Bunu biliyorum çünkü evime saldırdılar. Dışarı çıktığımda annemin çoktan ölmüş olduğunu ve babamın da can çekiştiğini gördüm. Güçlü cadılardı ve bağları çok güçlüydü, ama yine de hepsi öldü. Bana yüzün üzerinde Akılsızın yaşadığımız evlere saldırdığı ve sadece anne babamı değil, tüm topluluğu öldürdüğü söylendi. Teyzem, büyükannem ve tanıdığım herkes gitti. Tek kurtulan bendim.”

Yutkundum ve devam etmeden önce kaygımı atmak için derin bir nefes aldım. “Akılsızlar babamı paramparça ettikten sonra bana yaklaştılar ve sonra öylece uzaklaştılar. Yatak odamın penceresinden tırmanıp ormana koştum. Bir grup beni takip etti, ama belki de ormanın içinden geçiyorlardı, bilmiyorum. Kaçmadan önce bir süre etrafımda dolaştılar. Biri beni bulana kadar dört gün boyunca o ormanda kayboldum. Her gece Akılsızları gördüm. Her gece yanıma geliyorlardı. Her gece çılgılık attım, ağladım ve onlardan başka birinin beni bulması için yalvardım. Diğer geceler ise çok korktuğum için tamamen sessizce oturdum. Babamın gömleğini giyiyordum. Ondan sonra ona garip bir şekilde bağlandım.” Bunu onlara anlattıktan sonra kendimi çok kötü hissettim. “Uzun yıllardır bu kadar çılgın kabuslar görmemiştim. Sanki yeniden yaşıyordum.”

“Nefes aldığım sürece, bir daha bununla yalnız başına yüzleşmeyeceksin.” Black, hayranlıkla kolumu okşadı. “Artık seninim. Ne istersen söyle, ben de yaparım. Sadakatim sana, Juniper.”

Gözlerimi kırpyorum. "Aslında hiçbir zaman yanımda olan biri olmadı."

“Pekala, sonsuza dek seninle olacağım ve tanrıçanın bizim için çizdiği her yolda seninle birlikte yürüyeceğim.” Başını salladı ve ben de karşılık olarak başımı salladım. O benim ruh eşim ve onun için gitmeyeceğim hiçbir yol yok.

Odanın dışındaki kapıya bir tıkırtı geldi. Başımı kaldırdım ve Maz'ın yüzünde karışık duygular gördüm. "Ona nasıl dokunuyorsun?"

Black'e bakıyorum. "Bilmiyorum."

"Siyah mı?" diye soruyor Maz.

Black bana bakıyor ve şöyle diyor: "Bu, tanrıçadan bir hediye ve bir işaret. O bizim geleceğimiz."

Aralarında bir şey geçiyor ve kapı iki kez daha çarpılıyor. Maz homurdanarak kapıyı açmak için dönüyor. Black'in kucağından iniyorum ve o da elimi tutarak beni ayağa kaldırıyor. "Beni uyandırdığın için teşekkür ederim. Minnettarım."

"Rica ederim, Juniper." Bana gülümsüyor ve birlikte banyodan çıkarken elimi tutmaya devam ediyor. Ona izin veriyorum çünkü yıllarca dokunamadıktan sonra sonunda birine dokunabilmek çok garip olmalı... ve çünkü hoşuma gidiyor. Sıcak teninin tenime değmesinin verdiği hissi seviyorum. Tanıdık ve normal geliyor.

Maz kapımızı açarken, adımımı durdurup Black'e döndüm. "Bekle, lanetlenmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, lanet insanları anında öldürüyor. Onları akılsızlığa sürüklüyor. Eğer lanetlenmiş olsaydınız bunu anlardık diye düşünüyorum." Gözleri bulutlanıyor, sanki daha önce böyle bir şey yaşandığını düşünüyor gibi.

"Bu durum sizin ailenizin başına da geldi mi?" diye nazikçe soruyorum.

Başını sallıyor, bunu sesli söyleyemedi. "Senin suçun değil. Hiçbir zaman da olmadı." Ona üzülmesinin normal olduğunu söylemek istiyorum ama Maz çok yüksek sesle konuşuyor.

"Bu senin için, Juni. Hem üvey kız kardeşin hem de arkadaşın için." Maz kapıyı açık bırakır. "Koşuya çıkıyorum."

Yanlarına gidip kapıyı daha da açtım ve Wini ile Rue'yu günlük kıyafetler içinde buldum. "Kızlar günü mü yapalım? Piknik hazırladım." Wini elinde bir sepet dolusu yiyecek tutuyordu.

Rue, "Ve izleyecek birkaç güzel DVD'nin olduğu eski bir DVD oynatıcım var," diye ekliyor. "Biliyorsun, eskiden yaptığımız gibi. Bunu çok sevdiğini biliyorum."

"Üzerimi değiştireyim. Harika olur." diye sııttım.

İkisi de Black'in elini tuttuğum yere bakıyor. Rue boğazını temizliyor. Bunu onlara film izlerken açıklamak zorunda kalacağım. "Wini'nin odasına gelin. Orada olacağım."

Black kapıyı yüzlerine kapatıp kapıya yaslandı ve elimi bıraktı. "Bu ikisine güveniyor musun?"

"Öyle yapmamalı mıyım?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, gözleri okunamaz durumda. Banyoya geri dönüyorum, yerdeki derme çatma yatağa ve tekrar ana odaya bakıyorum. Artık yeter.

Yorganımı ve yastığımı alıp, bana ait olan boş yatağa geri koyuyorum.

Maz banyodan çıktığında dar şort ve askılı bir tişört giymişti. Çok fazla bronz teni görünüyordu ve ağzım sulandı. "Yani, artık o yatakta uyuyacaksın ve banyo zemini yüzünden kendimizi suçlu hissetmemize ve dışarı çıkman için sana yalvarmamıza gerek kalmayacak, öyle mi?"

"Yatakta uyuyorum ama bununla ilgili gülümseme." Beni dinlemiyor. "Gülümsemeyi bırak."

"Mutlu olmamak mümkün değil, çok mutluyum." Esneme hareketlerine başlıyor. "Bugün güzel bir gün." Black'e başıyla onay veriyor... Black de gülümsüyor. Belki de öyledir.

Günün geri kalanını Wini ve Rue ile geçirdim, hepimiz gülüp şakalaştık, normal şeyler yaptık. Bu bana, Rue ile annesi birkaç saatliğine dışarıda olduğunda eski, çizik DVD'lerden film izlemek için gizlice çatı katına çıktığımız yılları hatırlattı. Güzel, sessiz ve normaldi. Bazen en güzel günler böyledir; normal olanlardır.

Güneş batarken yatak odama geri döndüm, içeri adımımı attığım anda bir ip sıkıca etrafıma dolandı. İp beni yerden kaldırmadan önce on iki kez etrafıma dolandı. Bir dakika boyunca şok içinde çılgılık attım, ardından ip ağzımı kapattı ve sıkılaştı. Yatağa fırlatıldım. Kane'in yatağına.

Şeytan gibi yanıma geldi, gözleri öfkeyle parlıyordu, elinde bir defter vardı. "Bu, bu hafta beni sinirlendirdiğin her şey hakkında bir kitap. Tam bir roman, Juniper. Neredeyse kırk bin kelime. Kendini nasıl savunacaksın?"

Gülüyorum ama ona cevap veremiyorum. Parmaklarını şıklatıyor ve ağzımdaki ip tekrar gevşiyor. Dudaklarımdan istemsizce alaycı bir cevap dökülüyor: "Teknik olarak, kırk bin kelimeyi geçmedikçe tam bir roman sayılmaz. Bu bir novella. Şimdi beni bırak."

Bana hırslı bir şekilde baktı. "Hayır, kitapları bu kadar çok sevdiğini bildiğim için sana okuyacağım. Şimdi, kahvaltıda Lock'a nasıl gülümsediğinden başlayalım ve—"

"Ona gülümsemedim ki!" diye çıkıştım. Aslında Wini'nin söylediği bir şeye gülümsedim. Lock'u kahvaltı masama oturmaya davet etmedim ve davet etmesinden de hiç memnun olmadım. Kahvaltımı mahvetti.

“Evet, yaptın. Bu yüzden öğle yemeğine zehir kattım ve hâlâ hasta. Bu senin suçun ve evet, kendini kötü hissetmelisin.” İçini çekti.

"Bu, ne kadar deli olduğunu anlatan bir itiraf kitabı mı?" diye fısıldıyorum. Biraz etkilendim doğrusu. Vale'i deli sanıyordum ama bunca zamandır asıl deli Kane'miş. Gizli deli.

“Hayır, bu senin hakkında ve sana bağlı olmanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir kitap.” Ağzımı tekrar bağlıyor. Deli ve sapık bir herif. Bu hafta yaptığım tüm hataların listesini okumaya devam ederken ondan ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Kitabı bitirdikten sonra ona dik dik bakıyorum ve ağızımdaki ip düşüyor. “Özür dile.”

"Kırk bin kelimeyi geçemediğiniz için üzgünüm. Gelecek hafta daha iyisini yapacağım." diye sııttım.

"Black sana nasıl dokundu?" diye dişlerini sıkarak sordu. "Mümkün olmamalıydı, ama oldu. Bana nasıl olduğunu anlat."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok. "Şimdi, beni çözer misin?"

Uzun süre bana bakıyor. "Görünüşe göre birçok şeyden haberin yok ve bu hiç mantıklı değil. Nasıl unutabilirsin?"

"Peki, neden bana söylemiyorsun? Aramızdaki bu aptalca oyunlar da neyin nesi? Bana doğruyu söyle."

“Yapamam,” diye hırçın bir şekilde söylüyor. “Unutmuş olabilirsiniz ve boğazım tıkanacakmış gibi hissetmeden tek bir kelimesini bile söyleyemiyorum.”

"Kim bize büyü yapıyor lan?" diye çıkıştım.

"Bilmiyorum," diye beni taklit ediyor. "Sinir bozucu, değil mi? Seni düşünmeden duramıyorum ve nedenini sana söyleyemiyorum. Tek kelime bile edemiyorum."

Uzun süre bana bakarken tenim ısınıyor. "Lock'u gerçekten zehirledin mi?"

"Evet. Umurunda mı?" diye meydan okuyor.

Dürüst olmak gerekirse hayır, ama bunu Kane'e söylemek gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyor. Sevdiğim insanları zehirlemeye başlayabilir. "Geçen gün onu fena halde dövdüğün için biraz olsun pişmanlık duyuyor musun?"

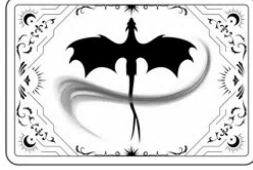
“Hayır.” Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Ah, beni burada böyle bırakamaz. "Sakın gitmeye kalkma, Kane!"

“Küvetten kurtulmak işe yaramadı ve sevgilimin yerde uyuduğunu bilmek beni çok rahatsız ediyor. Seninle ilgili çözmem gereken daha çok sorun var ve tam olarak nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Böyle uyuyabilirsin. Sabah görüşürüz sevgilim.”

Beni yatağında bırakıp giderken ona bağırdım, o ise kahkahalar atarak doğruca dışarı çıktı. O heriften nefret ediyorum.

Bölüm 16

Bu seferki rüya farklı. Geçen seferki gibi korkutucu değil ama aynı. Normal bir rüya değil—çok daha fazlası gibi hissettiren bir şey. Kaynar çorba dolu bir tencerede kaşıkla karıştırırken vücudumu kontrol edemiyorum. Biberiye ve tavuğun, havuçların ve patateslerin kokusunu bile alabiliyorum. Yüzümdeki sıcaklığı hissedebiliyorum ama başımı kaldırdığımda aynada kendi yansımanımı görüyorum. Sandığımdan daha gencim. Sekiz ya da yedi yaşında olmalıyım. Hayır, yedi yaşındayım. Saçlarım kalın bukleler halinde, tıpkı şimdi olduğu gibi asi. Bu bir anı—ama daha önce hiç görmemiştim. "İşte oradasın."

Arkamı döndüğümde, hiç tanımadığım bir evin mutfağına giren Black'i gördüm. Büyüdüğüm ev burası değildi. Bu mutfak, yüksek kirişleri ve tuğla duvarlarıyla daha çok bir kır evine benziyordu. Black, bir köpek gibi başını salladı ve bana çocuksu bir sırıtış attı. Çünkü o bir çocuktuktu. Black muhtemelen on iki yaşındaydı ve onu bu kadar küçük görmek şaşırtıcıydı. "Dışarı gel?"

Gözlerimi devirdim. "Biliyorsun yapamam. Tencereyi kendi haline bırakırsam teyzen çok kızacak." Çocuğun teyzesi iyi bir kadın ama katı ve korkutucu.

"Yapmaz. Seni seviyor." Black göz kırptıyor. "Ve ben de onu tatlı dille ikna edeceğim."

Anne babamızı tatlı dille etkilemek sadece Maz'ın iyi olduğu bir şey ve o da bunun farkında. Annem onun bir fareyi bile büyüleyebileceğini söylüyor ve bence haksız değil. Sanki normalmiş gibi, sanki bunu milyon kere yapmışız gibi, yanıma geliyor ve nemli elini benimkine uzatıyor. Akşam

yemeğinin ne kadar güzel koktuğundan bahsederek beni dışarı çıkarıyor, ama ben sadece onun bana dokunmasına odaklanabiliyorum. Şimdi bile, çocukken bile, bana dokunabileceğini biliyordu. Bunu nasıl unutabilir? Bu nasıl mümkün olabilir? Gözleri o kadar parlak ve canlı ki, onu bir an bile böyle görmemiştim.

“Hadi ama, yağmur yağıyor.” Nedense bu beni mutlu ediyor, beni de peşinden sürüklüyor ve paltolarımızı giymeden dışarı çıkıyoruz. Yağmur şiddetli ve yoğun, ama Black gülüyor ve tüm dikkatimi tekrar üzerine çekiyor. “Fırtına çıktı. Ne harika.”

“Yağmurdan hoşlanan tek kişi sensin, Black!” diye gülüyorum. Yukarı bakıyorum, Maz, Kane ve Vale'nin pencerede oturmuş, bacaklarını dışarı sarkıtarak yağmuru izlediklerini görüyorum. Vale'den hoşlanmıyorum ama o da onlardan biri ve ona katlanmak zorundayım. Black daha çok gülüyor ve beni kendine çekip, her şeyden önce, elimi tutarak dans etmeye başlıyor. Sağanak yağmurda dans ederken ikimiz de gülüyoruz.

“Seninle sonsuza dek yağmurda dans edebilirim!” diye bağırdım fırtınanın arasında.

“Evet, öyle olacak. Çünkü birbirimize bağlanacağız,” diye bağırtıyor Black. Sanki bunu istiyormuş gibi geliyor... ama gelecekteki Black istemiyor.

“Evet, yapacağız,” diyorum emin bir şekilde. O benimle dans etmeye devam ederken, duymadığım bir müziğe göre beni döndürürken çok şaşkınım. Sanırım o da duymıyor. Sadece mutluluk hissediyorum—evdeymişim gibi. Black ile dans etmek evdeymişim gibi hissettiriyor.

Yatakta doğruldum, kollarımda hâlâ yağmurun sıcaklığını hissediyordum ama dokunduğumda kuruydular. Bu neydi? Bir anı gibiydi ama değildi. Olamazdı. Black elinde bir tepsiyle kapıdan içeri girdi. “Sana kahvaltı hazırlamak istedim,” dedi. Daha önce kimse bana kahvaltı hazırlamamıştı. Aslında, kimse sadece benim için yemek yapmamıştı. Ölümlü hizmetçimizin bana yemek yedirmesine izin verilmiyordu. Evlat edinen annem, kasabadaki bir aşçıdan aldığı yemeklerin artıklarını yememe izin verirdi. Ev hizmetçimiz ona günde üç öğün yemek yaparken neden zahmet ettiğini hep merak ederdim ama biri bana aşçıyla yattığını söylemişti. “Bugün Pazar, bu yüzden sabah sadece antrenmanımız var. Duş alacağım ve aşağı inebiliriz.”

Ne? Ona uzun süre baktım. “Yemek için teşekkürler... ama neden?” Kaşlarımı çattım. “Hepiniz sanki aranızdaki bağ en kötü şeymiş gibi davrandınız, şimdi de sanki çok yakın arkadaşmışınız gibi davranıyorsunuz.”

Black yatak başlığına yaslandı. "Senin yüzünden değil, aramızdaki bağın anlamı yüzünden yakınlaşmak istemedim."

Başımı yana eğdim. "Ne anlama geliyor?"

"Cadıların kendi kahinleri vardır... ve şekil değiştirenlerin de. Bağıımız önceden belirlenmişti ve ben geri kalanından uzak durmak istedim." İcini çekti. "Ama sonra seni gördüm ve, kahretsin, kahinlerin ne uyardığıyla ilgilenmeyi bıraktım... sadece seni tanımak istiyorum. Kan taşına bir sebeple indim, kaza eseri değil, Juniper. Gerçeği mi istiyorsun? Buradayım. Uzak durdum çünkü herkesle bunu yaparım, yanlışlıkla tenime dokunmalarından korkarım. Sana zarar vermek istemedim ve şimdi bunu yapamayacağımı bildiğime göre, hiçbir şey beni senden uzak tutamayacak. Sen benimsin."

Yüzüm ısınıyor. "Tamam. Ben her zaman bağ kurduğum kişiyle arkadaş olmak istemiştım." "Arkadaş" kelimesini duyunca gerildi sanki. "Hey, hiç yağmurda dans ettik mi?"

Yüzünde kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerçekte değil. Bazen çocukken birlikte dans ettiğimizi hayal ediyorum ama gerçek değil. Sen geri döndüğünden beri çok saçma şeyler hayal ediyorum." Ensesini ovuşturdu. "Yani buraya geldiğini kastediyorum. Geri döndüğünü değil. Sanırım o rüyada on iki yaşıındayım ve ormanda değiliz, bu yüzden gerçek olamaz. Ben burada doğdum ve hiç ayrılmadım."

"Evet, o rüyayı da o zaman görmüş olmam sadece garip bir tesadüf olmalı." Birbirimize uzun süre bakıyoruz, ikimiz de bunun garip olduğunu biliyoruz. Çok çok garip.

Doğruluyor. "Duş almaya gidiyorum, sonra da antrenmana geçebiliriz. Afiyet olsun. İstedğin her şeyi aldım."

Evet, biliyor. En sevdiğim yiyeceklerle dolu tabağa bakıyorum, Fransız tostları da dahil. Kaşlarımı çatıyorum, bunu nasıl bildiğini merak ediyorum. O da uzaklaşıyor, kıyafetlerini alıyor ve duşa giriyor. Çok açım ve uyumama rağmen hala çok yorgunum. Duşa girmeden önce ağzıma yemek tıkıyorum, giyiniyorum ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum.

Dışarı çıktığımda Black beni zaten bekliyordu. "Hadi gidelim. Bugün çok güzel görünüyorsun. Artık her yere benimle yürüyeceksin."

"Aslında bir refakatçiye ihtiyacım yok, Black." Omuz silkiyorum. "Yalnız yürümeye alışkınım."

"Bu benim hatamdı. Bir an bile yalnız yürümemeliydin ve bir daha da yürümeyeceksin. Orada olacağım. Yemin ederim." Elini uzatıp yanağıma

dokundu. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Bana bakarken nefes almayı unuttum. Black önce bakışlarını kaçırdı, ama sonra elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“İnsanlar bizim sevgili olduğumuzu düşünecekler,” diye mırıldanıyorum.

“İnsanların ne düşündüğünü umursamıyorum. Önemli olan tek kişi sensin ve senin düşüncelerin.” Black omuz silkerek, “Bu arada, lütfen Vale’nin silahlarındaki büyüü kaldırm. O bir pislik, ama onlara ihtiyacı var.” dedi.

“Özür dilemedi.” Kapıyı açıp koridora çıktığımızda başımı salladım. “Yani, hayır.”

Black iç çekti. “Anlamıyorsunuz. Hepimiz teyzemiz ve savaştan evlat edindiği çocuklar için liderlik tablosunun en tepesinde olmak zorundayız. Yiyeceğe ve malzemeye ihtiyaçları var ve kimse onlara yardım etmiyor çünkü neden etsinler ki? Kendi aileleri zaten yeterince aç.” Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. “İşe yarayacaksa, hoşuna gitmeyecek. Daha olgun davranıp bunu geri alabilirsiniz. Bu, başkalarına zarar vermeden onu kızdıracaktır.”

“Geri alacağım.” Ona başımla onaylıyorum. “Ama lütfen Vale’i daha da sinirlendirmenin başka yollarını da söyle.”

Black kısık bir kahkaha attı ve ben sııttım. Stadyuma girerken ikimiz de sessiz kaldık. Maz bizi yanına çağırmak için kolunu salladı ve ben şaşırdım. Vale ve Kane'den uzakta, tek başına duruyordu; ikisi de kenardaki sandalyelerde birlikte oturuyorlardı. İkisi de çok kızgın görünüyordu. “Bugün onun hayatını mahvetmenin harika bir yolu olacak.”

“Ne?” diye soruyorum.

Black cevap vermiyor çünkü öğretmenimiz çoktan sessizlik için alkışlamaya başlamış ve Maz'a sıra gelmişti. “Günaydın sınıf. Bugün bağ eğitimi üzerine yoğunlaşacağız. Kuralları biliyorsunuz.” Harika, yine kenarda kalacağım bir gün. “İlk kim başlayacak?”

Büyük bir şaşkınlıkla, Black öne çıktı. Oda sessizliğe büründü ve herkesin gözü bana çevrildi. Hatta hocamız bile. “Önce ben gideceğim. Ejderhalar önce gider. Her zaman, her lanet olası seferinde.”

Bu gerçek mi? Olamaz, benimle dalga geçiyor olmalı.

“Seninle aynı yolda yürüyorum. Gökyüzünde, havada, kanda. Biz biriz,” diye fısıldadı Black kulağıma, sonra da uzaklaştı.

Maz daha da kararsız görünüyordu, ama bana bakmak için döndü. "Sıradaki dönüşüm benim." Kalabalığın arasından daha da kısık fısıltılar yükseldi ve Maz, Black'i takip etti. Onlar ilerlerken ve dönüşüm geçirirken zamanın durduğunu hissettim. Ağzım açık kaldı ve çenem yere düşecek gibiydi. Açık kapıların önünde, stadyumun sonunu iki devasa gümüş ejderha dolduruyordu, dışarıdaki sağanak yağmur zemine şiddetle vuruyordu.

Gözlerim öfkeden kudurmuş Vale ve Kane'e çevrildi. Kane'e bir an daha baktım, sanki onlara katılacakmış gibi, sonra Vale de inatla onları takip edecekmiş gibi. Ama kıpırdamadılar; sadece bana düşmanlarıymışım gibi baktılar. Ben onların eşiyim, bu normal. Neden bu kadar kızgın olduklarını anlamıyorum. Hiçbirimiz bunu değiştiremeyiz. Bunun için bir büyü yok.

"Tebrikler, ama çekil." Öğretmen Den sırtıma hafifçe vurdu. Savaşta benimle birlikte savaşacak birinin olabileceği umudu, hem çok garip hem de mükemmel hissettiriyor.

Bunu hiç düşünmemiştim... O devasa ejderhalara binmem gerekiyor. Gökyüzünde. Yükseklik korkum varken... daha doğrusu düşmekten korkuyorum. Yine de hareket ediyorum, Tutor Den'in kızacağını biliyorum ve bu fırsatı sevgilimle kaybetmek istemiyorum.

İki ejderha da başlarını çevirip bana bakıyor, Black'in gözleri elmas grisi yarıklar gibi. Maz'ın gözlerinin olması gereken yerde yara izleri olabilir ama yine de nerede olduğumu biliyor gibi görünüyor. Hangisine önce saldıracağımı bilmiyorum ama Black, boğazının arkasında yanan bir hırıltıyla sahiplenici bir şekilde yaklaşıyor. Özellikle Maz ormana doğru yürümeye başlayınca, bu kararı verdiğimi düşünüyorum. Ayaklarının yere her vuruşu ormanda yankılanıyor.

Maz çömelip kanadını benim için indirene kadar nereye bineceğimi bilemedim. Gerçekten bunu yapıyorum. Yaklaşırken ellerim titriyor, elimi kanadının üzerinde gezdiriyorum. Pulları sert ve dayanıklı, kanatlarının her santimini kaplıyor. Bu Kara. Bana zarar vermeyecek. Düşündüğümden daha kolay olan kanadına tırmanıp sırtına çıkıyorum. Sırtında yürürken ve boynundaki küçük bir oluğa kayarken, bacaklarımı neredeyse mükemmel bir şekilde saran yere doğru eğilirken, botlarımın altında kalp atışını hissedebiliyorum. Sırtındaki oluklar, neredeyse cadı binicileri için tasarlanmış gibi görünüyor ve hissettiriyor, dönüp açık kapılara doğru yürümeye başladığında tutunmak kolay. Kahretsin. Yağmur bir an üzerime

yağıyor ve gökyüzüne sıçramadan önce sadece bir saniyeliğine ferahlatıcı oluyor. Çılgılık atıyorum.

Devasa kanatları ve onların gücü, o muazzam kudreti bizi gökyüzüne, fırtınanın içine fırlatıyor. Karnımda kelebekler uçuşuyor ve çılgılık atmayı bıraktığımda boğazımda bir bulantı hissi beliriyor; bulutların arasından, sağanak yağmurun içinden ve tam üzerlerinden, parlak güneş ışığına doğru yükseliyor. Güneşten göğsüme ışık doluyor ve Maz'ın ejderhası etrafımızda dönerek, berrak gökyüzünde yankılanan bir kükremeyle uçuyor. Güneş ışığı pullarını elmas gibi gösteriyor ve bu çok güzel bir manzara. Unutulmaz. Göğsümdeki bağ, onlarla olan bağ, adeta canlanıyor ve neşeye doluyor. Uçarken ve doğrulurken gülümsüyorum, beni düşürmeyeceğini biliyorum.

Sonunda Maz dönüp geri uçtu, ama Black hızla aşağı, doğrudan ormana daldı. Neredeyse düşüyordum, bacaklarım can havliyle ona yapışmıştı. Durup kan taşına inmeden önce açıklığı zar zor görebiliyordum. Görünüşe göre ilk bağ kurduğumuz yer burasıydı. Kalkıştan saatler sonra bile yağmur aralıksız yağıyordu ve gri gökyüzü burada hiç de güzel görünmüyordu. Çok beceriksizce yanından düştüm, kan taşının üzerinde yuvarlandım, o da tekrar eski haline döndü. Giysileri hala oradaydı.

"Geçmişe dönüştüğünde nasıl kıyafetin kalıyor anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bunu yapmamayı mı tercih edersin?" Tepkimi görmek için beni izliyor.

Evet. "Hayır, sadece büyüünün nasıl çalıştığını merak ediyordum." Yaklaştıkça sözlerim titriyor. Ve daha da yaklaşıyor. Black, tam önümde olana kadar durmuyor, bedenlerimiz birbirine yapışıyor, nefeslerimiz karışıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Kuralları umursamıyorum. Yasak olmasını da umursamıyorum. Tek umrumda olan, gün içinde seni düşünmediğim tek bir an bile olmaması. Sana söylüyorum, kendim için hiçbir şey istemedim. Kendim için bir şeye ya da birine sahip olabileceğim ihtimalini bile hiç düşünmedim. Sonra seninle tanıştım ve aramızda bir bağ oluştuğunda çok mutlu oldum. Diğerlerinin hissettiklerini hissetmedim ve sana, gördüğüm en güzel kıza yakın olabildiğim için çok mutluyum." Kollarımı okşuyor. "Seni istiyorum. Yasak olsun ya da olmasın, umurumda değil. Seni istiyorum."

O beni istiyor. Ben de onu istiyorum. Ellerini saçlarıma daldırırken onu durdurmuyorum ve sonunda beni öpüyor. Her öpücüğünde, dudaklarının benimkine her değdiğinde içimi yakan tutkuyu hissediyorum. Beni sadece bir ejderhanın öpebileceği şekilde öpüyor. Ağzımdaki dilinden, vücudumda

ve bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklığa kadar her şeyi tüketen bir öpüş. Bu öpüş neredeyse tanıdık geliyor, sanki onu daha önce öpmüşüm gibi, tadını biliyormuşum gibi. Neredeyse üzerine çıkıyorum, bacaklarım beline dolanıyor, o da temastan inliyor. Sert ve bana bastırılmış olduğunu hissediyorum ve kalçalarımı kasten hareket ettiriyorum. "Kahretsin, beni öldürüyorsun Juni."

"Böyle ölmek iyi bir şey gibi geliyor bana," diye mırıldanıyorum ama daha fazlasını istiyorum. Bu çizgiyi aştığımıza göre, durmak istemiyorum.

Black durdu ve donakaldı. Başını çevirip arkasına baktı ve ben de onun bakışlarını takip ederek kaçan bir adam gördüm. Kilit. "Bu herif burada ne yapıyor?" Beni yere bıraktı. "Burada bekle. Onu öldüreceğim."

"Hayır, dur, yapma." Kolundan tuttum. "Annesinin kim olduğunu biliyorsun ve hepimizi acı çecktirecek. Onu öldüremezsın. Sanırım benim ölmemi istemiyor, bu yüzden zaten hiçbir şey söylemeyebilir."

"Onu seviyor musun?" diye soruyor Black. "Onu avlamamı istememenin sebebi bu mu?"

"Hayır." Göğsüne dokundum. "Hayır, tamam mı? Bir zamanlar birlikteydik, ama o çok uzun zaman önceydi ve şimdi değil." Ona hafifçe gülümsedim. "Senden hoşlanıyorum. Seni daha yakından tanımak istiyorum, Black."

Alnımdan öpüyor. "Konuşursa hâlâ ölüdür. Sen bile beni durduramazsın."

Eski sevgilimi artık savunmakla uğraşmıyorum. Buna değmez. Saatler sonra odamıza döndüğümde bitkin düşmüş oluyorum. Black, yatağa girip uyuyacağımı söylememe rağmen, akşam yemeğini almak ve odaya getirmek için beni akademi kapısında bırakıyor. Kapıyı açtığımda gökyüzünde gök gürültüsü yankılanıyor ve ıslak kıyafetlerim üzerime yapışmış durumda. Kurumak için bir büyü fısıldayacak kadar bile enerjim yok.

Yatağıma doğru gidip durdum. Babamın gömleği yatağımın üzerindeydi, üzerinde daha önce olan tüm lekeler duruyordu ve üzerinde bir not vardı.

"Bu gömlek artık ateşten, büyüden veya başka herhangi bir şeyden etkilenmez. Onu elinizde kalan kare parçayla yaptım."

Kimse imzalamamış, boş bırakılmış. Kimin yaptığını bilmiyorum ama zeki ve büyü konusunda yetenekli olmalı. Böyle şeyleri onaracak ve yeniden yaratacak, hele ki yok edilemez hale getirecek bir büyü yok.

Kapı açılıp dördü birden içeri girerken notu inceliyordum; Black elinde yiyecek ve içecek dolu bir tepsi taşıyordu.

"Hanginiz zirveye çıktı?" diye soruyorum arkamı dönerek.

"Hangi üst?" diye sordu Black, tepsiyi yatağıma koymak için yanıma gelirken.

Vale bana kaşlarını çattı, Kane ise omuz silkti. Ama o ikisi öyle yapmadı.

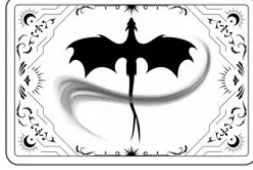
Son olarak Maz'a baktım ve yüzünden belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu. Hepsi birden notu okumak ve tişörte bakmak için yanımıza geldiler. "Şey, bunu sizden biri yapmış olmalı ve teşekkür ederim. Gerçekten içtenlikle söylüyorum."

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Üstümü alıyorum, gardırobumdan şortumu bulup banyoda giyiniyorum. Yatağa girdiğimde ilk defa, dördünü de gerçekmiş gibi hissettiğim rüyalarla huzurlu bir şekilde uyuyorum.

Bölüm 17

VALE

Üst kısmını tamir edip bir daha asla bozulmaması için üzerine yazı yazmamalıydım. O hâlâ gülümsüyor. Ve daha da kötüsü? O gülümsemeyi seviyorum.

Bende çok yanlış bir şeyler var. Her şeyden önce, derste onun kazanmasına izin verdim. Bunu gerçekten yapmamalıydım. İksirlerden tarihe kadar her ders bana her zaman kolay geldi, çünkü hafızam sonsuz. Hiçbir şeyi unutmam; sadece kalırlar ve zihnimde yer ederler. Aklımdan çıkmazlar ve bazen keşke her şeyi unutabilseydim diye düşünüyorum. Zor bir hayat yaşadıysanız, o hayatın ne kadar zor olduğuna dair her lanet olası detayı hatırlamak istemezsiniz. Hepsini unutmayı tercih ederim.

Üstü beğendiğine sevindim. Kızların ağlamasından hoşlanmadığım için, özellikle de onun ağlamasından hoşlanmadığım için tamir ettiğimi kendime söyledim. Ama bunun ardındaki gerçek, beni sinirlendiren o can sıkıcı gerçek şu ki, onun mutlu olmasını istiyorum ve bu yanlış. Bu kadar önemsememeliyim. Ondan nefret etmeliyim. Beni onunla bağ kurmaya zorladı ve nasıl savaşaacağını bilmiyor. Juniper yürüyen bir ölüm cezası ve savaşa girdiğimizde durum daha da kötüleşecek. Benden nefret ettiğini biliyorum ve nefret etmesi en iyisi. O şeyi ateşe ve yıkıma dayanıklı hale getirmek için şimdiye kadar uydurduğum en karmaşık büyülerden birini bir hafta boyunca yaptığımı asla bilmeyecek. Büyüyü mükemmelleştirmek için iki gece uyumadım. Juniper o üstü bir savaşın ortasına koyabilir, bir milyon şekil değiştirici ona saldırırsa bile yine de hayatta kalırdı. Gerçek şu ki, geriye kalan kumaşın liflerinde sihir vardı. Güçlü bir sihir. O büyüyü

yakalamak, aynı anda hem yeni hem de eski bir şey yaratmak zordu. Eğer bir şeyi yok edilemez kılmak için değilse, neden bir topa sihir katarlar ki?

O banyoya girerken onu izliyorum, sonra odadan çıkmaya karar veriyorum. Ondan ve o gülümsemesinden uzaklaşmam gerekiyor.

Kane arkamdan bağırdı: "Nereye gidiyorsun?"

Ona cevap vermiyorum ve kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum. Ondan uzaklaşmam gerekiyor. O kadar güzel kokuyor ki, gülümsemesi kalbimi garip garip attırıyor. Kendime itiraf etmeliyim ki, ona karşı bir çekim hissediyorum. Karşılığında aynı şeyi vermesini seviyorum. Silahlarımın hepsine büyü yaptığında beni gerçekten çok etkiledi, hatta bunun için onu öldürmek istesem bile. O zeki ve kötü bir cadı.

Akademide yürürken, bana seslenen herkesi görmezden geliyorum, hepsini yok sayıyorum. Nereye gittiğimi, skor tablosunun önünde durup ismimi ilk üçte görene kadar bilmiyorum. Kane en üstte. O lanet olası Asher onun altında, onun altında da ben varım. Black ve Maz dördüncü ve beşinci sırada. Hepimiz isimlerimizi üst sıralarda tutuyoruz, çünkü koruyucu ailelerdeki çocuklar için kampa erzak gönderiliyor ve hayatta kalmaları buna bağlı. Savaşa gittiğimizde, bu tabloda nerede olursak olalım, ailelerimizin geçimini sağlayacak olan şey bu. Asher'ın, benim bağlı olduğum kişiye zarar verdiği için onu fena halde dövdükten sonra hala skor tablosunda yükselmeye devam etmesine şaşırdım. Ona ders verme hakkı ona ait değil, bunu sadece ben yapıyorum.

Ejderham, Kane'in ellerini eşofmanının ceplerine sokmuş bir şekilde odaya girmeden önce bile bana yaklaştığını söylüyor. Yanımda duruyor ve uzun süre sessizce sıralama tablosuna bakıyor. "Sıralamada geriye düşmekten mi endişeleniyorsun? Çok çalıştığını gördüm..."

"Hayır." Sözünü kestim. Zirveye giden büyü yüzünden üçüncü sıradayım, ama birkaç gün sonra tekrar zirveye çıkacağım. Juniper başka bir sorun çıkarmadığı sürece kendimi oyalayacak hiçbir şeyim yok artık.

"Öyleyse nedir o zaman?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." diye tersledim. "Beni takip etmeni istemedim."

"Sinirlendiğini anladım ve böyle olduğunda, öfkeli ve pervasız oluyorsun. Aptalca bir şey yapmamanı sağlıyorum." Kane, lider, hepimizi izlemesi ve her şeyi düzeltmesi gerektiğini düşünen kişi. Beni düzeltemez.

Ama o da konuşmaya hakkı olan biri. "Düşüncesiz mi? Eski sevgilisini zehirledin. Ne için?"

“Kahvaltıda ona gülümsedi.” Omuz silkti. Bu bana hiç doğru gelmiyor ve ölmüş olmalıydı. Maz ve Kane, Juniper'a yarı aşıklar ve bu durum bunu daha da netleştiriyor. Bağlı grubumuz kaos içinde ve tehlikeli. “Üstü sen heceledin, değil mi?” diye sordu Kane, ama biliyordu. Bunu itiraf etmenin bir anlamı yoktu. “Dürüst olmak gerekirse, büyü ve iksir konusunda iyi olduğu için Black olabileceğini düşündüm, ama sen en iyisisin. Senin olduğunu anlamalıydım. Neden?”

“Ailemden geriye hiçbir şey kalmadı.” diye hatırlattım ona. “Hiçbir şey. Sadece...” Parmağımdaki, sakladığım altın yüzüğe baktım. Akademide kimse göremez. Asi bir yüzük ve onu almaya çalışırlar. Babamın taktığı yüzükten gözlerimi kaçırdım. “Onu kaybetmek istemezdim. Ona yardım etmemin tek sebebi buydu.”

“Doğru.” Bana inanmıyor. “Biliyorsun, kadınlarla her zaman çok yoğun bir ilişki içindesin ama çok çabuk sıkılıyorsun. O sana boyun eğmiyor ve her fırsatta sana meydan okuyor. Sanırım dördümüzün de bir sorunu var çünkü o farklı ve tam da ihtiyacımız olan şey. Ne istediğimi bilmediğimi fark ettim ama onun yanından ayrılmayacağımı biliyorum.”

"Onunla birlikte ata binemezsin, bunu biliyorsun, değil mi? Bu onu..." diye kısık bir sesle uyardım.

“Bunun onu nasıl etkileyeceğini biliyorum. Kehanetleri okudum, her birini, defalarca, lanet olsun ki, bana anlatıldığı andan itibaren okudum. Ejderha ırkının tarihi ve lanetleri hakkındaki ejderha kitaplarını aldığımız andan itibaren. Bunun onu nasıl etkileyeceğini biliyorum ve o buna hazır değil.” diye hırlayarak karşılık verdi. “Ben buna hazır değilim.”

“Ben de değilim.” diye karşılık verdim. Hepimiz on sekiz yaşına geldiğimizde, ejderhaların tarihini anlatan kitaplar verildi bize; bu kitaplar, üzerimize yapılan her lanete, ejderhaları kontrol etmek için kullanılan her türlü büyüye karşı bizi uyarmak için yazılmıştı. Atalarımız zincirleri nasıl kırdıklarını, kendilerini nasıl özgürleştirdiklerini yazmışlardı, ancak hepimiz bu ormanda köleler gibi tekrar esir alındık. “Ona doğru düzgün eğitim vermediğimiz için zayıflıyor.”

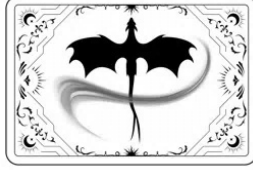
“Onun zayıf bir yanı yok,” diye hatırlatıyor Kane. “Bunu şimdiye kadar biliyor olman gerektiğini düşünmüştüm. Gerçek şu ki, o bizim zayıf noktamız oldu.” Haklı ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Biz, kimsenin bulaşmadığı tek şekil değiştiricileriz ve şimdi cadıların bizi alt etmenin bir yolunu buldular. O bizim zayıf noktamız ve haklı olduğunu biliyorum. “Bu arada, kurdu rahat bırak.”

“Bunu hak etti.” Omuz silktim. “Umurumda değil.” Kurtu ona dokunduğu için ldürmememin tek sebebi, haklı olmasıydı. Sinir bozucu bir haklılık.

"Hadi uçmaya gidelim. Her zaman işe yarar." diye öneriyor Kane. Bir barış teklifi.

Tahtaya son bir kez daha bakıp başımı sallayarak Kane ile birlikte gidiyorum. Hiçbir şey onu kanımdan ve ruhumdan silmeye yardımcı olamayacak. Nedense, onunla ne kadar çok tartışırsam, ikimizin de hiçbir büyüünün kurtaramayacağı kadar tehlikeli bir duruma düşmemize saniyeler kaldığını o kadar çok hissediyorum.

Bölüm 18

Zar zor uyudum. Öpücüğü aklımdan çıkaramıyorum, teninin tenime değme hissini de. Öpücüğün tamamı nasıl da... tanıdık, sarhoş edici, bağımlılık yapıcı ve yasak bir his veriyordu. Bağlı olduğum kişiye aşık olamam, değil mi? Aynı sorular zihnimde dönüp duruyor ve bir cevap bulamıyorum. Bağlı olduğum kişinin neden yanlış şekillerde benim için bir saplantı haline geldiğinin tek bir nedenini bulamıyorum. Eğer Lock konuşursa, hepimiz cezalandırılacağız. Çok ağır cezalandırılacağız ve büyük olasılıkla öldürüleceğiz. Birlikte olamamamızın sebepleri var; ırklarımız karışmıyor. Ben cadı soyundan doğdum; cadı ırkını devam ettirmek için ve bunu biliyorum—ama bağlı olduğum kişiye bakmaktan kendimi alamıyorum. Black'in beni tekrar öpmesini istiyorum. Çok daha fazlasını istiyorum. Bu akıllıca değil. Düşüncesizce ve tehlikeli—benim olmadığım her şey. Yatakta dönüp Black'in boş yatağına bakıyorum. Dün gece beni odamızda yalnız bıraktı ve Lock'u bulmaya gideceğini söyledi. Ona Lock'u öldürmemesini söylemeliydim diye düşündüm, ama o pislik muhtemelen bunu hak ederdi ve dün gece çok kafam karışmıştı. Lock'u bulup ağzını kapatmasını sağlamalıyım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım. Saate baktım ve kahvaltıyı ve duşu atlarsam, iksir dersinden önce Lock'u bulmak için yarım saatim olacağını düşündüm. O derse geç kalmak istemiyorum ve Lock da derste olacak. Sadece orada, tüm sınıfın önünde onunla konuşamayacağım.

Bağlı olduğum herkes gitti, ama Vale ve Kane'in kokusu sanki burada uyumuşlar gibi hala duruyor. Emin değilim, uyudular mı? Dün gece o kadar yorgundum ki, kendi yatağıma girmeden önce yataklarına bile bakmadım.

Sanırım Black ve Maz'ın şekil değiştirmesine hala kızgınlar ve bu sabah onlarla bu konuda tartışmak istemiyorum. Kahveye ihtiyaçım var, ama Lock'u bulmak daha önemli. Üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve hançerimi alıp belimdeki klipse taktım, sonra hızlıca banyoya gidip odadan çıktım. Wini'nin kapısını çaldım ve bekledim.

Wini sırttı. "Hey! Gitmek ister misin—"

Sözünü kesmekten nefret ediyorum ama mecburum. "Özür dilerim ama kardeşini gördün mü? Odasının nerede olduğunu bile bilmiyorum ama onu bulmam gerek."

Duraksıyor. "Sorun ne olursa olsun, kardeşim senin ihtiyaçın olan son kişi, canım arkadaşım."

"Öyle değil." Yüzümü buruşturdum. "Ben sadece—"

Elini kaldırıyor. "Açıklamaya gerek yok. Ama akademiye sorun, sizi odasına yönlendireceklerdir. Eğer yönlendiremezlerse, kahvaltıda olabilir." Odasına geri bakıyor. "Bağlı olduğum kişi uyuyor, ama bana beş dakika verirseniz, sizinle gelebilirim."

"Sorun değil." Uzanıp ona sarılıyorum. Eğer kardeşi konuşursa, bugün en yakın arkadaşımı öptüğüm için ölebilirim ve onun iyi bir arkadaş olduğunu bilmesini istiyorum. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Garip olduğumu biliyorum, ama bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Bu bir veda gibi geliyor," diye mırıldanıyor.

Yalan söylüyorum. "Öyle değil." Gözlerine bakamadan ondan uzaklaşıyorum. "Derste görüşürüz." Başka bir şey sormadan, korktuğumu anlamadan önce gidiyorum. Çünkü korkuyorum. Ya Black'i sorun olarak görürler ve onu öldürmeye çalışırlarsa? Bağlı olduğum kişilerden birini kaybetmeye dayanabilir miyim bilmiyorum, ama cadıların iki şekil değiştiriciye bağlı olduğu durumlarda bunun mümkün olduğuna dair savaş raporları okudum. Biri ölür ve cadı hayatta kalabilir—ama delirir. Zihni çatlar ve kırılır. Kalbim onunla birlikte paramparça olurdu ve onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yapmalıyım. Kahvaltı salonunu arıyorum ve sıra yokken bir kahve alıyorum, ama Lock burada değil. Akademi işe yaramıyor, beni sonsuz koridorlardan geçirip iksir sınıfına geri gönderiyor, kaç kere sorsam da Lock'un odasına değil. Kahretsin. Sonunda zamanımın tükendiğini anladım ve sınıfa katıldım, odaya girip Lock'un gelmesini beklerken kazanın etrafındaki masama oturdum. Birkaç dakika sonra Black ve Vale içeri girdiler ve benimle aynı

masaya oturdular, Vale gözlerime bakmadı. Black'in başparmağı masanın altında benimkine değdi ve ürpererek ona döndüm. "Lock'u buldun mu?"

"Hayır, ama o hesapçı bir pislik. Önce bize şantaj yapacak, sonra da onun hakkından geleceğim." Black kendinden emin bir şekilde omuz silkerek koltuğuna yaslandı. Müdür Kim içeri girdi ve oda sessizleşti. O bizim iksir öğretmenimiz değil. Lock'un onu takip ederek içeri girmesiyle kalbim dondu; yüzünün her zerresinde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Vale öne eğildi. "İkiniz de neler oluyor böyle?"

Black ona bakarken yanaklarım kızardı. "Onu öptüm ve o şerefsiz bunu gördü."

"Neden ölmedi?" diye soruyor Vale, daha önce ondan hiç duymadığım bir soğuklukla. Gözlerini bana çeviriyor ve bir an için, sanki Black'in beni öptüğünü düşünüyormuş gibi, gözleri dudaklarıma iniyor. Vale, bakışlarını hızla başka yöne, müdür Kim ve Lock'un durduğu ön tarafa çeviriyor. Müdür Kim boğazını temizliyor ve oda sessizleşiyor. "Bana söylediklerini tekrarla, Lock."

Black'i işaret ederek, "Şekil değiştirici Black Ashveil'in nişanlını öptüğünü gördüm. Sanırım bu ilk defa olmuyor. Yasayı çiğnediler ve bu nişanlının suçu değil. Onun şekil değiştiricileri, tanıdığım ve sevdiğim o tatlı kızı manipüle ediyorlar." dedi.

Gözlerim Vale'ye, Black'e, Wini'ye ve Asher'a kayıyor. Artık herkes biliyor. Yapılacak tek bir şey kaldı.

"Aşk mı?" Ayağa kalkarken neredeyse gülecektim, sınıf arkadaşlarımın hepsi bana bakıyordu. Bacaklarım titriyordu ama tekrar oturmadım. "Yalancısın ve hiçbir kanıtın yok. Sadece seninle birlikte olmak istemediğim için kızgınsın." Müdür Kim'e döndüm. "O bir yalancı, efendim."

Sınıf sessizdi ve müdür Kim'in önce bana, sonra Black'e, ardından da Vale'e baktığını izledim. Lock'a döndü. "Çok saygın bir kadının oğlu olarak, söylediklerinizin hepsini çok ciddiye almalıyız Lock. Burada iki gerçek var gibi görünüyor ve ben bu işin aslını ortaya çıkaracağım."

Black yanımda duruyor. "Söyledikleri doğru. Lock, ilk yakınlaştığımızdan beri bizi tehdit ediyor ve suçluyor. Haftalardır hepimizi köşeye sıkıştırıp bize zarar vermek için büyüler yapıyor, ama biz tepki vermedik."

O ne?

“Onlardan biri yemeğimi zehirledi! Bir hafta boyunca sürekli hasta oldum!” diye homurdanıyor Lock. “Üstelik odamın kapısı sürekli kilitleniyor, yaratıklar bana yardım etmiyor ve nişanlıma olan ilgilerinden kaynaklandığını bildiğim daha birçok saçmalık var.”

Neredeyse gülümsüyorum. Şu anki bağımızla gurur duyuyorum.

“Bunların hiçbirinin bizimle ilgisi olduğuna dair en ufak bir kanıt yok.” Black, Lock'a yukarıdan bakarak, “Bizim zamanımıza değmezsin. Yalancı ve hilebazsın... ve onu kaybettin. Aptalca davranmaya devam etmek onu geri kazanmanı sağlamayacak. O senin değil.” dedi.

“Bunun sonunu getirmek için gerçeği ortaya çıkaran büyüler yapacağız.” Kalbim saf korkudan durdu. Hayır. “Ejderha kanıyla, bunları cadılar üzerinde kullanabileceğiz. Bu ileri düzey bir sihir, ama işe yaramasını sağlayabiliriz.”

Lock yine kendini beğenmiş bir ifadeyle bana başıyla onay verdi. “Bu iş halledilene kadar Juniper'ı yanımda tutacağım. Ona biraz akıl verebilirim.”

“Seninle gelmeyecek,” dedi Vale ayağa kalkıp diğer tarafıma geçti, Black ise sahiplenici bir adım daha atarak diğer tarafıma yaklaştı. Birleşik bir cephe. Vale'nin, bunca insan arasında, asla izin vereceğini düşünmediğim bir şey.

“Bu iğrenç bir davranış ve bunu okulumda kabul etmeyeceğim!” diye bağırdı Müdür Kim, ellerini havada sallayarak. “O bir cadı ve bizimle gelecek—”

“Yapmayacağım. Nereye ait olduğumu biliyorum ve burada, ailemle birlikteyim.” Çenemi yukarı kaldırdım. Diğer öğrencilerin fısıltılarını, “Hain” kelimesinin yankısını şimdiden duyabiliyordum.

Müdür Kim bir adım öne çıktı ve bir ejderha kalenin önünden hızla geçti, yankılanan kükremesi duvarları bile sarstı. Vale sırtıttı. “Bunu yapardım. Kane odayı yakacak ve sen ateşe dayanıklı değilsin. Cadılar en iyi yanmış atıştırma malıdır.”

“Onları burada tutun, ben yardım çağıracağım!” Müdür Kim odadan koşarak çıktı ve sınıfımızın geri kalanı da onu takip etti. Wini bir an daha kaldı, ama Aster onu dışarı çekti, endişeli gözleri benimkilerle buluştu.

Lock kapının önüne doğru ilerlerken sessizlik yankılanıyor. Cesur mu yoksa aptal mı olduğundan emin değilim. Vale parmaklarını çıtlatıyor. “Ah, bundan çok keyif alacağım.”

“Bana bir parmak bile dokunamazsınız, yoksa adamlarınız ölür. Annem hepsinin öldüğünden emin olurdu. Çocuklar da dahil.” Vale irkildi, Black de

öyle. Lock bana bakarken midem bulandı. “Sen ise benimle gelebilirsin ve tüm bunları unutabiliriz. Bloodstone'a kadar birlikte iyiydik. Senin için geri dönüyordum.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Lock. Tamamen delisin. Gördüklerini neden onlara anlattın?” diye tısladım. “Bloodstone'a kadar seni arkadan bıçaklayan, hain bir pislik olarak hiç düşünmemiştim. Ama aşk? Sana güvenmek? Bunun anlamını bilmiyorsun. Çocukları öldürmekle tehdit ettin!” Başımı salladım. “Kendi ırkımdan şu ana kadar hiç bu kadar utanmamıştım.”

“Çünkü onlarla birlikte olman yanlış,” diye bağırıyor bana. “Bunu içten içe biliyorsun. Bunu bilerek büyütüldün!” Yumruklarını sıkıyor. “Onlar hayvan! Savaş dışında hiçbir işe yaramazlar ve biz kazandığımızda, hiçbirinin hayatta kalmasına gerek kalmayacak. Cadılar hüküm sürecek. Biz üstün ırkız.”

Başımı sallıyorum. “Hissettiklerim yanlış değil, ama sen yanlışsın.” Soğuk bir şekilde karşılık veriyorum. “Yolumuzdan çekil.”

Bir adım öne atıyor. “Hayır.” Hızlıca bir büyü fısıldıyor ve duvardan zincirler fırlıyor, sıva ve toz havaya savruluyor. Zincirler Vale'nin etrafına dolanarak onu yere sabitliyor, o da kükrüyor. Black ona doğru uzanıyor, ancak başka bir güçlü büyü onu kelimenin tam anlamıyla duvardan diğer tarafa fırlatıyor, sanki duvar yokmuş gibi ve ben çılgın atıyorum.

“Sanırım bu sefer öğrenmen gerekiyor çünkü asla değişmiyorsun!” Toz bulutunun içinden bana doğru yürüyor. Yaşına göre çok güçlü... bunu nasıl yapıyor? Büyü, kelimenin tam anlamıyla etrafında siyah elmaslar gibi havada süzülüyor, dumanın içinde parıldıyor. “Çok fazla bağlı varlığın var. Eğer bu birinden kurtulursak, diğerleri de hemen ardından yerini alacaktır.”

“KAÇ, HEX!” diye kükredi Vale, ama ağzına bir zincir dolanınca sözü kesildi. Bana bakarken gözleri umutsuzdu ve gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

“Onu öldüremezsın!” Hareket etmiyorum. Zincirlerle mücadele eden Vale'nin yanında kalıyorum, ama kollarını, bacaklarını ve vücudunu saran çok fazla zincir var.

“Büyüyü biliyorum ve sanırım paçayı kurtarırım.” Lock'u durdurmak için koşuyorum ama çok uzakta, ağzından çoktan bir büyü fısıltısı çıkmış. Büyü patlayıp tüm odayı sarsmadan önce zar zor iki adım atabiliyorum. Kapıdan fırlayıp diğer tarafa geçiyorum ve darbenin etkisiyle öksürerek duruyorum. Lock dışarı çıkıp beni arıyor. Gözlerim, kafasındaki kötü bir

kesikten kanlar akan, yerde baygın yatan Black'i buluyor; arkası açık kapıya dönük, havada ölüm yürüyüşü yapan bir büyü var. Siyah, girdap gibi dönen bir büyü havada, odaya bağlı ama bu ölüm büyü.

Yasaklanmış büyü.

Tek dokunuş yeterli.

Vale.

Ayağa kalkıp Lock'un karşısına dikildim ve yolunu kestim. Gözlerimden yaşlar süzülürken yüzüme şaşkın bir ifade takındım. "Beni kurtardın."

O lanet olası aptal Lock, buna kanıyor. Omuzları düşüyor ve yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyuyor. "Seni seviyorum ve her şey yoluna girecek. O ejderha yakında gidecek ve ben her şey boyunca seninle olacağım."

Gülümseyerek doğrudan ağzına yumruk attım ve kan üzerime sıçradı. Tepki veremeden dizimi bacaklarının arasına soktum ve darbenin etkisiyle acıyla bağırdı, dizleri yere sertçe çarptı. Daha fazla düşmeden saçından tutup başını kaldırdım, böylece bana bakıyordu. Öfke vücudumda uyuşturucu gibi zonkluyordu. Ağzından kan fışkırıyordu ve tek düşünebildiğim şeydi: İyi. "Bağlılarımı kurtardığımda, seni yakmalarını izleyeceğim. Onlar benim, bana aitler ve onları öldürmeye hakkın yok. Nasıl. Kahretsin. Cüret. Edersin." Dizimi kaldırıp çenesine sertçe vurdum, çenesi darbenin altında çatladı. Geri çekilmeden önce hançerimi çıkardım ve ona doğrulttum. "Başka bir büyü söyle ve bunu güneşin batmadığı yere saplayacağım."

"Oraya girme, orası ölüm büyü!" diye hırladı. Fısıldamaya çalışacağını gördüm ama ben daha hızlıydım. Önce bir büyü fısıldadım, yeni bir sessizlik büyü, ve ağzı kaybolurken gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Büyü yaptığımı bilmiyordun herhalde. Ağzın olmadan konuşmaya devam et, salak herif." Yanına gidip hançerimi koluna sapladım. Çıglık atamadı ama bayıldı. Titrek bacaklarla dönüp sınıfa doğru yürüdüm, havadaki büyü, bunun yanlışlığını hissediyordum. Kara büyü, ormanda kaybolmuş ruhlar gibi havada dans ediyordu—parıldayan ve güzel—ama ölüm. Onlar ölüm ve onları durdurmanın bildiğimiz bir yolu yok. Büyücü bu büyü yaptı ve savaşta kullanıyor. Her şeyi öldürüyor.

Vale.

Gözleri inanmazlıkla, dehşetle gözlerimle buluşuyor... ve içeri girerken endişe duyuyorum. Zincirleri tek tek çözmek için, ağzından başlayarak, bir

büyü fısıldıyorum. Geri kalanını yapmak için daha yakın olmam gerekiyor. Çok güçlüler, büyü dokunmayı gerektiriyor.

"Defol buradan, HEX!" diye bağırdı bana.

"Biliyorsun ki seni dinlemiyorum!" diye bağırdım, korku kanımı dondururken, siyah bir sihir girdabı belimde dans edip havada devam etti. Çok yakın. Çok fazla yakın. "İşte bu yüzden benden bu kadar nefret ettiğini sanıyordum, Vale."

Doğruca ona doğru yürüdüm, her adımım titrekti. Sonra konuştuğunda sesi kırık dökük geliyordu ve bu kalbimi acıttı. "Bir kerecik olsun, sadece dinle ve git. Bunu atlatabilirim."

İkimiz de onun bunu yapamayacağını biliyoruz. İkimiz de bunun imkansız olduğunu biliyoruz. Yaklaştığımda, kendimi onun üzerine atıyorum ve bu temas, onun büyümünü çekmesi, kendi büyüsünü güçlendirmesi için yeterli oluyor. Onunla birlikte geri alma büyüsünü fısıldıyorum. "Üzerimden kalk ve seni korumama izin ver. Lütfen, Juniper." Bana bu kelimeyi hiç söylememişti. "Lütfen burada kalarak beni kırma. Git. Kahretsin, lütfen."

Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Ama onun ölmesine izin veremem.

Başımı kaldırıp yanağına dokunurken gözlerim yaşlıydı. "Hayır. Sen benim canımsın ve birbirimizden nefret ediyor olabiliriz... ama ölmene izin vermeyeceğim."

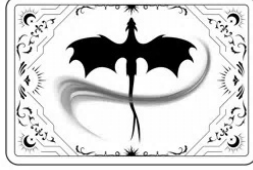
"Büyü, kahretsin, yapma—" Tam üzerindeki son zincir çözülürken, kara ölüm büyüsünün bir girdabı göğsüme çarptı. Vale'nin *isim gözlerine bakarken zaman durdu. Kara girdap göğsümden, kalbimden geçip tekrar havaya karıştı.

Bir an için, sadece gözlerini görüyorum. Sadece korkusunu görüyorum. Uzun zamandır acı hissetmemiştim, gerçekten de, ama bu mu? Acı bedenimi parçalayıp kemiklerime işlerken ve kanımda dolaşırken çılgılık atıyorum. İçgüdüsel olarak ellerimi göğsüne bastırıyorum, sanki binlerce kez yapmışım gibi, aklımdan, hafızamdan kolayca bir büyü akıp gidiyor, ama bunun farkında değilim. Var olmaması gereken bir yaşam büyüsü. İçgüdüsel olarak, bağlı olduğum yerden sihir çekiyorum ve saf ateş gibi kırmızı sihir, Vale'nin göğsünden ellerime fişkırıyor. Vale, sonsuz, zamansız bir büyü fısıldarken, tüm sihrini emmeme izin veriyor.

Kara ölüm büyüsü etrafımızda küle dönüşüyor ve Vale nasıl olduğunu sormuyor. Beni kollarına alırken hiçbir şey sormuyor. "Onların seni benden

almasına asla izin vermeyeceğim."
Onları durduramayacak.

Bölüm 19

"Lütfen tarot kartlarını bulun." Kanla ıslanmış bir tarlanın karşısından, kalın bir sisin içinde gizlenmiş bedeniyle bir kadın bana bağırdı. Toprakta çiçekler açmış, pembe yaprakları bacaklarımın etrafında esen rüzgarda dalgalanıyordu. "Al onları ve bana gel. Bunu bitirebiliriz. Sen bu savaşı bitirmek için doğdun... onlar için değil."

Kadın sisin derinliklerinden çaresizce çığlık atıyor. Bir adım ileri atıyorum, ama kanın içine düşüyorum ve kan ruhumu lekeliyor.

Gözlerimi açtığımda, içimdekilerden birinin benimle bağ kurduğunu hissederek uyandım ve anında, düşündüğüm kadar korkmuş değildim. Yeni bir büyü kullandım ve onu nasıl uydurduğumu hatırlamıyorum. Bu kırmızı sihir nereden geldi? İlk başta nasıl var oldu? Dur, Vale mi? Onu bağın üzerinden hissettim ve omuzlarım gevşedi. Hayatta ve muhtemelen beni kendi halime bıraktı. Beni asla bırakmayacağına dair tüm sözleri duman olup uçtu. Vale. Daha ne bekleyebilirdim ki?

Yanımda yatakta uzanıp, gözleriyle yüzümü arayan kişinin Kane olmasını beklemiyordum. "Sen."

"Ne lanet olası bir büyü yaptın?" diye tısladı alçak sesle. "Ve bana iyi olduğunu söyle. İyileştiğini biliyorum ama bana iyi olduğunu söyle. Bunu duymam lazım. Orada olmalıydım."

"Ne büyüydü ya da ne oldu bilmiyorum. Yemin ederim," diye fısıldadım. Ama biliyordum, sanki daha önce ve birden fazla kez yapmıştım. "İyiyim. Bak, saçımı kurutmak için falan saçma büyüler uydurdum ama bu—"

Yanağıma dokunuyor. “Seninle bağ kurduğumuzda hep en büyük tehdidin biz olduğumuzu düşünmüştüm. Ejderha sürenler ölür. Hep ölürlere ve bu gerçek bir lanet. Ama sen kontrolden çıkmış bir ölüm büyüsünü fısıltı gibi bir büyüyle durdurdun. Büyücü o büyüü yer edinmek, kazanmak için kullanıyor. Sen yüzlerce, belki de binlerce cadının sadece dua ederek yapmaya çalıştığı, yapmaya çalışırken öldüğü bir büyü yaptın. Herkes senin yaptığını gördü.” Homurdanıyor. “Nasıl yaptığını bilmiyorum ama inanılmazdı ve onu kurtardın. O bir pislik ama benim için bir kardeş gibi. Sana kötü davranmaktan başka bir şey yapmadı. Neden onu kurtardın?”

“Bu benimle onun arasında bir mesele,” diye cevap veriyorum çünkü bunu açıklayamıyorum. Öleceği zaman kalbimin göğsümden sökölüp alınmış gibi hissetmemi açıklayamıyorum. Hissettiğim bu saf paniği, sanki... Bunu düşünemiyorum bile. Henüz, çok taze olduğu için. “Ama bana o herifin iyi olduğunu söyle.”

Alçak sesle gülüyor ve bedeninin, temas ettiğimiz her yerde, benimkine karşı titreştiğini hissediyorum. Çok yakınız, çok yakın. “Kim konseyi çağırdığı için o, Black ve Maz ile birlikte seni müdüre karşı savunuyor. Bence en iyisi benimle ormana ve klanlara gelmen. Orada seni daha iyi savunabilirim. Hepimiz savunabiliriz ve oradan bir plan yapabiliriz. Burada güvende değilsin ve senin güvenliğinden başka hiçbir şey umurumda değilmiş gibi davranmaktan bıktım.”

“Bunu yapamam. Buraya bir sebeple geldim ve belki daha fazla büyü biliyorum... Bir şekilde unutmuşumdur.” Başımı sallıyorum. “Dürüst olmak gerekirse, bazen delirdiğimi düşünüyorum. Gerçek olmayan şeyler görüyorum sürekli. Mesela çocukken birlikte yaşadığımızı ve birbirimize bağlanmayı planladığımızı. Ama nasıl?” İfadesindeki bir değişiklikle gözlerini kırkıyorum.

Gözlerime baktı. “Gerçekten olanları hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hayır.” diye fısıldadım.

“Keşke sana anlatabilseydim, ama anlatamıyorum. Unutmak için senin kadar ben de lanetlendim.” Dişlerini sıkıyor. “Keşke bunun için bir büyü yapabilseydim. O gece ne olduğunu ve neden yaptığını bilmek istiyorum. Düşündüklerimde yanılmış olup olmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Katil gibi görünüyorsun.”

“Ben hiç kimseyi öldürmedim.” diyorum ama bu sözler ağzımda acı bir tat bırakıyor. Sanki bir yalan gibi.

“Öldürdüklerinizin çoğunu hatırlamamanız üzücü.” Lock’un annesinin sesi yankılandı ve ikimiz de odaya giren kadına bakmak için döndük. Yalnız değildi. Arkasında, konsey üyelerinin kişisel koruyucuları olan beş cadı muhafızı vardı. Son derece iyi eğitilmiş ve ölümcüllerdi. “Diğerinizi de bağladım ve Kan Taşı Ormanı'nda emrimi bekleyen veya ölümümle karşılaşacak cadılarım var. Eğer ikinizden biri bana zarar verirse veya büyüü söylersem, klanın okulundaki tüm şekil değiştiren çocukları öldürecekler.”

Kane ve ben hareketsiz kaldık. Gözleri bana kaydı, sonra tekrar Lock'un annesine döndü. "Seni hiç çocuk katili olarak görmemiştim, Fasrah."

Fasrah. Adı kafamda o kadar çok yankılanıyor ki canım acıyor. O ismi biliyorum. Neden? Nasıl? Gözleri Kane'den bana kayıyor. "Bir büyü yap, Juniper. Hoşuma gitmeyen herhangi bir hareket yaparsan, değer verdiğin o üvey kız kardeşin ölecek."

"Tüm dikkatim sizde ve eğer bu büyüyle ilgiliyse, nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Sözümü kesti. "Sus be, çocuk."

"Ona öyle konuşma!" diye hırladı Kane, beni tamamen koruyarak ayağa kalktı. Oda daha sıcak hissediliyordu ve tüm bu sıcaklık Kane'den, ejderhasından geliyordu. Fasrah'ın tek bir büyüüyle Kane yere yığıldı.

Ona doğru atılıp yanına yığılırken boğazımdan bir çığlık koptu, uyuduğunu görünce rahat bir nefes aldım. "Ne oluyor? O büyü yüzünden kızgın olduğunu biliyorum, ama nasıl yaptığımı hatırlamıyorum ve özür dilerim! Bunu benim yakınlarıma yansıtmama!"

"Tabii ki bilmiyorsun. Sanırım o büyüü ilk yıl yapmıştın. Ya da ikinci ya da üçüncü?" diye soruyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu sefer senin onların eşi olduğunu ve ejderha kanı taşıdığını anlayamadılar." Ne saçmalık? Ejderha kanım yok. Ben şekil değiştiren biri değilim ve ailem cadıydı. Eşin ne olduğunu bilmiyorum. Arkadaş için kullanılan argo bir kelime değil mi? "Genellikle anlarlar ve sonra her şey kontrolden çıkar. Bu sefer biraz farklıydı ve bunu araştıracağım."

"Ne saçmalıyorsun? Ben buraya daha bir yıldır geldim." Bu kadın delirmiş.

"Burada sadece bir yıldır bulunuyorsunuz, evet, ama bunu tekrar tekrar yaptınız. Her seferinde aynı hataları yapıyorsunuz. Her seferinde ve biz hayal kırıklığına uğruyoruz. Bu sefer daha akıllı olacağınızı umuyordum. Lock, ikinizin birlikte olduğuna dair sahte anılar yerleştirerek her şeyi

değiştirdi ve biz de onun bir aşk ilgisi olarak ejderhaları umursamayacağınızı varsaydık.” Sahte anılar mı? Bunun için bir büyü yok, imkansız. Söyledikleri delilik. “Ama yine de, bunu tekrar yaptınız ve tanrıçanın üç tarot kartıyla sizin ve onların tüm anılarını sıfırlamak zorunda kalacağız.”

"Tarot kartları mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Kane'in üzerine eğilirken gözlerini devirdi. Ona dokunursa, savaşırım. Çocukların ve Rue'nun tehdidi, yerimden kıpırdamamamın tek sebebi. "Bu dünyada bir zamanlar tanrıçamıza ait olan beş nesne var. Tarot kartları bunlardan üçü, kayıp bir cam parçası bir diğeri ve beşincisi... şey, kimse tam olarak bilmiyor." Omuz silkti. "Onlar onun büyüünü barındırıyor ve biz de senin kim olduğun, her zaman kim olduğun yüzünden bu büyüü sana uygulamak için kullanıyoruz."

“Ne demek istiyorsun? Anlamıyorum.” Başımı salladım.

“Büyücünün iktidara geldiği zamanlarda yazılmış bir kehanet vardı. Kehanete göre kızı, ilk yılında dünyanın gidişatını değiştirecekti. Ya aşka düşecekti ya da büyüye kapılacaktı. Kehanet, sen ortaya çıktığında ne yapılması gerektiğine dair kesin talimatlar içeriyordu ve biz de o plana göre hareket ediyoruz.” Bir an bana acır gibi bakıyor ve bundan nefret ediyorum. Ondandır nefret ediyorum. “Bunun senin için zor olduğunu biliyorum, hatırlamasan bile. Bugün kullandığın o büyüü nereden öğrendiğinden emin değilim ama beni endişelendiriyor. Kız kardeşimi arayıp senden bu büyüü almasını istemeye çok yaklaştım.”

“Melody senin kız kardeşin mi?” Lock ve Wini'nin teyzesi mi? Bu da demek oluyor ki onlar Rue'nun kuzenleri. Onlardan herhangi biri bunu biliyor mu?

“Evet, yani, yarısı.” Raftan biraz toz silkeledi. “Şimdi bana neyden bahsettiğimi bilmediğini ve bağılı olduğun kişiyi rahat bırakmamı söyleyeceğin kısım geldi.” Yaklaştı. “Ama bunu yapmayacağım. Onları her seçtiğinde, onlara her aşık olduğunda, tıpkı defalarca yaptığın gibi, savaş değil aşkı seçeceksin. Irkına ihanet edeceksin. Onları seçeceksin ve hepimizi lanetleyeceksin ve yılı sıfırlamak zorunda kalacağız. Hayatta kalan tüm öğrencilerin anılarını sıfırlayacağız ve birkaç yeni öğrenciyi dahil edeceğiz. Winifred bunu hak etmiyor ve son iki yıldaki gibi arkadaş olmamanız için elimden geleni yapacağım.” Burnunu kaldırdı. “Geri gelen anılar, bir dahaki sefere düzeltmeye çalıştığımız yarım kalmış işler gibidir. Giydiğin o tişörtün içine yeterince sihir işlemiştir. Yok edilmek için

tasarlanmamıştı ve yok edildiğinde, biliyorum ki bazı şeyleri hatırladın. Melody'nin o tişörtü sana bırakmasının tek nedeni üzerindeki büyüydü. Son birkaç ayın neden olduğu rahatsızlıktan dolayı özür dilerim.”

“Onlarla birlikte büyüdüm.” diye fısıldıyorum, zihnim düşüncelerle, rüyalarımda gördüğüm anılarla dolup taşıyor. Sahte değildi... gerçektir. Zihnim bunca zamandır bana bağıyordu.

“Evet, anne babanız isyancıydı ve kendi amaçları için tahvillerin kötüye kullanılmasını teşvik ediyorlardı. Bir yaşına geldiğinizde sizi kaçırana kadar en güvendiğimiz koruyucularımızdık. Öldüklerine çok sevindim.” Elini sallıyor ve kalbim yerinden çıkıyor. “Şey, onlar sizin anne babanız değildi. Sadece evlat edinenlerinizdi... olabildiğince yakın aileydiler. Evlat edinen anneniz, annenizle aynı klandandı ve bunu sürdürmek kolaydı.”

"Onlar benim anne babamdı," diye çıkıştım. "Evlat edinilmiş değillerdi! Anneme benziyorum!"

“Hayır, bilmiyorsun. Bildiğini sanıyorsun çünkü gerçek annenin yüzünü hiç görmedin. Anılarını tetiklemesin diye yüzünü senden saklıyorum.” Bunların hiçbirine hazır değilim ama o devam ediyor. “Annen büyücü, sen ise ölmüş olan bağlı ejderhasından doğmuş bir yarı insansın. Hayatta olan iki bağlı ejderhası daha var ve seni arıyor. Sen onun ve savaşının sonunu getirecek silahımız olacaksın.”

Kane'in koluna sıkıca tutunurken nefes alamıyorum. "Hayır. Yanılıyorsun! Yalan söylüyorsun!"

Başını yana düşürdü. “Şimdi sana neden yalan söyleyeyim ki, Juniper? Bunu hatırlamayacaksın ve sana her söylediğimde yüzündeki aynı şoku görmek hoşuma gidiyor. İnanılmaz güce sahip bir yarı insansın ve büyücünün kızıydın. Onu alt edebilecek tek kişi sensin ve bunu yapacaksın. Sadece bunu ya da onları hatırlamayacaksın. Son birkaç ay öylece geçip gidecek.” Parmaklarını şıklattı. “Hepinizin kaç yaşında olduğunu unuttum. Aynaya bakıp artık yirmi bir yaşında olmadığınızı anlamadan önce zamanımız tükeniyor.”

“Benden zaman çalışıyorsun.” diye tısladım. “Ve sana inanmıyorum.” Bunu söylesem de, içimden bir ses bunun doğru olduğunu haykırıyor. Cebinden eski, yıpranmış altın bir kutu çıkardı ve ağır bir tık sesiyle açtı. Kutu geri düştüğü anda, kutudan altın bir ışık yayıldı ve üç kart havada süzüldü. “Dur! Lütfen, ne istersen yapacağım. Sadece dur!”

Biliyorum yapmayacak. Bu onun için normal bir durum ve ben bu yüzden yıllarımı kaybettim. Şimdi onları hatırlayamıyorum bile, sadece

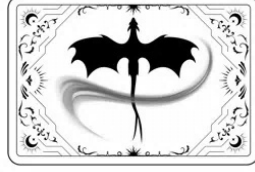
zihnimin geri kazandığı çalınmış hayallerim var. Onları yine unutacağım.

“Evet, yapacaksın evlat.” Parmaklarını şıklatıyor ve boş tarot kartları çizimlerle dolmaya başlıyor. Sadece birine, runik harflerden oluşan bir kareye odaklanabiliyorum ve içinde Bloodstone Akademisi var. Ejderhalarım onun üzerinde uçuyor, sadece üçü, sanki biri yer değiştirmemiş gibi. Tarot kartlarından gelen güç, yakıcı ışık, beni ve Kane'i havaya fırlatan bir kuvvetle çarpıyor. Zihnimde pençelerin derin ve acı verici bir şekilde saplandığını hissediyorum ve dünyam benden koparılırken çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Sevgilimle her şeyi yine unutuyoruz. Ama onlara geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Onları kaybedemem. Onlar benim.

Epilog

ARDIÇ

İki gün sonra.

Ben hatırlıyorum.

WE HUNT THE LIGHT'I BURADAN OKUMAYA DEVAM EDİN...

G. Bailey, USA Today ve uluslararası çok satanlar listesinde yer alan fantastik ve doğaüstü romantizm türünde eserler veren bir yazardır. Kendi kütüphanesi olan ve günlerini kedisini dizüstü bilgisayarından uzaklaştırmaya çalışarak geçiren hevesli bir okuyucudur. O, İngiltere'de tatlı çocuklarıyla, muhteşem (ve biraz da çılgın) golden retriever köpekleriyle, evin sahibi olan kedileriyle ve gençlik aşkı olan kocasıyla birlikte yaşıyor.

(Bailey'nin Facebook'taki "Bailey's Pack" sayfasında veya TikTok'taki "gbaileybooks" hesabında yeni kitapların tanıtımlarını, rastgele hediyelerini ve ön izlemelerini bulabilirsiniz.)

[G. BAILEY'NİN DİĞER KİTAPLARINI AMAZON'DA BULABİLİRSİNİZ...](#)

[BURAYA TIKLAYIN.](#)

ONUN KORUYUCULARI SERİSİ

ONUN KADERİ SERİSİ

EJDERHALAR TARAFINDAN KORUNAN SERİSİ

KAYIP ZAMAN AKADEMİSİ SERİSİ

ŞEYTAN AKADEMİSİ SERİSİ

KARANLIK MELEK AKADEMİSİ SERİSİ

SHADOWBORN AKADEMİSİ SERİSİ

KARANLIK PERİLER PARANORMAL HAPİSHANE SERİSİ

KORSANLAR TARAFINDAN KURTARILAN SERİSİ

İŞARETLİ SERİ

HOLLY OAK AKADEMİ SERİSİ

ALFA KARDEŞLER SERİSİ

BİR ŞEYTANIN DÜŞÜŞÜ SERİSİ

TANIDIK İMPARATORLUK SERİSİ

YILDIZLARDAN SERİSİ

ORMAN PAKETİ SERİSİ

GİZLİ TANRILAR HAPİSHANE SERİSİ

REDDEDİLEN EŞ SERİSİ

SONBAHAR DAĞ DEĞİŞTİRİCİLERİ SERİSİ

KRALİYET BİÇİCİLER AKADEMİSİ SERİSİ

SONSUZ LANET SERİSİ

AY ALFA SERİSİ

EJDERHA TACI SERİSİ

CHRYSLİS PAKET SERİSİ

KAYIP PERİ BİNİCİLERİ SERİSİ

NEXUS SERİSİ

KANATLARLA TAÇLANDIRILMIŞ SERİ

BLOODSTONE AKADEMİSİ SERİSİ

Bonus Okuma Önerisi: G. Bailey'nin "Ejderhalar ve Fırtınalar Yemini"

Ejderhalar artık yok. Efsanevi peri binicileri de yok... ta ki onlarla dolu bir malikaneye rastlayana kadar.

Anlaşılan, ejderha binicisi perilerin sonuncusu, kapısız, çıkış yolu olmayan bir malikaneye beş yüz yıl boyunca hapsedilmiş ve ben de içeri giren ilk periyim. Ejderha binicisi periler dış dünyadan veya yokluklarında yönetimi ele geçiren vampirlerden habersizler ve çoğu bana güvenmiyor.

Hele ki unutulmuş Ay Hanedanlığı'nın kralı Ziven hiç değil.

Muhteşem ama zalim kral, yirmi yaşın üzerindeki tüm periler için bir ritüel olan Decidere'ye girmemi istiyor. Bu, malikanenin altındaki ejderha mağaralarında ölümcül bir sınav ve eğer zayıfsanız ölüyorsunuz. Ziven beni hain olarak işaretliyor ve söylediklerime inanmıyor. Kaybetmemi istiyor. Güneş Hanedanı kralı beni himayesine alıyor, bana yardım ediyor ve nazik davranıyor. Onun yardımıyla belki bir hafta dayanabilirim.

Ziven beni öldürmek için elinden gelen her şeyi yaparken, malikaneden kaçmam imkansız görünürken ve ejderhalar kelimenin tam anlamıyla ayaklarımın altındaki toprağı yakarken, bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Cesur olmalısın. Bir savaşçı olmalısın... yoksa ejderhalar anlayacak.

Benim adım Story Dehana ve vampirlerden kaçtım, ancak kendimi bir kez daha, belki de daha kötü olan yeni bir düşmanla karşı karşıya buldum.

Ejderhalar ve Fırtınalar Yemini, Kayıp Peri Binicileri Serisinin ilk kitabıdır. Bu, düşmandan sevgiliye dönüşebilecek bir karakter, bulunan aile, en iyi romantizm klişeleri ve neredeyse sizin kadar okumayı seven bir ana karakter içeren, uzun metrajlı bir fantastik ejderha binicisi aşk romanıdır.

Bölüm 20

Bonus Okuma Önerisi: G. Bailey'nin "Ejderhalar ve Fırtınalar Yemini"

Birinci Sayfa.

Sevgili okuyucum—

Ben bir ejderha binicisiydim ve eğer
bunu okuyorsanız, ölmüş olmalıyım.

Bir kadın intikam peşinde koştuğunda, toplum onu genellikle canavar olarak etiketler. Vampir toplumunda canavar benim, ama beni bir daha asla kafese kapatamayacaklar.

Koşarken rüzgar ve yağmur kızıl ve siyah saçlarımı savuruyor, saç telleri ara sıra morarmış yanağıma ve kesik dudağıma çarpıyor. Az önce düştüğüm kayadan kırılan kaburgalarımın yanmasıyla kıyaslanamaz bile bunlar, ama acıyı kendime güç vermek için kullanıyorum. Koşarken etrafımdaki ağaçların nemli yosunlarının kokusundan başka bir şey duyamıyorum, çıplak ayaklarımın orman zeminine her vuruşunda bacaklarım acıyor.

Koşmaya devam edin.

Onların seni yakalamasına izin verme.

Story Dehana, artık asla onların kölesi olmayacaksın.

Gözlerim yaşlarla doluyor, sanki yanı başımda, kulağıma cesaret verici sözler fısıldıyor gibi hissediyorum. Bana her zaman inanan en iyi arkadaşım... ama o artık yok ve eğer beni yakalarlarsa, boşuna ölmüş olacak. Bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtularak sola dönüyorum ve eski bir taş patikaya tökezleyerek çıkıyorum; patikanın bazı kısımları yıllarca bitki örtüsü ve kurumuş yapraklar altında iyi gizlenmiş gibi görünüyor. Açıkta kalan kısımlarda, dev taşlar arasındaki ıslak çamur beni içine çekmekle tehdit ediyor, ama duramıyorum. Durmayacağım.

Ortamda doğal olmayan bir sessizlik hakim ve kalbim hızla çarpıyor.

Vampirler beni buldu.

Duraklıyorum, etrafımda dönüyorum, nefes nefese kalmışım, boynumdan terler akıyor. Onlar geçene kadar saklanmalıyım. Tanrılara güvenli bir sığınak için dua ediyorum, hatırlayabildiğimden beri beni dışlamış olsalar bile. Gözlerim çılgınca saklanabileceğim, beni fark etmeyecekleri bir yer arıyor. Ay ışığı kalın yeşil ağaçların arasından süzülüp bir tür evin sarmal kulelerini aydınlatığında kalbim umutla doluyor.

Eğer evin duvarları yeterince kalınsa, kalp atışımı duyamayabilirler. Bir bodrum katı bulabilseydim... Bu ormana girdiğimden beri ilk kez gülümsüyorum. Buraya koşmak hiç planım değildi, ama her şey ters gitti. En azından vampirler Hydra Ormanı'nın bu kısmından geçene kadar orada saklanabilirim. Taş yoldan ayrılıp ağaçlardan bile daha yüksek olan sarmal kulelere doğru koşmadan önce titrek bir nefes veriyorum. Bu, bir şey ifade ediyor, çünkü buradaki ağaçlar devasa, gördüğüm tüm binalardan daha yüksek, vampirlerin kudretli kalelerinden bile daha yüksek.

Birkaç kütüğe neredeyse takılıp düşerek, orman zemini işaretli bir taş patikaya dönüşene kadar koşarken yere odaklandım. Patika, kalın sarmaşıkların kapladığı ve yer yer kırdığı, açık bırakılmış devasa metal kapılara çıkıyor. Patikanın sonunda, sanki tanrılar bizzat benim için buraya bırakmış gibi, ormanın içinde duran bir konak var. Eski, çoğunlukla harabe ve eminim ki yıkılmak üzere. Köşelerinde dört kule, ortasında üçgen sivri bir çatı var. Binanın ortasında devasa yuvarlak bir vitray pencere var, ancak çok tozlu ve kirli olduğu için ne olduğunu göremiyorum. Karanlık taş binanın etrafında yüzlerce üçgen pencere var ve devasa ön kapıları hafifçe aralık görünüyor. İçeriden ışık gelmiyor, sadece görebildiğim kadarıyla zifiri karanlık. Ürkütücü, ama başka seçeneğim yok.

Bu malikanenin burada ne işi olduğunu bilmiyorum; Hydra Ormanı'nın içinde binalar olduğunu bile bilmiyordum, bilseydim bilirdim çünkü silah

odasındaki haritalara yüzlerce kez baktım. Boş, dünyadan terk edilmiş olması gerekiyor. Ama şu anda, bu malikane benim kurtuluşum olacak.

Ürkütücü bir sessizlik, orman zemininde ölüm habercisi bir sis gibi süzülerek soğuk havayı dolduruyor. Bu sessizlik, sadece vampirlerin avlarını avlarken yarattığı bir sessizlik. Hareket etmem gerek. Kuşlar, tavşanlar, tilkiler ve tüm yaratıklar sessizliğe bürünürse, ölüm çok uzakta değil demektir. Eğer beni yakalamayı başarabilirlerse, başıma gelecekler için ölüm bir lütuf olurdu. Yüzlerce yıllık bir yer olduğu düşünülduğünde, oldukça sağlam olan patikadan olabildiğince hızlı koşuyorum. Uzun zamandır tek bir insanın bile burada yürümediği anlaşıyor.

Arkamı dönüp bakmaya cesaret ettiğimde, kapıların gürültüyle kapandığını ve beni malikanenin bu devasa bahçesine kilitlediğini görünce şaşırdım. Bir an için kaşlarımı çattım, ama ormanda dalların çıtırtısını duyduğumda, kapıların nasıl kendiliğinden kapandığını düşünmeye vaktim yoktu. Yaklaşıyorlardı. Saniyeler içinde malikaneye giden devasa meşe kapıların önünde duruyordum. Hafifçe aralıktılar, kayabileceğim kadar küçük bir boşluktu ve beklemedim. Kalbim hızla çarparken, tahta kapıyı kavradım ve yavaşça kendimi boşluktan içeri ittim, geçmek için tüm gücümle ittim. Son bir çekişle, boşluktan çıktım, malikanenin içine, sert, soğuk taş zemine düştüm ve kaburgalarım acıyla sızladı. Kapılar arkamdan gürültüyle kapandı, patlama sesi yankılandı.

Tavanda ışıklar yanıp sönmeye başlayınca gözlerim birden yukarı fırladı; benden daha büyük bir avize oluşturan kristallerin içinde saklı bir sihir vardı. Kare şeklindeki odanın güzel mozaik duvarları, gri taş zemini ve ön taraftakiyle aynı meşe ağacından yapılmış iki kapısı daha vardı.

Bu malikanenin içi harabe değil... ve sanırım yalnız değilim. Karşı taraftaki kapılar arasında bir tür heykel duruyor ve dört ayak üzerinde duran bir yaratık. Açılmış devasa kanatları ve sıra sıra dişlerini gösteren vahşi bir ağzı var. Tanıdık geliyor... bir an yaratığın adını hatırlayamıyorum, ta ki aklıma gelene kadar. Ejderha. Eski zamanlardan kalma soyu tükenmiş bir yaratık. Öğretmenimin bana verdiği yasak kitaplarda bir resmini görmüştüm, sadece kısa bir süre, ve ne kadar korkunç göründükleri aklımda kalmıştı. Ejderhalar ve ejderha perisi binicileri, soysuz perilerin çocuklarının ormanlara kaçmaması için onlara anlattığı fısıltılı bir peri masalından başka bir şey değil.

Bu heykel nasıl mümkün olabilir? Ejderhalar sadece nesli tükenmiş olmakla kalmıyor, onlardan bahsetmek bile ölüm cezası demek. Sırtım

kapıya çarpana kadar geriye doğru sürünüyorum. Buradan çıkmam lazım. Elimle uzanıp bir tutamak arıyorum, bulamıyorum. Kapıyı yoklarken arkamdan bir ayak sesi duyuyorum. Arkamı dönüp baktığımda, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi heykelin önünde duran bir adam görüyorum. Kapılar hiç ses çıkarmamıştı. Heykelin taş kanatları yabancının arkasında açılmış, neredeyse onun kanatlarıymış gibi, bu güzel adamın gökyüzüne doğru uçabileceği izlenimini veriyor. Şaşırmış, tamamen şok olmuş görünüyor. İkimiz de aynı durumdayız.

Uzun süre boyunca saf bir şaşkınlıkla beni izliyor, ta ki bu durum rahatsız edici bir hal alana kadar. Bu yabancıyla burada mı daha güvendeyim, yoksa beni avlayan vampirlerle dolu ormanda mı?

"Sen kimsin?" Sesi kalın, daha derin ve daha önce duyduğum tüm aksanlardan daha tuhaf.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim." Nefes nefese ayağa kalktım, sırtımı kapıya dayadım. "Sanırım yanlış yere girdim. Şimdi gitmeliyim ama kapı kolunu bulamıyorum. Kapıyı nasıl açıyorsunuz?"

Adamın gözleri hafifçe açıldı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Kimse buraya öylece giremez. Hanedanın kraliyet ailesi seninle ne yapacağına karar verecek."

"Kraliyet ailesi mi?" diye sormaya cesaret ettim, tenim bembeyaz kesilmişti. Burada vampir kraliyet ailesi olamaz. Olamaz. Onlardan yeni kaçtım. Ya tuzaklarından birine düşersem? Neden ormanın ortasında, korumasız bir şekilde burada olsunlar ki? Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, adam bana doğru yürürken. Gördüğüm hiçbir vampir gibi hareket etmiyor ya da onlara benzemiyor. Teni çok sıcak, saçları çok sarı, çok mükemmel. Aklıma gelen en iyi şeyi yaptım, etrafından dolanıp diğer kapılara doğru koştum. Daha iki adım bile atamadan arkamdan sertçe yakaladı. Parmaklarım ejderhanın kanadına değdiği anda kafamın arkasına sert bir şey çarptı.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM